

Lan Lăng Vương – Tập 2

Contents

Lan Lăng Vương – Tập 2	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	13
3. Chương 03	24
4. Chương 04	42
5. Chương 05	53
6. Chương 06	65
7. Chương 07	78
8. Chương 08	91
9. Chương 09 – Hoàn	103

Lan Lăng Vương – Tập 2

Giới thiệu

Cô gái thời hiện đại Đoạn Mộc Liên vì bảo vệ bảo vật tổ truyền gương Thanh Loan mà bị kẻ trộm gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-lang-vuong-tap-2>

1. Chương 01

Chương 1: Cánh hoa lặng lẽ trôi theo nước

1.

Mây khói băng lảng, thấp thoáng thấy một vệt đỏ sẫm. Khu rừng này dường như vô tận, không có ánh sáng, cũng không có phương hướng. Dưới màn sương dày đặc, có thể thấp thoáng thấy vô số cây khô, những thân cây dài gầy gò, khô kiệt bị quấn quanh bởi từng tầng, từng lớp dây leo, như những đôi tay tuyệt vọng đang hướng về một nơi không biết trước thể nào.

Khi tôi khôi phục lại ký ức thì đã phát hiện cơ thể mình đang bước đi vô định trong khu rừng tối tăm này, như bị cái gì đó cám dỗ, tôi cứ đi mãi về phía trước mà không biết mình cần đi đâu.

Không được, không thể tiếp tục đi như thế này được, tôi cố bám lấy một thân dây leo bên cạnh, không cho cơ thể mình tiếp tục bước đi. Những lớp vỏ khô của dây leo đó chậm chậm tuột ra, để lộ một màu trắng lạnh lẽo. Tôi cúi đầu, phát hiện trong tay mình đang nắm một cái xương trắng, cái màu trắng u linh ấy hiện lên trong màn sương đỏ sẫm xung quanh, một cảm giác kinh hãi tột độ bỗng chốc dấy lên.

Sống lưng tôi ớn lạnh, nhưng vẫn cắn chặt răng không buông tay. Lúc này, trong không trung bỗng dừng vọng tới một giọng nói đàn ông nghe có vẻ quen thuộc, như gần, như xa, không một cảm xúc, cứ như thể thanh âm này được ngưng tụ từ lớp sương mù màu đỏ máu quanh đây.

“Nha đầu, cũng to gan gớm nhỉ!”. Thanh âm ấy dường như tôi đã từng nghe ở đâu đó, như cười nhạo, lại như có gì đó khen ngợi.

Lúc này, trước mắt tôi quét qua một tia sáng màu xanh, phong cảnh lập tức thay đổi.

Bầu trời trong sáng như lưu ly, đám mây mù nặng nề đã tan biến, để lộ ra một khoảng trời đất trong vắt. Mặt đất có màu đỏ rực kỳ dị, tương phản với màu xanh lam gần như là giả tạo của bầu trời.

Những đóa hoa lớn không có lá nở dưới chân. Tôi khựng lại, loài hoa này tôi từng nhìn thấy trong tranh, và cũng từng được nghe truyền thuyết liên quan tới nó. Tư thế kiêu diễm lạnh lùng, dung mạo thê lương tuyệt mỹ, màu đỏ như máu nở dưới chân như sự tuyệt vọng, màu đỏ âm thầm lan ra tới vô tận. Nhất thời thấy chấn động bởi vẻ đẹp vừa quý dị vừa phồn hoa này, tôi cúi xuống, run rẩy đưa tay sờ vào cái màu đỏ kỳ dị ấy, lạnh buốt:

“Bỉ Ngạn Hoa...”

Bỉ Ngạn Hoa còn gọi là Mạn Chu Sa Hoa, hoa đỏ không có lá, màu sắc rực rỡ như máu. Tương truyền loài hoa này nở dưới hoàng tuyền, là cảnh đẹp duy nhất trên đường đi xuống hoàng tuyền, tôi cũng từng nghe một câu thơ: “Bỉ Ngạn Hoa khai khai bỉ ngạn, Nại Hà kiều tiền khả nại hà?[1]”. Nghe nói loại hoa này nở suốt một nghìn năm, rồi cũng tàn suốt một nghìn năm, lá và hoa cả đời đi lướt qua nhau, không bao giờ gặp mặt, nghe thật vô cùng thê lương. Có lẽ chỉ những người đã chết mới dẫm chân lên những đóa hoa diễm lệ này để bước vào cõi địa ngục u minh.

[1]. Dịch nghĩa câu thơ: “Bỉ Ngạn Hoa nở rộ bờ đối diện. Đứng trước cầu Nại Hà biết điều chi.”

“Đừng đụng vào nó, người sẽ hối hận đấy!”. Lúc này, giọng nam ấy lại từ sau lưng tôi vang lên, lạnh lùng và xa cách. Tại tôi động đây, không hiểu tại sao lại nhớ tới vị đạo sĩ thần bí và thích làm đẹp ấy, tôi lập tức rút đôi tay đang định chạm vào Bỉ Ngạn Hoa về, quay đầu kinh ngạc nói:

“Vô Thần đạo nhân?”

“Chưa gì đã nhận ra giọng nói của ta rồi à? Nha đầu, lâu lắm không gặp nhỉ!”. Giọng nói của ông ta như cười cợt, vang lên rất gần bên tai tôi, nhưng lại có một bàn tay vừa xa lạ vừa lạnh lẽo che mắt tâm mắt tôi.

“Đừng nhìn ta, Bỉ Ngạn Hoa tiền bất kiến nhân[2]! Ta chưa muốn thu giữ linh hồn của người.”

[2]. Trước hoa Bỉ Ngạn không gặp người khác.

Tôi khựng lại, mặc cho ông ta che mắt mình, nói:

“Đây là nơi nào? Sao ta lại...”. Cánh tay ông ta hơi dùng lực, một ngón tay siết chặt lên cổ họng tôi:

“Đừng hỏi những câu vô ích! Ta tiện tay cứu người, chẳng qua vì cảm thấy người là một nữ nhân thông minh”. Ông ta ghé sát vào mặt tôi, hơi thở dường như có một hương thơm kỳ lạ, mơ hồ nói tiếp: “Nguyên Thanh Tỏa, chẳng phải người rất thông minh sao? Hãy nói cho ta biết, làm thế nào để có được trái tim của một nữ nhân? Làm thế nào để không phụ trái tim một nữ nhân khác?”

Tôi ngơ ngác, rồi nói:

“Vấn đề này người thông minh đến đâu cũng không thể cho ông được đáp án. Kiên trì hay bỏ cuộc, phụ bạc hay bị phụ bạc đều chỉ nằm trong một ý niệm của ông. Ta chỉ có thể khuyên ông một câu...”

Tôi ngừng lại, thực ra đây có lẽ cũng là lời mà tôi định nói với mình:

“Tuân theo tâm ý của mình, biết trân trọng, chỉ cần đã từng thực sự hạnh phúc, thì cho dù kết quả thế nào có lẽ cũng không quan trọng.”

Xung quanh yên tĩnh tới kỳ dị, rõ ràng là có ánh sáng nhưng sự yên tĩnh này lại tĩnh lặng trong đêm tối vô cùng. Cho tới khi Vô Thần khẽ thở dài, phá vỡ sự yên tĩnh kỳ dị trước biển Bể Ngạn Hoa. Ông ta im lặng rất lâu, rồi nói:

“Nói thì hay, nhưng liệu có hùng hồn quá không? Nha đầu, về cái gọi là tình yêu thực sự, người vẫn chưa hiểu đâu. Chúng ta đều chưa hiểu!”

Tôi hơi khựng lại, vừa định nói gì đó, nhưng đột nhiên ông ta bỏ tôi ra. Ánh sáng trước mặt giật mạnh một cái, chớp mắt tôi đã ở trong hồ nước lạnh lẽo, giọng nói của ông ta lại vang lên theo những con sóng lăn tăn:

“Nha đầu, sau này vẫn còn dịp gặp lại. Nhớ rằng lần sau đừng để bị Thủy quỷ bắt được, cũng đừng tới cửa Thiên La Địa Cung nữa!”

Đáy nước lạnh lẽo, tôi cố ngoi lên bơi vào bờ, cơ thể như bị rút kiệt sức lực, cuối cùng cũng dần dần mất đi tri giác.

2.

Dường như đã ngủ một giấc rất lâu, cảm giác mệt mỏi trong xương cốt tan dần đi, tôi mở mắt ra, bỗng bừng mơ hồ không biết giờ đang là ngày tháng năm nào. Ánh mặt trời chói mắt, trước bàn trang điểm hoa lê với hoa văn như ý, chiếc ghế gỗ nhỏ cũng chạm khắc hình hoa lê trên mặt, rèm cửa màu trắng ngát mùi hương. Căn phòng này thật là quen thuộc, nhưng cũng thật xa lạ, cứ như thể đã đi một vòng tới Quỷ Môn Quan, rồi một lần nữa lại quay về nhân gian.

Tôi mơ màng ngồi dậy, thị nữ Tiểu Diệp quan tâm lại gần, hỏi:

“Tiểu thư, hôm qua người bị lạnh, nửa đêm lại bị sốt, bây giờ thấy thế nào?”

Nàng ta không hỏi còn tốt, vừa nói thế là tôi thấy đầu mình nặng nề, đau nhức, cứ lảo đảo, lắc lư, trước mắt cũng thấy tối sầm lại.

Thì ra chỉ mới có một đêm sao? Vậy mà vì sao tôi cảm giác như mình đã ngủ rất lâu, rất lâu rồi, vừa này linh hồn mới nhập lại về thể xác.

“Ta không sao!”. Tôi trả lời theo thói quen. Chẳng nhẽ khu rừng đầy những thân cây khô cằn ấy, biển hoa đỏ rực như máu ấy, và cả âm thanh của Vô Thần đạo nhân mà tôi bỗng dưng nghe thấy đều chỉ là ảo giác của tôi sao?

Từ sau khi được Nguyên Thị coi trọng, địa vị của tôi ở trong phủ được nâng cao ít nhiều, sáng nào cũng có người tới chào hỏi và chải đầu cho tôi. Tiểu Diệp đưa tôi một chiếc khăn ấm, nói:

“Tiểu thư lau mặt đi!” Lúc này tôi mới phát hiện ra, chỉ vì mãi nhớ tới cảnh tượng kỳ dị ấy mà mồ hôi đã lấm tẩm khắp trán. Tôi đứng là nhát gan thật. Nhận chiếc khăn, tôi hít sâu một hơi, thăm giẫm cột mình. Tiểu Diệp do dự giây lát rồi nói:

“Tiểu thư, Tể tướng đại nhân sai người tới triệu kiến tiểu thư qua đó.”

Nói rồi, trên mặt nàng ta lộ ra một vẻ khó xử, cuối cùng không nhịn được, lại nói tiếp: “Nghe nói là Tư Không đại nhân xin Tể tướng đại nhân cho từ chức, định đưa tiểu thư về Tư Không phủ. Nhưng Tể tướng đại nhân lại đòi ngài... đòi ngài phải đích thân đi đón Nhan cô nương.”

“Vậy sao?”. Tôi khựng lại, đầu óc lập tức quay mòng mòng. Vũ Văn Dung đi cầu thân thì chắc không thể đưa tôi đi cùng được, đúng là một cơ hội bỏ trốn tuyệt vời. Nhớ lại ánh mắt ngược đãi áp bức của Vũ Văn Dung hôm qua khi ôm tôi, tôi lại hơi sợ, nghĩ bụng cuối cùng mình cũng rời khỏi chàng ta rồi. Bất giác môi tôi nhếch lên thành nụ cười: “Tốt quá! Cuối cùng ta cũng có thể rời khỏi Tể tướng phủ”. Nhưng nghĩ lại, Thanh Loan Kính vẫn chưa biết tông tích, nếu tôi đi rồi thì chẳng phải sẽ bỏ qua sứ mệnh của Đoạn Mộc gia sao? Trong lòng thấy hơi khó xử, lông mày tôi cau tít lại.

Tiểu Diệp ngơ ngác trước sự thay đổi liên tục của tôi, còn tưởng tôi bị kích động nên thần kinh rối loạn, thận trọng hỏi:

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, đưa mắt nhìn mấy thị nữ đứng sau lưng nàng ta, trong tay họ đều bê đĩa bạc, đứng thành hàng ngay ngắn bên giường. Tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm, tôi trong chiếc gương đồng trông thật tiều tụy, sắc mặt nhợt nhạt chẳng chút huyết sắc, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng long lanh, đen trắng rõ ràng, dường như đang ánh lên một tia sáng không chịu khuất phục.

Ở chính đường phía Tây, Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị ngồi chính vị, Vũ Văn Dung ngồi bên trái. Nhìn từ xa, ba người đều đang cười nói vui vẻ, người không biết e rằng còn tưởng đây là một cảnh tượng vô cùng đầm ấm. Nhưng có ai biết rằng, đêm qua Nguyên Thị còn phái người tìm tôi tới hỏi chuyện, định moi từ miệng tôi mọi thông tin liên quan tới Vũ Văn Dung. Với tài trí và dã tâm của chàng, chỉ cần có chút manh động, có lẽ Tể tướng Vũ Văn Hộ cũng sẽ lập tức hành động. Nhưng Nguyên Thị không hề biết rằng cái sự thực mà tôi nói đó, thật ra đã được tôi “xử lý”. Tuy rằng Vũ Văn Dung không hứa hẹn với tôi điều gì, nhưng tôi cũng không cần phải hại chàng.

Trong phòng được bày đầy tơ lụa, kim ngân chu bảo, tất cả đựng trong những chiếc rương bằng đàn mộc để đầy trên đất.

Tôi cười thầm trong lòng, Vũ Văn Dung quả nhiên là một người biết điều, biết lúc nào nên đi, không những bảo toàn được bản thân mà còn lấy cái cơ kết hôn để đổi lấy bao nhiêu kim ngân tài bảo.

Thực ra sau đó nghĩ kỹ lại, Trần quốc Ngô Minh Triệt tuy rằng không được coi là tài năng hải thế, nhưng cũng chẳng phải phường vô năng. Trần quốc Đại quân trấn giữ biên giới, lần này hẳn cố ý đưa một nữ nhân tinh tình khoa trương, hồng hách như Lan Bình tới đây e rằng là muốn kiếm cơ sinh sự, gây ra tranh chấp để có cơ hội trở mặt với nước Chu. Chỉ tiếc rằng, hẳn còn chưa có khả năng đứng vào vòng sinh tử, thêm việc thái độ của Học Luật Quang không rõ ràng, bởi vậy đành phải tay không trở về.

Nhưng Vũ Văn Dung thuận lợi giải quyết được chuyện này lại thể hiện ra đảm lược và tài năng của chàng. Vũ Văn Hộ đa nghi kị tài, sau này chắc chắn sẽ đề phòng thêm vài phần. Thế nên, ngoài mặt tuy rằng đã lập được công, nhưng với Vũ Văn Dung mà nói, chưa chắc đã là một việc tốt. Chàng ta cũng biết điều này, thế nên mới chủ động từ chức, tỏ rõ với Vũ Văn Hộ rằng mình không có dã tâm. Ai ngờ Vũ Văn Hộ lại thuận nước đẩy thuyền, bắt chàng đón Nhan Uyển vào nhà, để từ đó thao túng thế lực sau lưng Nhan Uyển. Đối với Vũ Văn Dung mà nói, đây có lẽ cũng là một thu hoạch bất ngờ.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác không vui kỳ lạ. Chàng cuối cùng vẫn đón Nhan Uyển về. Cúi đầu thở dài, bước chân đi vào trong chính đường.

Tôi mỉm cười tươi rói đi về phía Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị, vừa định lại gần thỉnh an, khi đi qua Vũ Văn Dung, tôi ngửi thấy rõ ràng mùi hương đặc biệt mà chỉ chàng mới có, ngay cả mùi trầm hương nghi ngút trong chiếc lư hương kim thú đặt trong phòng cũng không át đi được. Chàng từng ở rất gần tôi, chàng ôm tôi vào lòng, mùi hương đó dường như từ đêm qua đã hòa lẫn trong nước đầm lạnh leo lúc nửa đêm, in sâu vào não tôi. Tôi không kiềm chế được, nghiêng đầu nhìn chàng, đôi mắt chàng đen láy, sáng long lanh, trên mặt thấp thoáng một vẻ tiều tụy, dường như cả đêm không ngủ. Nhớ lại hơi ấm từ vòng tay chàng đêm qua và hồ nước lạnh lẽo thấu xương, tôi thất thần trong giây lát. Vốn bị nhiễm phong hàn nhưng vẫn cố gắng gượng, bỗng dưng chân tôi mềm xuống, trước mắt chỉ toàn một màu đen, tôi ngã quỵ xuống.

Một bàn tay quen thuộc giữ tôi lại, những ngón tay mạnh mẽ kim chặt cánh tay tôi, nóng bỏng, ấm áp. Đôi mắt đen sâu thẳm của Vũ Văn Dung ở ngay trước mắt, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của mình trong đôi mắt ấy. Chắc chắn chàng tưởng tôi cố ý, tôi thấy chột dạ một cách kỳ lạ, vội vàng lảng ánh mắt đi nơi khác, chạm phải viên minh châu to tròn treo ở thắt lưng chàng, tôi liền khựng lại.

Viên minh châu đó sáng đều khắp nơi, xung quanh phát ra ánh sáng tím rực rỡ. Đó chính là ánh sáng của Trấn Hồn Châu, chắc chắn tôi không thể nhận nhầm.

Tôi mở to mắt nhìn chàng, gần như sắp buột miệng hỏi viên Trấn Hồn Châu này từ đâu mà có, nhưng hoảng hốt nhớ ra nơi này không thích hợp, tôi lại vội vàng đứng vững lên, yếu ớt nở một nụ cười, cung kính thỉnh an Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị.

“Thanh Tỏa, ta thấy sắc mặt của con không tốt, hay là nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, chờ Dung Nhi đón Nhan cô nương về rồi quay lại đây đón con hồi phủ”. Nguyên Thị thấy mặt tôi nhợt nhạt, thần sắc không tốt thì tưởng là tôi không vui vì chuyện của Nhan Uyển, quan tâm nói.

“Đa tạ cô mẩu quan tâm, nhưng con không sao ạ, chỉ là đêm qua không ngủ được thôi. Tư Không đại nhân có hỷ sự, đương nhiên là phải làm cho hoành tráng, con muốn nhanh chóng hồi phủ lo liệu cho chàng”. Tôi quay đầu nhìn Vũ Văn Dung một cái, nói dối không chớp mắt, đọc được trong mắt chàng sự giấu cợt không giấu giếm.

“Thế cũng được!”. Nguyên Thị thấy tôi nói thế thì không kiên trì thêm nữa nói: “Dung Nhi, thế thì con đưa Thanh Tỏa về Tư Không phủ trước đi!”

“Không cần đâu! Kinh Lược Sứ phủ ở phía Tây, Tư Không phủ ở phía Bắc, không thuận đường lắm, làm lỡ giờ đẹp thì không tốt. Con đã tới được thì đương nhiên có thể tự mình về được, xin cô mẩu an tâm!”. Tôi lập tức từ chối, nghĩ bụng đây có lẽ là một cơ hội tốt để tìm lại được tự do, làm sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua?

Ánh mắt Vũ Văn Dung thoáng tối đi, nhưng ngay lập tức lại bình thường trở lại: “Thanh Tỏa thông minh lanh lợi, người bình thường đâu thể làm thương nàng được? Cô mẩu cứ an tâm!”

Nguyên Thị thấy thế thì còn tưởng chúng tôi đang giận nhau, mỉm cười thở dài, không nói thêm gì nữa.

Tôi trừng mắt nhìn chàng, ánh mắt lại chạm phải viên Trấn Hồn Châu, trong lòng bỗng dưng thấy bất an.

Giờ đã là đầu thu, cảnh sắc rực rỡ của mùa hè lui dần, bầu không khí vẫn oi nồng, nóng bức nhưng trong gió đã mang theo một chút hơi lạnh rất nhẹ. Tôi và Vũ Văn Dung sánh vai nhau đi ra khỏi chính đường của Tây Uyển. Mai là ngày chia tay nhau lên đường, đối với tôi mà nói đúng là một cơ hội tốt để thoát khỏi bàn tay của chàng. Nhưng Thanh Loan Kính vẫn bật vô âm tín, Trấn Hồn Châu thì ở trên người chàng, tôi thực sự có thể cứ như thế mà đi sao? Khóe mắt bất giác lại liếc nhìn viên minh châu sáng rực treo nơi thắt lưng chàng, trong lòng thấy thật do dự.

“Nàng thích viên châu này?”. Giọng nói của chàng vang lên bên tai, nhưng lại như xa tận chân trời. Tôi thoáng khựng lại, kinh ngạc ngược mắt lên nhìn chàng, vốn tưởng rằng chàng sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện với tôi nữa.

Chớp mắt đã đi tới vườn lê, hoa lê đã rụng, những cánh hoa trắng hồng rơi đầy mặt đất, nước trong Bích Lê Trì vẫn trong xanh như thế. Còn nhớ hôm đó, tôi từng sánh vai cùng chàng đứng ở nơi đây, chàng lạnh lùng nhìn tôi, nói:

“Nguyên Thanh Tỏa, sự nhần nại của ta có giới hạn!”. Sau đó, tôi vì muốn Nhan Uyển bỏ đi mà ôm chặt lấy chàng, hơi thở ấm nóng của chàng dường như vẫn còn vương vấn bên tôi. Hết lần này tới lần khác thách thức sự nhần nại của chàng, hôm nay tôi lại cùng chàng đứng ở đây.

Trong lòng tôi bỗng thấy bi ca, ngơ ngẩn nhìn chàng, rất lâu sau mặt tôi vẫn ngẩn ngơ, rồi thành thực đáp:

“Đúng thế, ta rất thích! Cái này vốn dĩ là của ta!”. Tôi chớp mắt, bổ sung thêm một câu.

Vũ Văn Dung thấy tôi như vậy thì thoáng khựng lại, ngay sau đó trên mặt chàng nở một nụ cười vừa giấu cợt, vừa chiều chuộng, rồi lại như có gì đó bất lực, khẽch môi nói:

“Chỉ cần là thứ mà nàng thích thì sẽ là của nàng sao?”

Tôi khựng lại, nhất thời không biết trả lời thế nào, thế là lựa chọn sự im lặng. Tôi nghiêng đầu nhìn chàng dò xét, rồi thẳng thắn:

“Ta tưởng chàng sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy ta nữa!”

“Câu này phải do ta nói mới đúng!”. Nụ cười của chàng đột nhiên trở nên thật nhẹ nhàng, không còn vẻ lạnh lùng và bạo ngược như thường ngày: “Đêm qua ta luôn nhớ tới nàng, nhớ những lời mà nàng nói.”

Một cơn gió nhẹ thổi đến làm bay mấy sợi tóc lòa xòa trước trán và chiếc tay áo mỏng của tôi. Tôi ngẩng người nhìn chàng, không ngờ chàng lại nói với tôi một câu nói đầy ám muội với vẻ bình thản đến thế.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Đột nhiên chàng đưa tay ra vén tóc tôi ra sau tai, đầu ngón tay chàng ấm áp, chạm lên gò má lạnh lẽo của tôi, mang tới một vẻ thoải mái kỳ lạ. Tôi ngỡ ngàng, vô thức lùi về phía sau, ngón tay thon dài của chàng cứng đờ trong không trung, không khí trở nên kỳ quặc.

“Xin lỗi!”. Tôi nói khẽ. Nhìn thấy ánh mắt vừa như tổn thương, vừa như tự trào của chàng, trong lòng tôi dấy lên một cảm giác ăn năn kỳ lạ. Chàng chắc chắn chưa bao giờ bị từ chối như thế.

Vũ Văn Dung ngừng thần nhìn tôi, trong mắt chàng thoáng đượm một vẻ gì đó như được giải thoát, thở khẽ một tiếng, rồi đột nhiên đưa tay ra cởi viên Trấn Hồn Châu ở thắt lưng, đặt vào tay tôi:

“Cái này là Nhan Uyển tặng ta. Nàng cầm lấy đi!”

Tôi thất kinh, cho dù trí tưởng tượng của mình có phong phú đến đâu thì cũng không thể ngờ chàng lại làm như thế.

Bàn tay rộng lớn của chàng ấm áp, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của tôi, viên Trấn Hồn Châu đặt ở giữa lòng bàn tay, lóe lên một tia sáng màu tím chói mắt. Chàng ở rất gần tôi, tôi ngỡ ngác ngẩng đầu nhìn chàng, hàng lông mi cong tự nhiên, trong mắt chàng ánh lên vẻ thương yêu sâu đậm, rồi đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, giọng nói lạnh lùng:

“Không cần phải giao dịch nữa! Ta thả cho nàng đi.”

Giờ đã là hoàng hôn, ánh tịch dương nhuộm đỏ cả những bông hoa lê trắng muốt còn sót lại trên cây. Ánh sáng mờ màng xuyên qua những kẽ lá, chiếu xuống người tôi, tôi chỉ nhìn chàng, không nói được lời nào, cảm thấy mọi thứ trước mắt mình như cảnh trong mơ, thật là không chân thực.

Bóng tối mờ ảo, biểu cảm của tôi lúc đó có lẽ cũng như ngắm hoa trong sương, mơ hồ bất định. Mắt chàng quyến luyến, chàng bỗng dừng ôm lấy tôi, giọng nói khẽ khàng, khẽ tới mức nghe như một tiếng thở dài:

“Thanh Tỏa, đôi lúc, ta sẽ nhớ tới nàng của trước kia!”

Tôi bị chàng kéo vào lòng, tư duy trong khoảnh khắc dường như ngừng trệ, tay cầm chặt viên Trấn Hồn Châu mặc cho chàng ôm. Lần đầu tiên tôi cảm thấy vòng tay của chàng rất dễ chịu, tưởng rằng chàng có thể vì tôi mà che chắn mọi cái lạnh lẽo của ngày thu.

Chiếc cảm nhẹn của chàng chạm vào vai tôi, càng ôm tôi chặt hơn, khàn giọng:

“Có những lúc, ta muốn nàng đừng thông minh bằng bính như bây giờ. Ít nhất trước kia, nàng cũng chưa bao giờ muốn rời bỏ ta.”

“Ta...”. Nguyên Thanh Tỏa ngày trước yêu chàng đến thế, vì sao chàng không biết trân trọng? Nguyên Thanh Tỏa thực sự đã chết rồi, ta là Đoạn Mộc Liên, ta không thể yêu một người đã từng coi thường và vứt bỏ mình. Tôi mở miệng định nói gì đó, nhưng đã muộn rồi. Nụ hôn ấm nóng của Vũ Văn Dung đặt lên đôi môi lạnh lẽo của tôi, nụ hôn thật sâu, đầu lưỡi chàng đưa vào tận sâu trong miệng tôi, như tràn đầy sự quyến luyến và ham muốn chiếm hữu, gấp gáp, nóng bỏng khiến tôi gần như không thể thở được.

Tôi giật mình, bàn tay hoảng loạn buông lỏng ra, viên Trấn Hồn Châu rơi xuống đất, men theo cỏ chằm chằm lăn xuống. Tôi đẩy mạnh Vũ Văn Dung ra, trừng mắt nhìn chàng rồi quay người chạy đi nhặt viên Trấn Hồn Châu, nhưng nó đã lăn theo những ngọn cỏ ướt rơi xuống đầm nước xanh ngắt lẫn lẫn gợn sóng.

Sóng nước ánh lên một vệt sáng màu tím, đáy Ngưng Bích Trì đột nhiên lóe lên cột sáng màu vàng rồi tản ra trên mặt nước trong vắt, trời đất dường như bị phủ đầy bởi màu vàng chói lọi ấy. Lúc này mặt trời đã xuống núi, trong khoảnh khắc, tia sáng ở Ngưng Bích Trì tỏa ra còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Tôi lẫn Vũ Văn Dung đều bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt, còn nhớ đêm hôm ấy ở bảo tàng, tôi cũng từng nhìn thấy vầng ánh sáng huy hoàng đó. Tôi há hốc miệng nhìn về phía trước, lẩm bẩm:

“Thanh Loan Kính!”

Đúng vào lúc này thì mặt hồ bị bao phủ bởi tia sáng vàng đột nhiên chia thành hai nửa, ở giữa lộ ra một con đường nhỏ dài, khô ráo, chiếc gương đồng màu vàng tròn xoe lạng lẽ nằm nơi đó, bên trên không có

một giọt nước nào. Tôi ngáp ngừng giấy lát rồi đi từng bước theo con đường nhỏ, hai tay cầm lấy Thanh Loan Kính, cảm thấy tay mình nóng bừng, dường như có một sức mạnh thần bí nào đó vừa đi vào cơ thể tôi, viên Trấn Hồn Châu từ trong nước nhảy vọt ra, tôi vô thức đưa tay đón lấy nó, quay vào bờ, tia sáng màu tím và màu vàng trộn lẫn với nhau, rồi cùng tắt ngúm, hồ nước sau lưng cũng hợp lại làm một, dấy lên cơn sóng nhỏ lăn tăn như thể chưa từng có việc gì xảy ra.

Chiếc Thanh Loan Kính trong tay tôi thu lại tia sáng, ngoài bề mặt trơn nhẵn ra thì nó không có bất cứ họa tiết chạm khắc nào, không khác gì với những chiếc gương đồng khác. Vũ Văn Dung kinh ngạc nhìn tôi, rồi lại nhìn chiếc Thanh Loan Kính trong tay tôi, ánh mắt sắc lại, trầm giọng nói:

“Đây chính là Thanh Loan Kính? Vì sao...”

Tôi biết chàng định hỏi gì, Thanh Loan Kính tự giấu mình rất bí mật, ngay cả Hương Vô Thần pháp lực cao cường cũng không tìm được, vì sao nay lại hiển hiện trước mặt tôi? Tôi nghĩ có lẽ có thể giải thích như thế này, Đoạn Mộc gia chịu trách nhiệm trông coi Thanh Loan Kính từ hàng ngàn năm nay, thế nên Thanh Loan Kính có thể cảm ứng được thần vật tương truyền đời đời của Đoạn Mộc gia, chính là Trấn Hồn Châu. Chàng là bậc đế vương trong tương lai, Thanh Loan Kính hiểu rõ cơ duyên nên không bài xích chàng, thế nên mới xuất hiện trước mắt chàng.

Nhưng tôi không thể giải thích với chàng tất cả những điều này, chỉ đành ngắt lời chàng, tiếp:

“Gương Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối. Câu này chắc chàng nghe nói rồi phải không?”

Vừa thầm tính toán năm tháng, ngừng một chút tôi nói tiếp: “Bây giờ ta giao nó cho chàng giữ. Hai năm sau, chàng trả lại cho ta, được không?”

“Vì sao?”. Vũ Văn Dung khựng lại, nhìn tôi dò hỏi. Hình như chàng không hiểu vì sao hôm qua tôi còn nói là phải mang Thanh Loan Kính đi, vậy mà hôm nay đã dâng bảo vật khó lòng lắm mới tìm kiếm được ình.

Bởi vì chàng là bậc đế vương do thiên định, là nhất đại minh quân, sẽ thống nhất Bắc triều. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, nơi nguy hiểm nhất lại an toàn nhất. Nhan Uyển ở bên cạnh chàng, Hương Vô Thần chắc chắn sẽ không ngờ Thanh Loan Kính lại ở trong tay chàng. Tay đặt Thanh Loan Kính vào tay Vũ Văn Dung, nghiêm túc nhìn vào mắt chàng, nói: “Hứa với ta, đừng để bất cứ ai cướp nó đi!”

Đây là thời cổ đại, tôi một thân một mình, thực sự không có năng lực bảo vệ Thanh Loan Kính. Hương Vô Thần lai lịch bất minh, đằng sau lại có một thế lực thần bí, Thanh Loan Kính mà rơi vào tay bọn họ thì không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Thay vì mạo hiểm như thế, chi bằng cứ thuận theo lịch sử, thuận theo thiên mệnh, để Vũ Văn Dung ứng nghiệm câu nói “Gương Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối.”

“Được, ta hứa với nàng!”. Vũ Văn Dung trịnh trọng cất gương vào trong ngực, đưa mắt nhìn tôi, đôi mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng còn mờ lung hơn cả ánh trăng.

“Nguyên Thanh Tỏa, nàng cũng phải hứa với ta một chuyện. Hãy đi thật xa, đừng bao giờ quay về!”. Chàng đột ngột quay người đi, trông lưng chàng thật dài và cô độc, trong giọng nói trầm ấm dường như còn che giấu một vẻ không cam và quyến luyến vô hạn: “Ta không phải là người có thể chấp nhận sự mất đi. Nếu để ta lại gặp lại nàng, chắc chắn ta sẽ bất chấp mọi giá để giữ nàng ở lại bên mình. Suốt đời suốt kiếp, nàng đừng mong ra đi được nữa”. Chàng nhấn mạnh từng tiếng.

Tôi ngơ ngàng, rồi quay người đi, đi thẳng ra ngoài cửa, không quay đầu lại.

3.

“Tiểu thư, Tư Không đại nhân được nể mặt thật đấy, được Hoàng Thượng đích thân tống hành”. Tiểu Điệp đứng sau lưng chải đầu cho tôi, hoan hỉ nói.

“Tiểu Điệp, cái này cho em!”. Tôi mở chiếc tráp bằng hồng mộc, lấy một chiếc kim trâm khảm ngọc đặt vào tay Tiểu Điệp: “Sau khi ta đi, em hãy tự chăm sóc bản thân, ta sẽ liên lạc với em sau!”

Tiểu Điệp khựng lại, chiếc lược trong tay rơi xuống đất, mở to mắt nhìn tôi, kinh ngạc.

“Tiểu thư, người không đưa nô tỳ theo cùng sao?”

“Tin ta, ta sẽ thu xếp cho em một lối đi tốt. Đương nhiên cũng là vì ta”.

Tôi vỗ vai Tiểu Diệp, cười ôn hòa: “Tiểu Diệp, bây giờ em là người duy nhất mà ta có thể tin tưởng. Ta sắp rời khỏi Chu quốc, tới Kim Dung Thành tìm Lan Lăng Vương. Dọc đường hiểm nguy, ta cũng không biết mình sẽ phải đối mặt với cái gì. Huống hồ, ta còn muốn em giúp ta ở bên Vũ Văn Dục. Vị Hoàng đế này nho nhã thiện lương, ta không muốn ngài phải chết.”

Mẫu Đơn Uyển nằm ngoài Đơn Tĩnh Hiên. Lần đó cùng ngài gặp gỡ cũng chính ở nơi đây. Khi ấy cả khu vườn ngập tràn xuân sắc, những khóm Mẫu Đơn rực rỡ như lửa giờ đã lui sắc hồng, chỉ còn lại vài bông hoa lẻ loi nằm trên mặt đất, trông thật tiêu điều.

Vũ Văn Dục đứng hiên ngang nơi đó, chiếc cẩm y màu vàng tươi sáng chói, gương mặt trắng trẻo yếu đuối bị khuất bởi những khóm hoa, tôi không nhìn rõ biểu cảm của ngài. Cứ luôn cảm thấy trên người ngài toát lên một vẻ thư sinh quá lý tưởng hóa, cảm giác như nếu không phải sinh vào thời loạn thế, có lẽ ngài đã là một thiên tử thái bình làm nên chuyện lớn.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, Vũ Văn Dục chậm chậm quay người lại, gương mặt anh tuấn, nho nhã hơi nhợt nhạt, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi, dường như hơi đấu tranh nội tâm, lại như có chút gì lưu luyến. Và hình như còn có rất nhiều, rất nhiều tình cảm mà tôi không biết nên nói thế nào.

Tôi bước lại gần, ngài mở miệng ra định nói gì đó, khóe môi mấp máy, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì.

“Thiếp sắp đi rồi. Có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nữa!”. Tôi nhếch môi cười, cố gắng để bầu không khí trở nên dễ chịu hơn một chút.

“Vì sao?”. Vũ Văn Dục thoáng ngỡ ngàng.

Thực ra tôi ở cạnh Vũ Văn Dung lâu như vậy, tôi nghĩ tôi đã có thể hiểu được nguyên nhân thực sự để chàng thả tôi đi.

“Bởi vì Vũ Văn Dung rất quan tâm tới người, chàng không muốn để một nữ nhân gây ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai người”. Tôi hơi xúc động, gò má ửng hồng nói.

“Tứ đệ...”. Vũ Văn Dục sững sốt. Câu nói này hình như đã gây xúc động cho ngài, biểu cảm của Vũ Văn Dục trở nên phức tạp.

Ánh mắt mà Vũ Văn Dục nhìn tôi, ngay cả Vũ Văn Dung cũng phát giác ra sự khác thường, cho dù tôi không phải người lẫn lộn trong tình trường thì cũng chẳng thể nào không biết. Từ lần gặp ngài ở Mẫu Đơn Uyển, trong ánh mắt ngài nhìn tôi có thêm vài phần như dịu dàng và thích thú. Đêm hôm ấy, khi tôi giằng tay khỏi Vũ Văn Dung và rơi xuống Lãnh Ngọc Trì, ngài đã khoác lên người tôi chiếc áo choàng ấm áp, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thương yêu vô hạn.

Vũ Văn Dung là một người bá đạo, nếu không làm gì có chuyện thả cho tôi đi? Đó chính là nguyên nhân, chàng cũng biết mà tôi cũng biết.

“Thanh Tỏa, thì ra có những chuyện không giấu được người khác, càng không giấu được bản thân. Thực ra ta cũng không muốn...”. Giọng nói của ngài rất khẽ, lần đầu tiên ngài gọi tôi như thế.

“Thanh Tỏa có tài đức gì, rốt cuộc chỗ nào đã khiến Hoàng thượng động lòng vì thiếp?”. Tôi tránh khỏi ánh mắt như thiêu đốt của ngài, thở dài.

Câu cảm thán này là chân thực. Hậu cung ba ngàn giai nhân mỹ nữ, tôi chẳng qua chỉ là một người rất bình thường, còn lâu mới được coi là hạng quốc sắc thiên hương.

“Ta cũng không biết...”. Rất lâu sau, giọng nói của ngài như tiếng thở dài, đưa tay chạm lên tóc tôi, nhưng lại dừng lại trong không trung, dường như còn đang đấu tranh nội tâm, rồi ngài vung mạnh tay ra sau, quay người không nhìn tôi nói: “Có lẽ chỉ là vì một bài hát, một khúc từ... hoặc là một nụ cười.”

Tôi nhớ lại dáng vẻ của mình hôm cầm đàn ca hát trong đình tạ, mọi việc cứ như còn diễn ra trước mắt.

Vũ Văn Dục cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt xa xôi như vầng trăng sáng, ngài gần như lẩm bẩm: “Yêu chàng trắng sáng tỏ, tiêu tụy cũng vì ai.”

Cơn gió lạnh lẽo lướt qua, từng phiến lá chậm chậm rơi xuống, trong không khí đẩy lên mùi cỏ xanh đã mục của buổi cuối hạ đầu thu. Tôi và Vũ Văn Dục đứng đối diện với nhau, sự cảm khái của tôi, sự luyến lưu của ngài, xung quanh tĩnh mịch như tờ.

“Hoàng thượng, thế sự có lúc biến đổi vô thường, rất nhiều việc không thể cưỡng cầu mà cần chờ đợi thời cơ. Đừng quá lộ liễu, bảo toàn bản thân mới là quan trọng nhất”. Tôi vẫn không kiềm chế được, lên tiếng khuyên ngài.

Vũ Văn Dục sững sờ, gương mặt anh tuấn thoáng qua một vẻ như hải lòng, nhếch môi lên cười:

“Thanh Tỏa... nàng quan tâm tới ta ư?”

Nhìn vẻ mặt như trẻ con của ngài, tôi bỗng dưng không có đủ nhẫn tâm để nói là không phải, chỉ ngẩn ngơ nhìn.

“Ta biết nàng đang nói gì, cũng biết sớm muộn gì hắn cũng không chấp nhận được ta”. Thần sắc Vũ Văn Dục đột nhiên trở nên cương nghị, đôi mắt lóe lên tia nhìn vừa sáng rực, lại vừa tổn thương: “Có lẽ ta không thể thành đại sự, nhưng ta tuyệt đối không từ bỏ nỗ lực, huống hồ còn có Tứ đệ, căn cơ ta tạo ra sau này cũng sẽ không uổng phí.”

Biểu cảm của ngài lúc này trông thật nghiêm nghị, gương mặt yếu ớt ánh lên tia sáng tin tưởng và hy vọng. Trong mắt tôi, âm thầm có một vẻ quyết hy sinh vì nghĩa.

Tôi thoáng kinh ngạc. Thì ra Vũ Văn Dục đã sớm có sự giác ngộ này. Thế lực của Vũ Văn Hộ trong triều vô cùng thâm hậu, phải có sự nỗ lực của rất nhiều người mới có thể ngang bằng. Thực ra Vũ Văn Dung cuối cùng có thể lật đổ được Vũ Văn Hộ cũng là nhờ bước chân lên con đường mà Vũ Văn Dục đã trải sẵn cho chàng.

“Hãy giúp thiếp chăm sóc cho Cố Tiểu Diệp. Hãy giữ nàng ta ở nơi gần người nhất. Sau này, nếu còn hy vọng... thiếp sẽ liên lạc với người”. Mắt tôi thoáng qua một vẻ thương xót, tuy rằng không chắc chắn rằng mình có thể thay đổi lịch sử, nhưng tôi cũng có thể thử một lần.

“Ừm”. Ngài thoáng khựng lại, rồi gật đầu đồng ý. Tôi biết, việc đã hứa với tôi thì chắc chắn ngài sẽ cố gắng làm bằng được. Tiểu Diệp lại là người của phủ Tể tướng, chắc Vũ Văn Hộ cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng ta.

“Bảo trọng!”. Tôi nhìn vào mắt ngài, chân thành nói.

Nhưng nói nhiều cũng vô ích, chỉ càng thêm thương cảm mà thôi. Nói xong, tôi giẫm chân lên những chiếc lá rụng, quay người bỏ đi.

4.

Khoác trên lưng một túi kim ngân chu bảo, một mình tôi cưỡi ngựa bỏ đi. Trời mùa thu cao vợi vợi, thế giới dường như chưa bao giờ rộng lớn đến thế.

Cuối cùng cũng rời khỏi Tể tướng phủ. Nhưng không biết vì sao, tâm trạng tôi không vui mừng như đã tưởng tượng. Có lẽ trải qua quá nhiều việc, cuối cùng tôi cũng bắt đầu hiểu ra, có những việc đã định rằng sẽ bất lực, càng suy nghĩ tốt đẹp thì tới cuối cùng lại càng thất vọng. Ví dụ như Kim Dung thành đường đi xa xôi diệu vợi, tôi không biết mình có thể thuận lợi đến nơi được hay không. Nếu như Lan Lăng Vương không hề có ý gì khác với tôi, còn tôi cứ một lòng một dạ thương nhớ chàng thì sao?

Thi thoảng trong đầu tôi lại lướt qua hình ảnh của Vũ Văn Dung. Gương mặt anh tuấn như tượng tạc của chàng, ánh mắt ẩn nhẫn, cô độc, và cả hơi ấm nóng bỏng của bàn tay chàng. Nếu không phải vì ghét chàng ngay từ đầu, nếu không phải là chàng bá đạo đa nghi, nếu không phải chàng thường dùng cái tư thế mạnh mẽ ấy để đối đãi với tôi. Nếu không phải trong lòng đã có bóng dáng của Lan Lăng Vương. Có lẽ, tôi với chàng cũng sẽ còn đôi chút quyền luyến.

Đang lúc thất thần thì con ngựa bỗng dưng dừng chân lại, lảo đảo mấy bước rồi đứng im. Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện ra không biết từ lúc nào trước mặt đã xuất hiện một đội nhân mã.

Nam tử đi đầu cười ngựa chậm rãi lại gần, trên người mặc bộ cẩm y trường bào màu xanh, thắt lưng đeo thanh trường kiếm màu vàng tỏa sáng lấp lánh. Tôi hơi sững sờ, là Học Luật Quang.

“Thanh Tỏa cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi!”. Học Luật Quang tươi cười nhìn tôi, nói:

“Cô nương đến Kim Dung Thành phải không, chi bằng chúng ta đồng hành, được không?”

Tôi cảm kích cười:

“Ngài cố tình ở đây chờ tôi sao?”

“Đã chờ lâu lắm rồi!”. Học Luật Quang nhướn mày, nụ cười có vẻ gì đó hơi khoa trương. Sức cuốn hút của Lan Lăng Vương không một nữ tử nào trên đời có thể chống lại được.

Mới thoáng nghe thấy ba tiếng Lan Lăng Vương, tim tôi chùng xuống rồi lại giãn ra, gò má thoáng ửng hồng, nhưng nhìn biểu cảm khoa trương của hắn, tôi bất giác vừa thấy tò mò lại hiếu kỳ, lên tiếng hỏi:

“Lan Lăng Vương... trông chàng như thế nào?”

“Cô chưa từng gặp sao?”. Học Luật Quang ngơ ngác, kinh ngạc hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, nói với vẻ nghi hoặc:

“Chưa! Lần nào chàng cũng đeo mặt nạ. Có một lần tôi định nhân lúc chàng không để ý, gỡ mặt nạ xuống, tiếc là không thành công”. Trong đầu tôi lướt qua hình ảnh tôi đưa tay ra gỡ chiếc mặt nạ của chàng, nhưng bất ngờ chạm môi nhau, gò má đỏ bừng, giọng nói trở nên mất tự nhiên.

Mắt Học Luật Quang lóe lên, thở dài:

“Lan Lăng Vương anh dũng thiện chiến, tài trí vô song. Chỉ tiếc rằng gương mặt ngài... haizzz!”

“Mặt của chàng... rất xấu sao?”. Thực ra điều này tôi cũng đã nghĩ tới, nếu không phải dung mạo chàng cực kỳ xấu thì sao lại phải đeo mặt nạ suốt ngày. Nhớ lại đôi mắt phượng tuyệt đẹp đằng sau chiếc mặt nạ ấy, trong lòng tôi bỗng thấy thương tiếc: “Ta từng nói với chàng, cho dù khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ ấy là gì, ta... cũng không chê chàng.”

Câu nói này là chân tình thổ lộ, bởi vậy giọng nói của tôi vô cùng trịnh trọng. Học Luật Quang thấy tôi như vậy thì nhìn tôi kỳ lạ trong giây lát, rồi phì cười thành tiếng, thấy tôi nhìn hắn ngơ ngác thì mới chịu thu nụ cười lại, nói:

“Thanh Tỏa cô nương không coi trọng vẻ bề ngoài, tình thâm nghĩa trọng. Tại hạ vô cùng khâm phục!”

“Đó là nụ cười khâm phục của ngài sao?”. Tôi liếc mắt nhìn hắn, nghi ngờ hỏi.

“Đó là nụ cười ngưỡng mộ của tôi. Không còn sớm nữa, chúng ta lên đường đi. Lần này tôi nhất định sẽ đưa cô an toàn về bên Trường Cung, thực hiện lời hứa với ngài ấy”. Học Luật Quang đáp.

Màn đêm buông khê nơi tiểu trấn heo hút, phía xa có một ngọn núi xanh ngắt màu lá, rặng núi thoát ẩn thoát hiện bao bọc lấy xung quanh, tạo thành một tấm rèm thiên nhiên, mặt trời lặn về hướng Tây, luồng ánh sáng nhờ nhờ chiếu lên tấm biển sơn son thếp vàng. Trên đó là mấy chữ uốn lượn: “Thanh – Thủy – Lâu”.

Đây là khách điểm lớn nhất của Thanh Thủy tiểu trấn. Học Luật Quang thuê riêng một phòng nhỏ cho tôi, nằm ở góc phía Tây Bắc của Thanh Thủy Lâu, qua khung cửa sổ có thể nhìn thấy những bông hoa nở rộ rực rỡ trong vườn hoa và cả một đầm sen với màu xanh trải dài.

Tắm rửa trong phòng xong xuôi, thay một bộ y phục sạch sẽ, tôi cảm giác người mình dễ chịu hơn nhiều. Tôi buộc Trần Hồn Châu ở cổ, dùng cổ áo che khuất. Đó hình như là thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của tôi, tôi nhìn nó thở dài. Đường như đang đáp lại tôi, viên Trần Hồn Châu trên tay tỏa ánh sáng màu tím.

Lúc này, ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng đàn du dương, nghe như tiếng một dòng suối nước nóng đang nhẹ nhàng chảy, xung quanh còn bốc lên hơi nóng, che mờ tất cả. Khi thì uyển chuyển, khi thì thâm thì, giai

điệu đàn xen hợp hồn người, sự thay đổi nhanh chóng như những viên ngọc lớn nhỏ rơi vào chiếc đĩa, rõ ràng mà si mê, vĩ âm kéo dài, liên miên bất tuyệt.

Tôi nhắm mắt lắng nghe giấy lát, trong lòng thầm thấy khâm phục, quay người đi xuống lầu, men theo tiếng đàn mà tìm kiếm.

“Khúc nhạc này chỉ có nơi thiên giới. Trần gian đâu mấy ai được nghe”. Bỗng dưng trong đầu tôi lại xuất hiện câu thơ này.

Cho dù là kỹ thuật hay âm luật đều không có điểm gì để chê trách. Nhưng không biết vì sao, tôi cứ cảm thấy trong tiếng đàn này ẩn chứa chút gì như âm tà, không biết có phải là ảo giác của tôi không. Dù vậy, nó vẫn hay rung động lòng người, làm sao tôi có thể không nhìn người chơi đàn cho được.

5.

Bầu trời lất phất mưa bụi, như những sợi chỉ tơ rơi xuống vườn hoa còn chưa lui sắc hồng, tạo nên một màn sương mỏng như khói, những hạt nước nhỏ mát mẻ đậu lên mặt, cảm giác thật dễ chịu.

Những hạt mưa bụi rơi xuống đầm sen, tôi đứng dưới mái hiên, nhìn nữ tử đang chơi đàn trong lương đình, màn mưa bụi giăng mặt, thế giới dường như trở nên mơ hồ. Qua làn tơ mưa, có thể thấp thoáng thấy nàng trong bộ y phục màu trắng, mái tóc đen tuyền được búi gọn sau gáy bởi một cây trâm bạch ngọc, vàng trán thanh khiết, hai lọn tóc nhỏ buông trước vành tai, nơi tóc mai được điểm xuyết bởi những con bướm nhỏ cũng bằng bạch ngọc, tinh tế vô cùng. Cách trang điểm và khí chất này chỉ có ở những bậc quốc sắc thiên hương, những nữ tử siêu nhiên xuất thế mới xứng đáng có được, bất giác tôi thầm nghĩ như vậy. Mặt nàng bị che bởi một tấm mạng mỏng màu trắng, chỉ thấp thoáng thấy đôi mắt như mặt nước hồ mùa thu, hàng lông mày điểm xuyết bởi những hạt trân châu màu trắng, lúc nàng chớp mắt, cảm giác như những cánh bướm trắng đang đập cánh bay.

Một cây Hải Đường lặng lẽ nở bên nàng, cánh hoa và nước mưa cùng rơi xuống, đẹp không tả xiết. Tiếng đàn lúc này đã chậm chậm dừng lại, nữ tử ôm cây đàn phỉ thúy toàn thân màu lục bích lên, tư thế nho nhã, cầm chiếc ô nền hoa mai, thong thả đi về hướng Thanh Thủy Lâu.

“Hoa rơi người cô độc, mưa bụi nhận song phi”. Trên đời không ngờ có tiếng đàn hay đến như vậy, lại với một nữ tử có khí chất xuất thần như vậy”. Tôi đứng dưới mái hiên dài, nhìn nàng chăm chú, bất giác lẩm bẩm nói.

“Nói hay lắm!”. Bên tai tôi đột nhiên vang lên một tiếng cảm thán, âm thanh đó như gần như xa, vô cùng dễ nghe, lại có vẻ gì đó như vô cùng quen thuộc.

Tôi giật nảy mình, có người ở gần tôi như thế mà tôi không hay phát giác! Quay phắt đầu lại, bên cạnh tôi là một nam tử mặc cẩm y, đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng đẹp đến hoàn hảo, sống mũi thẳng, hàng lông mày rậm, đôi môi mỏng mím chặt, ghép lại với nhau, tạo nên một vẻ dịu dàng yêu mị không nói thành lời. Chàng đưa mắt nhìn chăm chú theo hướng mà bạch y nữ tử kia đã rời đi, đôi mắt đen lay lay nhìn nàng ta sâu sắc, dường như có vẻ quuyến luyến vô bờ.

Rất lâu sau, khi nàng đã đi xa, không nhìn thấy bóng dáng này nữa, chàng mới chậm chậm quay đầu lại. Kim quan cài tóc, hai bên mai có hai sợi rua vàng buông thông, cùng với mái tóc dài xõa nơi trước ngực, trên người chàng mặc chiếc áo gấm màu xanh lam với những đường viền màu vàng, thắt lưng buộc miếng ngọc bội màu đỏ bằng sợi dây vàng. Y phục xa hoa, mỹ lệ. Hình như phát hiện ra ánh mắt nghi hoặc và thăm dò của tôi, người đó quay lại nhìn, ánh mắt giao nhau giấy lát, chàng thoáng khựng lại, rồi đột nhiên phì cười. Ngón tay dài như cọng hành búng ra, “phạch” một tiếng, chiếc quạt giấy trong tay xòe ra, che mất nửa gương mặt, chỉ để lại một bên mắt nhướng cao lên, mỉm cười nhìn tôi, nói:

“Một câu thơ hay và chân thực, quả nhiên là xuất phát từ miệng nàng”.

Nói xong, chàng xua nhẹ chiếc quạt, rồi bỏ đi về hướng ngược lại Thanh Thủy Lâu bằng dáng vẻ vô cùng đẹp.

Tiếng nước rơi tí tách nơi mái hiên, cơn mưa bụi như những sợi tơ giăng mắc. Tôi nhìn theo cái bóng tuyệt mỹ của chàng, cảm thấy thật quý dị. Đầu óc tôi khổ sở suy nghĩ, chàng là ai nhỉ? Giọng nói sao nghe quen

quá, hình như đã từng gặp ở đâu đó. Nhưng một người như vậy nếu như đã từng gặp mặt thì làm sao có thể dễ dàng quên được?

Haizzz, có lẽ vì mỹ nam trong thiên hạ đều tương tự như nhau nên mới cảm thấy quen mắt mà thôi.

Tôi vò đầu, quay người đi về phòng.

6.

Cuối cùng cũng được ăn một bữa tối ở nơi không phải Tể Tướng phủ.

Thực ra tới thế giới cổ đại đã lâu, tôi vẫn chưa từng thưởng thức phong thổ nhân tình chốn dân gian. Đại đường của Thanh Thủy Lâu đương nhiên không thể so sánh với sảnh yến hội ở Tể Tướng phủ hay Hoàng cung, nhưng cũng được coi là rộng lớn và sạch sẽ. Người trọ ở đây rất nhiều, mười mấy chiếc bàn gỗ sơn đen đã ngồi kín quá nửa.

Hộc Luật Quang có vẻ sành ăn, đang thao thao bất tuyệt gọi một loạt các món, rồi đột nhiên ngưng thần, cánh mũi thoáng cử động, dường như là còn chưa xác định được, rồi lại hít mạnh một hơi, trong ánh mắt lướt qua một vẻ chấn động, ngẩng phắt đầu lên, đưa mắt nhìn về phía cửa.

Một nữ tử mặc y phục màu trắng từ ngoài cửa bước vào, trên mặt che tấm mạng mỏng, đó chính là nữ tử chơi đàn mà tôi đã nhìn thấy. Sau lưng nàng có vô số thị tì theo hầu, đều mặc áo đỏ, không đeo mạng, ai cũng trẻ trung xinh đẹp.

Một mùi hương rất đặc biệt ập tới, không phải là mùi hương hoa bình thường, cũng không phải mùi thơm của phấn son tầm thường. Nhẹ nhàng, nhưng cũng không giống như từ người nàng tỏa ra, nó như thể dùng một loại hương liệu thượng hạng được đốt lên, chỉ hơi khế lại gần là có thể dính phải mùi hương đặc biệt này, quần quýt không rời.

Bạch y nữ tử lại gần, mùi hương man mát trên người càng nồng hơn một chút, vẻ kinh ngạc trong mắt Hộc Luật Quang dường như đã được nghiệm chứng, hai hàng lông mày của hắn cau lại, đôi mắt như chim ưng nhìn nàng đầy thăm dò.

Đoàn người đó thản nhiên đi lên lầu, chiếc lưng thon thả của nữ tử cao ngạo thanh khiết, không ai sánh bằng.

Hộc Luật Quang nhìn nàng ta chăm chú, trầm tư suy nghĩ, rồi đôi mắt đột nhiên tối đen, sâu thẳm khó lường.

“Ngài sao thế?”. Trong lòng tôi thầm thấy kinh ngạc, thận trọng hỏi.

“À, không có gì!”. Hộc Luật Quang cụp mắt xuống, rõ ràng là đang muốn che giấu tôi. Trầm tư giây lát, hắn móc một đỉnh bạc đặt lên bàn, nói với tiểu nhị: “Thượng phòng Thiên tử của Thanh Thượng Lâu chỉ có bốn gian. Gồm những ai ở?”

Tôi thầm lăm lăm, tâm trạng Hộc Luật Quang kích động như thế mà vẫn có thể hành xử thận trọng đến vậy.

Thượng phòng có hai gian là tôi với hắn ở. Hắn hỏi như thế chắc chắn là muốn dò la tin tức về bạch y nữ tử kia, nhưng lại không chỉ hỏi một mình nàng, vậy mới không đánh rần động cỏ.

“Dạ, có gian là một phú thương đi ngang qua đây, mang theo nữ quyến, hình như định đi về nước Tề”. Tên tiểu nhị này hầu hạ ở đại đường lâu một, bởi vậy không biết chúng tôi chính là “phú thương” và “nữ quyến” mà hắn nói. Hắn vừa vui vẻ thu một đỉnh bạc, nói: “Còn có một gian được một vị công tử đặt trước, nhưng hình như chưa tới ở, phòng vẫn để trống.”

“Còn gian thứ tư, chính là vị cô nương vừa đi qua ban nãy ở”. Tên tiểu nhị len lén nhìn lên lầu rồi hạ thấp giọng: “Ngài đừng nghĩ thị nữ của nàng ấy đều trông như tiên nữ, khó hầu hạ lắm! Mỗi lần họ tới là tôi còn không dám thở mạnh.”

“Ồ? Họ từ đâu tới? Thường xuyên tới đây sao?”. Hộc Luật Quang bình thản hỏi.

“Hình như là từ phía Bắc tới”. Tiểu nhị nghĩ ngợi giây lát: “Năm nào họ cũng tới đây vào khoảng thời gian này, mười sáu tháng bảy hàng năm sẽ đi, có lẽ là tới thưởng sen.”

“Thưởng sen? Hoa sen trong đầm đã nở đâu? Vả lại hoa sen thì ở đâu mà chẳng có, chẳng nhẽ hoa sen chỗ các người to hơn ở nơi khác sao?”. Tò mò tiếp lời.

“Ha ha, nhị vị khách quan là người ngoại địa phải không ạ? Nhị vị không biết đó thôi, đầm sen đằng sau Thanh Thủy Lâu đúng đêm mười lăm tháng bảy hàng năm sẽ đồng loạt nở rộ, chỉ nở một đêm, sáng sớm hôm sau là tàn hết. Hoa sen chỗ chúng tôi tuy không to hơn hoa sen ở chỗ khác, nhưng lại đẹp hơn rất nhiều, nếu không thì sao lại có bao nhiêu người chỉ đến đây để ngắm sen?”. Tiểu nhị cười nói.

“Vậy sao? Thế thì tối nay ta phải đi ngắm mới được!”. Tò mò vừa nghe nói có cảnh đẹp để ngắm thì bất giác trở nên hưng phấn, rồi lại cau mày: “Nhưng mà mười lăm tháng bảy chẳng phải Tết Trung Nguyên sao?[3] Tết Trung Nguyên là ngày cúng cô hồn, tương truyền rằng hôm đó Diêm Vương hạ lệnh mở cửa địa ngục, cho các oan hồn quanh năm chịu khổ chịu nạn, bị giam cầm dưới địa ngục được thoát ra ngoài, được tự do trong một thời gian ngắn, hưởng thụ huyết thực của nhân gian, là một ngày tà khí rất nặng. Đầm sen này chỉ nở vào ngày này thì đúng là quý dị.”

[3]. Cũng là ngày rằm tháng bảy, ngày cúng cô hồn ở Việt Nam.

“Cô nương nói phải lắm! Ha ha bị cô nương nói trúng rồi. Thực ra lúc không phải ngày này nhiều tà ma thì làm gì có chuyện cảnh đẹp như thế nhưng chỉ có ít người tới thưởng lãm? Ngoài vị cô nương ban nãy năm nào cũng tới thì hầu như chẳng có ai tới đây thưởng sen nữa”. Tiểu nhị sắc mặt gương gạo, cười cười.

“Năm nào nàng ấy cũng tới và sống rất gần Thanh Thủy Trấn sao?”. Học Luật Quang hình như không có hứng thú với hoa sen, tiếp tục truy hỏi.

“Đại khái là thế, năm nào họ cũng từ phương Nam tới, năm nay lại từ phía Tề quốc tới. Lúc đến còn mang theo một chiếc rương rất to và dài, tỏa ra chu quang bảo khí, có lẽ là đi buôn bán.”

Học Luật Quang nghe nói thế thì ánh mắt lại sắc lại, gương mặt vẫn điềm tĩnh như thường, rồi bình thản nói:

“Ồ, mang đồ lên đi!”

Tò mò đưa mắt nhìn Học Luật Quang, hần phát hiện ra ánh mắt thăm dò của tôi, rồi nói:

“Cô biết không, Lan Lăng Vương rất thích hoa lan?”

Tôi khựng lại. Mỗi lần nghe người khác nhắc tới tên chàng là tôi thường có một cảm giác rất đặc biệt, có chút ngọt ngào, có chút chua chát, rồi sau đó là thấp thỏm bất an một cách kỳ lạ.

Học Luật Quang chẳng nói gì nữa, gọi một bàn đầy thức ăn thì không thể lãng phí được. Tôi ăn uống thoải mái, thi thoảng lại liếc mắt nhìn hần đang trầm tư suy nghĩ, biết là nếu hần không muốn nói thì tôi có hỏi cũng vô dụng. Tốt nhất là cứ nghĩ xem tối nay có nên đi thưởng sen không. Cảnh đẹp thì đương nhiên là tôi thích, nhưng tôi cũng nhát gan lắm, hoa sen chỉ nở vào ngày cúng cô hồn, chỉ nghe thôi cũng thấy hơi lạnh gáy.

Tìm tôi bất giác nhớ tới chiếc mặt nạ màu bạc của Lan Lăng Vương. Nam tử như hoa lan, cả đời cô độc, khiến tôi bất chấp tất cả để đi tìm.

Nếu lúc này chàng đang ở bên tôi, tôi có còn sợ không?

Nếu tôi tìm được chàng, chàng có đồng ý cùng tôi đi thưởng sen?

2. Chương 02

Chương 2: Loạn hoa mê nhân nhân

1.

Chớp mắt đã tới tối mười lăm tháng bảy, vô vàn những nụ sen trong đầm đang chúm chím nở, lá sen xanh ngắt tạo thành một dải màu lục bích vô bờ.

Trời đã sắp tối. Tiểu tư của Thanh Thủy Lâu đã thắp đèn lồng da trâu sáng rực xung quanh đầm sen, đêm nay tuy rằng trăng tròn, nhưng cứ có mây đen bao phủ, trời nhờ nhờ không ánh sáng, thế nên để có thể nhìn thấy cảnh đẹp kỳ lạ hoa sen cùng nở, đành phải thắp đèn cho Thanh Thủy Lâu.

Người tới thưởng sen không nhiều, trên đầm sen có chín chiếc cầu đá dẫn ra giữa hồ, ở đó có một lương đình màu đỏ nhỏ nhắn, tinh xảo soi mình trong nước, bên trong đặt một chiếc bàn bằng bạch ngọc, là vị trí tốt để thưởng sen.

Một thị nữ áo đỏ phải sạch bụi trên ghế cho tôi, bạch y nữ tử che mạng mỏng đã nghiêm trang ngồi ở đó, đôi mắt đẹp không một gợn sóng. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, khẽ cau mày lại, lạnh lùng đánh mắt ra hiệu cho thị nữ đứng cạnh. Mấy giây sau, tiểu nhị cười cười chạy lại đám người đang đứng bên đầm sen, nở nụ cười cầu tài:

“Xin lỗi chư vị khách quan, xin chư vị lùi ra sau một chút. Đầm sen được vị cô nương kia bao lại rồi, nàng ấy không thích đông người nên...”

Trong đám người ồn ào vang lên vài tiếng ca thán, mọi người đều tỏ ra bất mãn, nhưng thấy phong tư diễm tuyệt của cô nương kia thì không ai dám lại gần lý luận, chỉ cảm râm vài câu rồi lùi ra sau thêm vài trượng.

“Chẳng nhẽ người khác không có tiền sao?”. Tôi chu môi, cảm thấy cảnh đẹp không nên được người ta bao trọn, nhưng trong lòng thực ra không thấy nổi giận, ngược lại còn cảm thấy một đầm sen quý dị và thanh cao như thế thực sự thích hợp cho vị cô nương này.

Hộc Luật Quang kéo tay áo tôi lùi về sau một bước, nói khẽ:

“Thanh Tỏa, đừng sinh sự!”. Ánh mắt hần đầy vẻ cảnh giác và thâm trầm, lạnh lẽo lướt nhìn xung quanh, thần sắc vô cùng trịnh trọng.

“Sao hử, trong mắt ngài, tôi rất thích sinh sự sao?”. Tôi tò mò nghiêng đầu nhìn Hộc Luật Quang, nhếch môi nói. Thực ra với tính cách của hần chắc cũng không phải là người sợ chuyện. Không biết vì sao tôi cứ cảm giác từ hôm qua tới giờ, hần có vẻ không bình thường. Biểu cảm của hần đột nhiên trở nên trầm trọng và áy náy:

“Thanh Tỏa, e rằng tôi không thể đưa cô tới chỗ Lan Lăng Vương ngay được.”

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc.

“Tóm lại cô cứ ở Thanh Thủy Trấn chờ tôi. Nếu trong vòng mười ngày tôi không quay về thì có lẽ sẽ không bao giờ quay về nữa”. Hộc Luật Quang nói rồi bình thản, rất tự nhiên. Nhưng tôi nghe mà nổi da gà, cứ như thể hần sắp làm một việc gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Đang định nói thêm gì đó thì Hộc Luật Quang đã vỗ vai tôi, nụ cười nồng ấm:

“Tôi đi trước đây. Cô ở lại nhé!”. Nói rồi hần quay người đi ra khỏi đám đông.

“Vạn sự cẩn thận!”. Tôi nói khẽ, sự lo lắng xuất phát từ tận đáy lòng tôi, cũng biết là nói nhiều vô ích. Lưng hần thoáng dừng lại, rồi ngay lập tức biến mất trong màn đêm u tối. Tôi chăm chú dõi theo hần, tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng âm thầm cảm thấy việc này vô cùng trọng đại, cũng vô cùng nguy hiểm.

Lúc này xung quanh đột nhiên sáng bừng lên, đám mây đen kín đặc đã tan đi, để lộ vầng trăng tròn như chiếc gương đồng, tỏa ra ánh sáng màu tối sẫm quý dị, xung quanh không một vì sao.

Những chiếc lá sen to trong hồ nước trong vắt khiêu vũ nhẹ trong gió, run rẩy, cốt hoa cũng hướng ra ngoài, nhảy múa, dường như sắp nở. Tôi bất giác chăm chú ngắm những bông hoa sen, bầu không khí lạnh lẽo, ẩm thấp, tuy rằng khắp đầm là một màu hồng diễm tuyệt nhưng không biết vì sao dưới vầng trăng màu cổ đồng lại loáng thoáng một cảm giác thê lương.

Đúng vào lúc này, trong không trung vang lên tiếng đàn quen thuộc. Sắc lạnh, tàn khốc, dội vào màng nhĩ đau nhói, ngực từng tức, cứ như thể có thứ gì đó đang khuấy đảo trong đầu.

Nhưng lần này tôi đã ngoan ngoãn hơn, giống như một người biết trân trọng sinh mạng của mình, lần trước bị thổ một ngụm máu tươi, làm gì có chuyện để trúng chiêu hai lần? Tôi cầm một chiếc ghế ở gần đó, đập mạnh xuống đất, sau đó lấy hai chiếc chân ghế lên, gõ mạnh xuống lan can cây cầu đá như gõ trống.

Tôi nhớ tiếng đàn đó. Là Đào Hoa.

Làm rối loạn âm luật tiếng đàn của bà ta, đó là cách duy nhất giúp tôi thoát khỏi tiếng đàn này. Loáng thoáng còn nhớ cảm giác đau đớn khi nghe thấy tiếng đàn của bà ta lần trước, âm thanh đó như thể đi thẳng vào lục phủ ngũ tạng, thế nên nếu chỉ bị tai thì chắc chắn là vô dụng. Người càng hiểu âm luật càng bị tổn thương nặng, chứng tỏ tiếng đàn này có thể nhập tâm. Trong tay tôi chẳng có nhạc cụ gì, chỉ đành lấy chân ghế để đánh trống. Một là có thể làm đảo lộn sóng âm của tiếng đàn, hai là có thể khiến mình phân tâm, không nghe tiếng đàn của bà ta, đương nhiên sẽ không bị thương nữa.

Thấy tôi bỗng đứng gõ lên lan can cầu, mọi người đều sửng sốt, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn vào tôi, người hiểu âm luật trong số họ không nhiều, thế nên họ chỉ cảm thấy đau tai khó chịu chứ không bị nội thương. Đúng lúc này thì trong không trung hình như có một ánh mắt vừa quen thuộc, vừa như giễu cợt, mang theo chút buồn cười và thú vị đang lặng lẽ nhìn tôi. Bạch y nữ tử liếc nhìn tôi qua đám người, tôi nhìn lại nàng, thấy một bóng người màu hồng phấn như con chim én từ trên trời lao thẳng xuống chỗ nàng, chiếc đàn trong tay vang lên âm thanh quái gở, dường như ẩn chứa sát cơ. Các thị nữ xung quanh đều đau đớn bị tai lại, bạch y nữ tử vẫn thản nhiên như không, lại có vẻ gì đó chán nản, cụp mắt xuống, chẳng buồn đếm xỉa gì tới người kia.

Trên gương mặt xinh đẹp của Đào Hoa xuất hiện vẻ phần nộ vì bị coi thường, cây đàn màu nâu đỏ trong tay đột nhiên bay lên không trung, biến thành một chiếc roi mềm màu nâu sẫm, rồi nhanh như chớp giật, lao vút về gương mặt của bạch y nữ tử kia.

Hoa sen trong đầm đã sắp nở, đôi mắt thanh cao của bạch y nữ tử lần đầu tiên xuất hiện vẻ nóng ruột, bực bội giờ tay ra chặn:

“Đào Hoa, người quậy đủ chưa hả?”

Giọng nói uyển chuyển dễ nghe, như tiếng ca của tiên nữ.

Tiếng đàn của Đào Hoa đột ngột dừng lại, tôi cũng không gõ nữa, bất giác đưa mắt nhìn họ. Xem ra họ đã quen nhau lâu lắm rồi, bạch y nữ tử có cầm nghệ trác tuyệt, chẳng lẽ nàng ta chính là người mà Đào Hoa từng nhắc tới.

“Diệu m Tiên Tử Diệu Vô m, hừ, đặt một danh hiệu hay thì tưởng rằng mình thực sự là tiên sao?”. Kiểm chiêu của Đào Hoa rất độc ác, bạch y nữ tử vung tay ra chặn lại, hai người giao đấu với nhau trong tòa lương đình bé nhỏ, thân hình nhanh như chớp, một hồng một trắng quần vào với nhau, chiếc roi trong tay Đào Hoa quất lên vun vút nhưng không chiếm được một chút thượng phong.

Quả nhiên nàng ta chính là Diệu m Tiên Tử trong truyền thuyết.

Lúc này, ánh trắng màu cổ đồng bỗng sáng tỏ trở lại, một tia sáng đỏ sẫm lóe lên rồi tắt phụt.

Một bông hoa màu hồng phấn ở sát bờ hồ nở bung ra, bông hoa rất to, soi bóng dưới ánh trăng bằng bạc như sương, phẳng phất như giữa nơi tiên cảnh. Ngay sau đó, gần như cùng một lúc, những bông hoa sen xung quanh cũng lần lượt nở, trong chớp mắt, cả đầm sen đã được bao phủ bởi một màu hồng kiêu diễm. Những chiếc lá xanh thì che kín màu nước, ánh lên tia sáng màu hồng.

Diệu m Tiên Tử thấy hoa sen đã nở, trong đôi mắt đẹp như nước hồ thu lóe lên một tia nhìn phần nộ. “Phịch!”, một chương đập vào vai trái của Đào Hoa, đôi mắt sắc lạnh:

“Đào Hoa, ta vốn không muốn tính toán với ngươi, hôm nay ngươi làm lỗ đại sự của ta, chắc chắn phải chết!”. Nói rồi nàng vỗ mạnh một chương xuống chiếc bàn đá, cây đàn phỉ thúy bắn vọt lên, rơi vào tay nàng, biến thành thanh bảo kiếm màu xanh bích tỏa hào quang lấp lánh, trong đôi mắt lạnh lẽo của nàng lóe lên một tia sáng bạc, hàng lông mi dài tuyệt hảo, nhưng trong đôi mắt tràn đầy sát cơ.

Đào Hoa hình như rất thỏa mãn khi nhìn thấy biểu cảm kích nộ của Diệu m, khoe miệng trào ra một dòng máu, nhưng vẫn nở nụ cười đả kích:

“Làm lỡ cơ hội cho cây đàn ngọc của ngươi hút âm khí phải không? Hừ, để ngươi ít hại người đi cũng tốt! Thiên La Địa Cung là chốn luyện ngục của nhân gian, người của Thiên La Địa Cung đều là yêu ma. Vậy mà còn đóng giả bộ dạng tiên tử xuất thần thoát tục, thật là nực cười!”. Nói rồi cây roi lại vút ra.

“Á... Thiên La Địa Cung... Thiên La Địa Cung...”. Vừa nghe thấy bốn tiếng ấy là tất cả những người xung quanh, bao gồm cả tên tiểu nhị như sức tỉnh cơn mơ, bỏ chạy tán loạn.

Tôi ngây ngô đứng yên, và cũng ý thức được nguy hiểm, đang định bỏ chạy theo đám người thì quay đầu lại, chạm ngay phải ánh mắt của một nam tử. Chàng mặc cẩm y kim quan, không biết từ khi nào đã đứng nơi mái ngói lưu ly của Thanh Thủy Lâu, đứng yên trong gió, vạt áo bay lên, nhìn từ xa trông chàng như một đóa mẫu đơn tuyệt mỹ, dễ dàng bị gãy đổ trong gió. Ánh mắt chàng không còn vô hình vô dạng như lần trước, mà có vẻ gì đó như thương tiếc, lại có gì đó như đấu tranh. Mấy đời mấy kiếp vẫn đấu tranh không ngừng nghỉ.

Đào Hoa, Diệu m Tiên Tử. Đầu óc tôi đột nhiên chuyển động nhanh như chớp, lóe lên gương mặt của vị đạo nhân có mái tóc bạc trắng nhưng vô cùng coi trọng dung mạo...

“Hương Vô Thần!”. Tôi buột miệng. Cách ăn mặc như một quý công tử này của ông ta khiến tôi nhất thời không nhận ra. Thì ra ban nãy khi tôi đập ghế để gõ trống, người nhìn tôi bằng ánh mắt thú vị ấy chính là ông ta. Hương Vô Thần cúi đầu nhìn tôi một cái, tuy rằng chỉ liếc qua, nhưng thần thái vẫn vô cùng tuyệt mỹ, chép miệng:

“Nhân lực kém thật, giờ mới nhận ra!”. Giọng nói này y như giọng nói tôi nghe thấy trong giấc mơ về Bỉ Ngạn Hoa.

Giọng nói của ông ta còn chưa dứt thì đã thấy thân hình màu xám ấy biến mất nơi hiên nhà, chớp mắt lại xuất hiện trong lương đình, lao vào giữa hai nữ tử đang đấu nhau một mất một còn. Nhưng ông cũng chỉ đứng xem chứ không ra tay, ánh mắt liếc qua Diệu m Tiên Tử, một tia nhìn quyền uy sâu sắc lóe lên. Rồi lại đưa ánh mắt phức tạp nhìn Đào Hoa, giọng nói lạnh lùng nhưng dễ nghe:

“Đào Hoa, đừng quên rằng nàng cũng là người của Thiên La Địa Cung.”

Đào Hoa nhìn ông, trong mắt ánh lên vẻ bất cam, hận thù và cả nhớ nhung cả đời không thể hóa giải. Cố gắng tránh khỏi trường kiếm của Diệu m Tiên Tử, cười lạnh một tiếng, nghiêng rằng nói:

“Phải thì sao? Năm xưa chẳng phải một tay ngươi đuổi ta ra khỏi cung sao? Hừ, tóm lại ta cũng chẳng cần. Thiên La Địa Cung toàn là âm hồn bất tán, nhưng lại thích nguy trang thành thánh nhân. Ai mà ngờ được rằng “Vô Thần công tử” Hương Vô Thần danh tiếng thần thánh trên giang hồ chẳng qua chỉ là một ma đầu giết người không gớm tay!”

Trong mắt Diệu m Tiên Tử lóe lên một vẻ căm ghét, bàn tay ngọc càng nhanh hơn, “chát” một tiếng, dẫu bàn tay đổ lạng in lên gương mặt trắng trẻo của Đào Hoa. Đào Hoa giật mình, đang định phản kích thì một tia sáng màu trắng lạnh lẽo lóe lên, bà ta đã ngã ra đất, miệng thổ máu tươi.

“Ngươi đã bị thương, cho dù có dốc toàn lực ra cũng không chống nổi mười chiêu của ta. Bây giờ dầu không tắt mà còn dám thốt lời ngông cuồng”. Diệu m Tiên Tử lạnh lùng lườm bà ta một cái, rồi quay sang nhìn Hương Vô Thần, hàng lông mày đẹp nhếch lên, như giận như thương, nói: “Sao giờ chàng mới tới? Để ả làm lỡ đại sự của ta?”

Đào Hoa hình như bị thương rất nặng, ban nãy có thể đấu với Diệu m Tiên Tử lâu như vậy hình như là nhờ vào chân khí chống đỡ, nay chân khí đã cạn, bà ta nằm sõng soài trên đất, miệng ho không ngớt, trong mắt Hương Vô Thần ánh lên một vẻ áy náy và thương xót rất kín đáo, cúi người đỡ bà ta dậy, Đào Hoa cố gắng đẩy tay ông ta ra, trừng mắt lên nhìn, vẻ thống khổ hiện lên trong đáy mắt:

“Không cần người giả bộ tốt bụng!”

Hương Vô Thần thở dài một tiếng, quỳ một đầu gối xuống bên bà ta, trong bàn tay buông thõng cầm một chiếc quạt trắng tinh, thương xót nói:

“Chẳng phải là đã hẹn gặp nhau trên Điều Niệm Sơn ba tháng nữa sao. Vì sao nàng lại tới đây?”

“Vì sao ta lại tới, chẳng phải ngươi là người biết rõ nhất sao?”. Nghe thấy giọng nói dịu dàng của ông, sự kiên cường của Đào Hoa dường như đã sụp đổ trong chớp mắt, một dòng lệ nóng bỏng chậm chậm lăn ra khỏi khóe mắt, chảy qua năm vết ngón tay đỏ lựng, tràn đầy vẻ thống khổ, oán hận: “Ngươi vẫn bảo vệ cho ả! Ngươi biết ta sẽ tới giết Diệu Vô m, bởi vậy ngươi đã phái đồ đệ Nhan Uyển của ngươi hạ độc hại ta. Bây giờ ngươi lại tới đây giả nhân giả nghĩa với ta? Nếu không phải như thế thì Đào Hoa ta đóng cửa tu luyện mười năm, làm gì có chuyện không phải là đối thủ của con tiện nhân kia!”

“Uyển Nhi?”. Hương Vô Thần khựng lại, ánh mắt lóe lên, sắc mặt kinh ngạc không giống như giả bộ: “Nó hạ độc nàng?”

Đào Hoa nhìn ông ta, ánh mắt hiền hòa hơn đôi chút, có vẻ như đã chạm đúng vào chỗ mềm yếu trong trái tim, đôi môi đào mấp máy, đang định nói gì nữa thì Diệu m Tiên Tử đã tỏ ra bức bối, lạnh lùng nói:

“Hương Vô Thần, hôm nay ả phá hoại đại sự của Thiên La Địa Cung chúng ta, giết ả cho ta!”

Đôi mắt phong tình của Hương Vô Thần bỗng trở nên phức tạp, chậm chậm đứng lên, nhướng mày nói:

“Nàng đang ra lệnh cho ta ư?”

“Nút thắt là do chàng tạo nên, không phải sẽ do chàng đích thân tháo bỏ sao?”. Giọng nói của Diệu m Tiên Tử thánh thót như tiên nữ, nhưng lại lạnh lùng không chút tình cảm, rồi ngữ khí đột nhiên thay đổi: “Vả lại, cho dù ta ra lệnh cho chàng thì chàng làm được gì?”. Nói rồi nàng liếc Hương Vô Thần một cái, đôi mắt đẹp tuyệt trần dưới vầng trăng mờ ảo trở nên trong vắt, thuần khiết, phẳng phất như mang theo một mệnh lực khiến người ta không thể chối từ.

“Xin lỗi!”. Hương Vô Thần vội cúi đầu, lời nói còn chưa dứt đã kích nhanh một chưởng lên người Đào Hoa, Đào Hoa thổ một ngụm máu tươi, thân hình yếu ớt như con diều đứt dây, nhẹ nhàng bay ra mấy thước, xuyên qua cả đầm sen, rơi xuống bên chân tôi. Tôi không ngờ Hương Vô Thần lại làm thế, bùm miệng kinh ngạc, suýt đã thốt lên thành tiếng.

Trong lương đình chỉ còn Hương Vô Thần và Diệu m Tiên Tử. Hai người đều có thân tư tuyệt mỹ, từ đằng xa nhìn lại, trông họ như một cặp thần tiên. Hai người đều im lặng nhìn nhau, ánh mắt vô cùng khó dò, phức tạp, và mâu thuẫn.

“Tìm được Thanh Loan Kính chưa?”. Giọng nói của Diệu m Tiên Tử có vẻ gì đó như đang an ủi, nói rất khẽ, dịu dàng phá vỡ sự yên tĩnh.

“Về Địa Cung rồi nói!”. Phải hạ thủ với Đào Hoa, Hương Vô Thần hình như rất khó chịu, trong mắt ngập tràn vẻ đau khổ và hối hận, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi đột nhiên biến mất như một làn khói.

Diệu m Tiên Tử phẩy tay áo, thanh bảo kiếm trong tay hóa thành một tia sáng trắng thu vào trong lòng, lắc nhẹ mình một cái, rồi lập tức hóa thành ngọn khói biến mất trong màn đêm mờ ảo.

Tôi thất kinh, không tin rằng trên đời này thực sự có loại pháp thuật di hình hoán ảnh như thế, bất giác đưa tay lên dụi mắt, trong tòa lương đình không một bóng người, chỉ còn lại sự cô tịch như thể chưa từng có việc gì xảy ra. Chỉ có Đào Hoa nằm dưới chân tôi, hơi thở yếu ớt như tờ, phẳng phất như đang lặng lẽ nhắc nhở tôi rằng mọi điều vừa xảy ra không phải một giấc mơ.

Hương Vô Thần có lẽ yêu Diệu m Tiên Tử rất sâu sắc. Thế nên mới nhẫn tâm ra tay với một nữ nhân cũng yêu mình sâu sắc.

Những đóa hoa sen trong đầm vẫn nở rộ một cách đầy yêu mị, màu hồng nối tiếp nhau âm thầm tỏa sáng dưới ánh trăng đỏ sẫm. Tôi cúi người đỡ Đào Hoa dậy, bỗng dưng thấy dấy lên lòng thương cảm. Bị Hương Vô Thần đả thương trước mặt Diệu m Tiên Tử, bà biết để mặt mũi vào đâu?

Những vết thương trên người có lẽ còn không nặng bằng vết thương trong tim.

2.

Thanh Thủy Lâu, phòng Thiên Tự.[1]

[1]. Tương đương với phòng VIP thời hiện đại.

“Cút ra!”. Bát thuốc nóng bỏng trong tay tôi bị bàn tay của Đào Hoa đập mạnh, rơi xuống sàn, kêu “choang” một tiếng.

“Ta từng dùng tiếng đàn hại người, người còn tốt thế sao? Bây giờ ta không chết thì cũng bị thương, không cần người phải thừa nước đục thả câu”. Sắc mặt Đào Hoa tái nhợt, lạnh lùng quát.

Tôi bất lực, ngồi sang một bên, thở dài một tiếng, dịu giọng nói:

“Tôi không muốn hại bà!”

Trong mắt Đào Hoa thoáng qua một vẻ xúc động, nhưng vẫn lạnh giọng:

“Ta không cần người thương hại.”

Thấy bà ta như vậy, trong lòng tôi bất nhẫn, lại rút một bát thuốc khác mang ra, cười nói:

“Việc gì tôi phải thương hại bà? Bà đẹp hơn tôi, công phu cũng giỏi hơn tôi.”

Đào Hoa sững sốt, tôi vò đầu, lại nói:

“Chỉ có tiếng đàn là hơi khó nghe một chút!”. Nói rồi tôi bật cười. Đào Hoa nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, tôi ý thức được lời nói đùa này rất nhạt, bèn thu lại nụ cười: “Đây là nhung hươu quý giá mà tôi mang từ Tể tướng phủ ra, nếu còn làm đổ là tôi không có tiền mua nữa đâu.”

Tia địch ý trong mắt Đào Hoa lui dần, nhưng vẫn không nói gì.

“Là Hương Vô Thần nhờ tôi làm như vậy!”. Tôi ngần ngừ giây lát rồi quyết định nói dối.

Cơ thể Đào Hoa thoáng chấn động, những ngón tay thon dài không chút huyết sắc dừng lại giây lát, run rẩy đưa ra rồi đón lấy cái bát trong tay tôi, vẻ đau đớn hằn lên trong đáy mắt, hai tay bưng bát, uống từng ngụm cho tới khi cạn hết. Gương mặt vô cảm của bà ta tự nhiên khiến người ta thấy nhói lòng.

Đây chính là nỗi đau khổ mà người con gái phải chịu đựng khi không có được tình yêu sao?

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua. Học Luật Quang vẫn bất vô âm tín, tôi bất giác thấy lo lắng cho hắn.

Những bông sen trong đầm quả nhiên đã tàn lụi chỉ trong một ngày. Bầu không khí quỷ dị của Thanh Thủy Lâu cũng biến mất sạch sẽ, chỉ như một khách điểm bình thường ở một tiểu trấn bình thường, tôi rất muốn biết vì sao hôm đó khi nghe thấy bốn tiếng “Thiên La Địa Cung” bọn họ lại tỏ ra hoảng sợ đến thế, nhưng mỗi khi đề cập tới chủ đề này là viên tiểu nhị lại hốt hoảng bỏ đi, không chịu nói gì. Tôi chép miệng, tuy rằng tò mò nhưng cũng không quá mức, chỉ có điều ngày nào cũng phải chờ đợi Học Luật Quang khiến tôi thấy nóng ruột.

Thái độ của Đào Hoa đối với tôi đã dịu đi đôi chút, nhưng sức khỏe của bà ta thì không thấy chuyển biến gì. Chưởng đỏ của Hương Vô Thần rất nặng, tôi cũng không biết Đào Hoa còn chịu đựng được bao lâu?

Hôm nay thời tiết sáng sủa, bầu không khí mùa thu trở nên mát mẻ, dễ chịu, tôi đặt bát thuốc lên bàn, mở cửa sổ, căn phòng tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ.

“Đừng cho ta ăn mấy cái nhân sâm, nhung hươu nữa, vô ích thôi!”.

“Hôm nay tiết trời đẹp lắm!”. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm thán. Thời tiết này thích nhất là đi thả diều.

Nỗi lo lắng vì phải chờ đợi Học Luật Quang, sự mong nóng được gặp mặt Lan Lăng Vương, cả một chút nhớ nhung đối với Vũ Văn Dung, tất cả đều biến thành sự bất lực và hoang mang trước tương lai.

Tôi đưa bát canh cho Đào Hoa, nói:

“Cơ thể của bà rất yếu, ăn nhiều những thứ này cũng chẳng hại gì. Bà xem, sắc mặt bà hôm nay tốt hơn rất nhiều rồi!”.

Đúng là hôm nay trông bà ta phấn chấn hơn nhiều, gương mặt đã sáng hơn trước.

Ánh mắt Đào Hoa hình như nóng lên, quay đầu đi, nói:

“Con người làm việc gì cũng có mục đích. Vì sao người giúp ta?”. Nói rồi bà ta lại lạnh lùng ngẩng đầu lên: “Đừng mong ta sẽ cảm kích người!”

“Nếu cứ phải nói những điều ích kỷ thì tôi cũng tìm được một điều. Tôi ghét Nhan Uyển. Á ta hạ độc bà thì tôi phải cứu bà. Thế nào? Đáp án này bà thấy hài lòng không?”. Tôi đặt bát canh nóng vào tay bà ta: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đừng khiến bản thân chịu khổ mới là điều nên làm nhất.”

Đào Hoa ngược đôi mắt đẹp lên nhìn tôi chăm chú trong giây lát, lạnh lẽo uống hết bát nhân sâm, hơi nóng bốc lên hàng lông mày bà ta, ướt ươn, tỏa ra tia sáng lấp lánh.

“Cảm ơn!”. Hai tiếng ấy nghe thật xa xôi, nhưng tràn đầy xúc động, rồi chớp mắt đã biến mất. Hình như Đào Hoa không quen cảm ơn người khác, nói khẽ: “Thực ra ta biết, không phải Hương Vô Thần bảo người chăm sóc ta.”

Tôi sửng sốt.

“Con người như hán không thể nào nhờ vả người khác, càng không thể nào quan tâm tới nữ tử nào khác ngoài Diệu Vô m”. Đào Hoa thở dài, trong mắt ánh lên vẻ bất cam và thấu hiểu.

“Ta ở Côn Lô Vân đỉnh tu luyện mười năm, thực ra là vì hán. Ta phải đánh bại hán, để hán thần phục dưới chân ta, cũng như việc hán thần phục dưới chân Diệu m Tiên Tử. Thì ra, đến cuối cùng vẫn chỉ là một trò cười”. Đào Hoa ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời phía xa, lẩm bẫm.

Tôi bất giác thấy chua xót trong lòng.

Mười năm, vì một nam nhân không yêu mình, thực sự có đáng không?

Hương Vô Thần và Diệu m Tiên Tử rốt cuộc có lại lịch như thế nào? Tình cảm của Diệu Vô m đối với Hương Vô Thần ra sao? Tôi thực sự nhìn không thấu.

Thiên La Địa Cung là một nơi như thế nào? Bao nhiêu nghi vấn trong đầu, nhưng thấy bà ta thương cảm như vậy, tôi lại không nỡ hỏi.

“Đúng rồi, sao cô lại tới đây?”. Đào Hoa ngăn người, giọng nói như kể lể: “Nam nhân ở Tể Tướng phủ rất quan tâm tới cô!”

Tôi thoáng sửng người, ngay sau đó hiểu ra bà ta nhắc tới Vũ Văn Dung. Nhớ lại tình cảnh hôm ấy chàng bảo vệ tôi, gò má ửng hồng, trong lòng có gì đó thật khó chịu:

“Thực ra tôi với chàng không phải như bà nghĩ. Giữa chúng tôi chỉ là một vở kịch chứ chưa từng thực lòng tin tưởng nhau.”

Đào Hoa hơi so vai, lạnh giọng:

“Con người là thế, không bao giờ trân trọng những gì mà mình có.”

Tôi thực sự từng có sao? Vũ Văn Dung đối với tôi có bao nhiêu tình cảm, có lẽ chỉ rất ít mà thôi, ngoài sự chiếm hữu, nghi kỵ và lợi dụng, thì chàng có chút nào là thật lòng không?

“Nam tử sống chung với cô trong khách điểm là người định bỏ trốn cùng cô sao?”. Đào Hoa nhướng đôi mày liễu, thần sắc có vẻ quái dị.

“Không phải!”. Tôi lắc đầu rồi mới nhớ ra chúng tôi như vậy thực sự rất dễ khiến người khác hiểu lầm, đang định nói tiếp thì Đào Hoa lại ngắt lời tôi, giọng nói lạnh nhạt nhưng kiên định:

“Hán không về nữa đâu!”

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc.

“Hôm tết Trung Nguyên, ta ở Thanh Thủy Lô đợi thời cơ, thấy hán lén lút xâm nhập vào phòng của Diệu Vô m. Dám động thủ trên đầu người Thiên La Địa Cung, hán chết chắc rồi!”. Đào Hoa nhìn tôi một cái, rồi tiếp.

Tôi đứng bật dậy, Học Luật Quang xâm nhập vào phòng của Diệu m Tiên Tử làm gì? Tuy rằng tôi không biết Thiên La Địa Cung rốt cuộc là nơi nào, nhưng trực giác mách bảo cho tôi biết Diệu Vô m không phải người dễ dây vào. Học Luật Quang, rốt cuộc là vì sao?

“Hắn là Đại tướng quân của Tề quốc, có lẽ họ cũng không dễ dàng động vào hắn!”. Tôi thấp thỏm nói, chỉ như đang an ủi bản thân. Hắn là bạn của Lan Lăng Vương, cho dù thế nào, tôi cũng không muốn hắn xảy ra chuyện.

“Hừ, xem ra cô hoàn toàn không biết Thiên La Địa Cung là nơi nào. Đừng nói hắn là Tướng quân, cho dù hắn có là Hoàng đế thì bọn chúng cũng sẽ giết không tha”. Đào Hoa hừ mũi, cười lạnh.

Tôi trợn mắt nhìn bà, trong lòng bỗng dưng cảm thấy kinh sợ:

“Thiên La Địa Cung là nơi nào?”. Trong đầu đột nhiên nhớ ra, hình như trong giấc mơ trước về Bỉ Ngạn Hoa, tôi từng nghe thấy cái tên này.

“Thiên La Địa Cung là Ma giáo đã tồn tại hàng ngàn năm trong truyền thuyết. Là cửa dẫn vào Minh giới, cũng là Tu La Trường của nhân gian. Không ai biết nó nằm ở đâu, nhưng đều biết, phàm là ai dấn tới với Thiên La Địa Cung đều chết rất thê thảm”. Đào Hoa nhìn biểu cảm như không dám tin của tôi, nhếch môi cười: “Nhưng bọn chúng không biết, Thiên La Địa Cung thực sự đáng sợ và có sức mạnh đủ để hủy diệt thiên địa lại chưa thức tỉnh.”

Tôi càng nghe càng ngơ ngác, nghi hoặc nhìn bà ta:

“Chủ nhân của Thiên La Địa Cung là ai? Diệu Vô m sao?”

“Hừ, con tiện nhân đó mà cũng xứng sao?”. Đào Hoa tỏ ra khinh bỉ: “Thiên La Địa Cung có bốn vị tôn giả, Đông phương Thanh Long, Tây phương Bạch Hổ, Nam phương Chu Tước, Bắc phương Huyền Vũ. Còn gọi là Thiên Vô Tôn Giả.”

“Thiên Vô Tôn Giả?”. Tôi vô thức lặp lại, đôi mày nhướng lên, nói: “Hương Vô Thần, Diệu Vô m, chẳng nhẽ...?”

“Đúng thế!”. Đào Hoa gật đầu, ánh mắt tối sầm đi: “Ai mà ngờ được rằng Vô Thần công tử Hương Vô Thần thiên biến vạn hóa trên giang hồ lại chính là Tôn giả địa cung trấn giữ phương Nam Chu Tước vị, còn Diệu m Tiên Tử Diệu Vô m, người chơi những khúc nhạc tiên giới trên thực tế lại là một con yêu nữ bỉ ổi. Thiên La Địa Cung, tất cả bọn chúng đều là ma đầu.

Thì ra đó chính là thế lực thần bí sau lưng Hương Vô Thần, vì sao họ lại tới tranh đoạt Thanh Loan Kính?

“Thế rốt cuộc ai mới là chủ nhân thực sự của Thiên La Địa Cung?”. Tuy rằng mọi điều được nghe từ miệng Đào Hoa hôm nay vượt xa khỏi suy đoán của tôi, đầu óc tôi vẫn đang ra sức chuyển động.

“Biết quá nhiều không tốt cho cô đâu!”. Đào Hoa trầm ngâm giây lát, dường như đang do dự không biết có nên nói cho tôi biết không.

“Có những lúc không phải cứ không biết là có thể yên ổn đứng ngoài. Ta thực sự rất muốn biết!”

“Chủ nhân thực sự của Thiên La Địa Cung còn đang ngủ say. Nhưng mà hắn sắp tỉnh lại rồi”. Nơi lông mày Đào Hoa dường như bị che phủ bởi một nỗi sợ hãi và lo lắng: “Phong ấn hai trăm năm sắp được mở, hắn chính là sức mạnh mạnh mẽ nhất, đáng sợ nhất của thiên địa nhân gian. Một khi đã tỉnh dậy, thiên hạ này sẽ đại loạn.”

“Đáng sợ thế sao?”. Tôi cau mày, nói nhỏ. Liệu có nói quá không nhỉ?

“Nhưng hắn chưa thể thức tỉnh nhanh như vậy được đâu. Phải tập hợp được đủ bán thần chi tử, bán yêu chi tử[2]. Thanh Loan Kính và Li Thương Kiếm, cho dù đối với Thiên La Địa Cung mà nói thì chắc cũng không phải là một việc dễ”. Trên mặt Đào Hoa lộ một vẻ thương đau: “Vội lại, cho dù có thực sự xảy ra thì cũng chẳng liên quan gì tới ta.”

[2]. Người có nột nửa cốt cách của thần, người có một nửa cốt cách của yêu quái.

Tôi cứ như đang được nghe sách trời, tư duy bỗng dưng trở nên ngừng trệ, chỉ ngơ ngẩn nhìn bà ta.

Khóe mắt Đào Hoa bỗng dừng liếc nhìn lên viên Trấn Hồn Châu đeo ở cổ tôi, thoáng khựng lại, ánh mắt nhìn tôi gần như là sững sờ. Tôi nhìn theo ánh mắt đó, cúi đầu, lấy viên Trấn Hồn Châu trong cổ áo ra hỏi:

“Bà đang nhìn cái này sao?”

“Ta từng nghe Hương Vô Thần nói, Trấn Hồn Châu là bảo vật có linh tính, chỉ ở lâu bên người có duyên. Đồng thời cũng là điểm mấu chốt để tìm kiếm Thanh Loan Kính”. Đào Hoa nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, đưa tay ra định nghịch viên Trấn Hồn Châu trên cổ tôi: “Cô nương, thực ra cô cũng không phải người bình thường đúng không. Người bình thường chỉ biết thừa nước đục thả câu, làm gì có ai tốt bụng như cô?”

“Cho dù biết là cô lừa ta, nhưng ta cũng muốn tin tưởng trong giây lát, rằng Hương Vô Thần bảo cô cứu ta. Cho dù chỉ một chút thôi cũng được, rằng trong lòng hẳn có ta. Cho dù biết rõ chỉ là giả thôi, nhưng mọi điều mà cô làm cho ta, Đào Hoa cảm kích trong lòng!”

“Thanh Tỏa chẳng qua chỉ là một người bình thường, thế nên cũng có lòng trắc ẩn của người bình thường. Không cần Đào Hoa bà cảm kích, chỉ hy vọng sau này bà cứ vui vẻ mà sống, cũng không mong có ngày bà phải nhủ lòng thương với ta”. Câu nói này của tôi vô cùng chân thành và nghiêm túc, mắt Đào Hoa sáng lên một vẻ chấn động và thương cảm.

Bỗng dưng, bà ta vỗ một chưởng về phía tôi, hành động rất nhanh, nhanh tới mức khiến tôi không kịp tránh né. Nhưng không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, chỉ có một luồng khí nóng theo chưởng của bà ta chậm chậm chảy vào lục phủ ngũ tạng của tôi, cuộn cuộn trong đó.

Tôi ngơ ngác nhìn bà, trên mặt Đào Hoa nở một nụ cười như được giải thoát.

“Độc mà Nhan Uyển hạ không đủ mạnh, chưởng đó của Hương Vô Thần thực ra cũng không phải là chí mạng”. Nụ cười của Đào Hoa chưa bao giờ thê lương và tuyệt mỹ như vậy.

“Thứ thực sự chấn đoạn tâm mạch của ta là chưởng đó của Diệu Vô m. Ắ đã giấu Thiên La Hương trong móng tay, cố ý kéo dài sinh mạng của ta trong bảy ngày, để ta như ngọn đèn cạn dầu, trước khi chết còn tưởng là Hương Vô Thần giết ta.”

Một luồng ánh sáng màu hồng từ lòng bàn tay bà truyền vào cơ thể tôi, ở ngực tôi bỗng dưng có cảm giác hàng ngàn con ngựa đang chạy nhảy, nóng hừng hực. Tôi cứng đờ người, không thể động đậy, khoảng nửa tuần hương trôi qua, Đào Hoa thu chưởng về, yếu ớt nằm sõng soài trên giường, rồi nín lấy vạt áo tôi dầy về bắt cam:

“Ta với Diệu Vô m từ nhỏ cùng lớn lên ở Thiên La Địa Cung, không ai hiểu ta hơn ả. Ngoại hình của ả thanh cao, lạnh lùng, nhưng trong lòng thì âm hiểm khôn lường. Hương Vô Thần, hẳn thực sự không nên yêu một người như thế! Thanh Tỏa, công lực ta khổ luyện một đời đã truyền cả cho cô. Ta chỉ còn lại một hơi thở này thôi. Cô hứa với ta một chuyện được không?”. Sắc mặt Đào Hoa nhợt nhạt như tờ giấy, trong suốt như những bông hoa tuyết.

“Đào Hoa, vì sao...?”. Tôi thất kinh, truyền hết công lực cho tôi thì bà ta sẽ làm thế nào?

“Cô đừng nói gì, nghe ta nói! Ta không còn nhiều thời gian nữa. Mạng sống của ta còn bao lâu, ta biết rõ chứ, để lại cũng vô ích, chi bằng truyền cho cô”. Đào Hoa cau mày ngắt lời tôi, yếu ớt cười.

“Ta...”

“Hai trăm năm trước, Huyền Vũ cùng với chủ nhân của Thiên La Địa Cung chìm vào giấc ngủ sâu, ta vốn tồn tại như một vật thay thế cho Huyền Vũ”. Đào Hoa tháo chiếc nhẫn ngọc có khắc hình hoa đào trên ngón tay đặt vào tay tôi, nói: “Sau đó ta yêu Hương Vô Thần...”

Đào Hoa nheo mắt lại, khóe môi ẩn hiện một nụ cười, dường như đang nhớ lại những hồi ức xa xăm.

“Nhưng Diệu Vô m, ả không có tình cảm ấy với chàng đâu. Thanh Tỏa, hứa với ta, giúp ta bảo vệ Vô Thần, giúp ta mang lại niềm vui cho chàng, đừng để chàng tiếp tục cô độc, đừng để bất cứ người nào làm tổn thương tới chàng. Được không? Hứa với ta... được không...?”

“Ta hứa với bà, ta hứa với bà!”. Nhìn dáng vẻ cầu xin của bà ta, tôi chỉ biết buột miệng đồng ý, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo ấy, rồi bật khóc thút thít.

Chút hơi tàn ấy như ánh sáng lờ mờ trong không trung, phảng phất mùi hương của Đào Hoa cũng bao trùm không gian. Đào Hoa nhắm mắt, gương mặt hiền hòa và an lành, chỉ là nơi khước mắt còn vương lại một chút quyến luyến. Tôi nắm lấy chiếc nhẫn hoa đào bạch ngọc, nhìn nữ tử đang dần dần mất đi hơi thở, lệ rơi như mưa.

3.

Ra khỏi Thanh Thủy Trấn, rừng núi đi về phía Nam nở rộ những bông mẫu đơn diễm tuyệt, là con đường bắt buộc để đi tới Kim Dung Thành.

Mười ngày rồi, Hộc Luật Quang vẫn không quay về. Tôi cũng không thể nào an tâm đợi tiếp được nữa, buộc phải làm cái gì đó, cứu hấn về. Nhưng một mình tôi thế đơn lực mỏng, biện pháp duy nhất hiện nay là tới Kim Dung Thành tìm Lan Lăng Vương, sử dụng thế lực của chàng để đi tìm Hộc Luật Quang.

Vừa đi vừa hỏi đường, tôi đã gần tới nơi. Nhưng lại phát hiện ra trong khu rừng trảm dặm quanh đây thì thoảng lại có ánh lửa, ánh khói, hình như có người đang đóng trại ở đó. Tới được Kim Dung Thành thì trời đã vào hoàng hôn, ngoài thành bách tính đang hối hả đào hào, trong đó thậm chí có cả những phụ nữ yếu đuối, mọi người đều có vẻ rất căng thẳng, hình như sắp phải đối phó với đại địch.

Các binh sĩ ở cổng thành chặn tôi lại, nhìn tôi một vòng, hồ nghi hỏi:

“Cô là ai?”

“Tôi tới tìm Lan Lăng Vương, đã hẹn với chàng từ trước. Tôi là bạn của chàng”. Tôi lịch sự đáp, vừa nghĩ tới việc sắp được gặp chàng là trong lòng không nén nổi sự căng thẳng và phấn khởi.

Sắc mặt viên binh sĩ đó tối sầm lại, ánh mắt như tóe ra lửa:

“Bỉ ổi, tên thích khách lần trước tới đây giả dạng phú ông tới hại tướng quân của bọn ta, lần này lại phái một nữ nhân tới!”. Nói rồi hấn rút đao lao thẳng về phía tôi.

Tôi sửng sốt, vô thức lùi về sau, cơ thể đột nhiên bốc cao lên không trung, bay ra ngoài. Tôi thất kinh, chớp mắt đã thấy cơ thể mình như con chim én bay lên tòa nhà ấy mét, các binh sĩ trên thành lầu cũng nhìn tôi kinh ngạc, tất cả đều sửng người lại, như thể nhìn yêu quái.

Từ sau khi Đào Hoa truyền công lực cho tôi, tôi đã cảm giác trong cơ thể mình hình như có sự biến hóa nào đó, không những tai thính mắt tinh mà hành động cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều, nhưng không ngờ là còn biết bay.

Các binh sĩ trên thành lầu sực tỉnh lại, vây tôi vào giữa rồi tất cả cùng xông lên, tôi vội vàng né bên trái, tránh bên phải, luôn miệng giải thích:

“Lan Lăng Vương đâu? Tôi là bạn chàng thật mà!”

“Lan Lăng Vương không có trong thành, chiều này dùng quá nhiều rồi!”. Binh sĩ cầm đầu phần hận nói, rồi một đao bổ tới.

Mặt trời đã ngã về Tây, màn đêm khê khàng buông xuống, bên dưới thành lầu, quân đội mặc hắc y đang như nước tràn bờ, tấn công vũ bão. Nhất thời tiếng chém giết vang lên hối hả.

Những người đang đào chiến hào ở ngoài thành khựng lại giây lát rồi bỏ trốn vào trong thành, còn chưa kịp đóng cổng thì từ đằng xa, hoa tiễn đã đua nhau bay tới, cắm lên lưng các bách tính vô tội, đốt cháy y phục, tiếng rên la thảm thiết.

Tướng lĩnh thủ thành chẳng thể để ý tới tôi được nữa, vừa chỉ huy bách tính lui về sau, vừa chỉ huy các binh sĩ anh dũng chiến đấu. Chiến hỏa ngùn ngụt, khói bay ngút trời. Tiếng hò hét, tiếng rên la, tiếng trống trận, tiếng kim loại va vào nhau, tất cả đều vang lên bên tai. Thì ra, đây chính là cảm giác đối đầu với địch.

Từng tiếng tấn công, đội hắc giáp binh của đối phương dùng những cây gỗ khổng lồ lao tới, cửa thành đã lung lay muốn vỡ. Từ đằng xa vang lên tiếng trẻ con khóc, nghe thật chói tai, nghe thật xé lòng.

Dưới thành lầu đã bắc thang, quân địch dày đặc đang men theo tường thành trèo lên. Các binh sĩ xung quanh hoảng loạn ném đá xuống, nhưng đá sắp dùng hết rồi mà hắc giáp quân địch vẫn như dòng nước lũ tràn lên. Thành sắp vỡ rồi.

Tôi nghiêng đầu, binh sĩ thủ thành có biểu cảm vô cùng kiên nghị, giờ cao hòn đá cuối cùng ném xuống, sự tuyệt vọng và ai oán dâng lên trong đáy mắt, lầm bầm nói:

“Địch quân hung ác, nếu giữ không vững, e rằng việc đầu tiên mà chúng làm chính là đổ thành[3]”.

[3]. Ý chỉ việc giết hết người trong thành.

Tôi thất kinh bởi cảnh tượng trước mắt, sự khốc liệt của trận chiến lần trước mà tôi chứng kiến có lẽ còn chẳng bằng một phần vạn của cảnh tượng này. Sự hung hãn trước mắt khiến ngay cả tôi gần như cũng đã như tuyệt vọng.

Lúc này, tiếng khóc đột nhiên ngừng bật, chỉ nghe thấy bên cạnh có người kích động reo lên:

“Lan Lăng Vương”. Các binh sĩ thủ thành sáng bừng mắt, cứ như thể nhìn thấy tia hy vọng sống.

Từ đằng xa có một đội quân đang học tốc phi tới, vó ngựa vang lên chình tề và trầm bổng. Quân địch thấy thế thì thu lại thế tấn công.

Một đội quân thân mặc giáp đồng từ đằng xa phi tới dưới thành, người đi đầu cưỡi ngựa đón gió, mái tóc dài đen nhánh, bộ bạch y trắng hơn tuyết, tay áo bay lên, chiếc mặt nạ bạc tỏa ánh sáng lạnh lẽo trong màn đêm vừa buông.

Vừa mới nhìn thấy, tôi đã thấy tim mình nóng rực, gần như là nghẹn ngào, khoe mắt bỗng dưng ướt ướt.

Các binh sĩ dưới thành lầu đều vui mừng cứ như nhìn thấy tia hy vọng trong bóng tối tuyệt vọng khôn cùng. Họ kích động reo lên:

“Lan Lăng Vương! Lan Lăng Vương tới rồi!”

Tôi thần thờ nhìn chàng, cả thế giới dường như trở nên yên lặng.

“Lan Lăng Vương, cuối cùng thiếp cũng được gặp lại chàng rồi sao?”

Vì sao chàng thường xuất hiện vào lúc thiếp yếu đuối nhất, cần chàng nhất?

Cửa thành vẫn đóng kín, có binh sĩ không nhìn được, bò trên thành lầu mà hét:

“Mau mở cửa đi, Lan Lăng Vương về rồi!”

“Không được mở!”. Một giọng nói trầm trầm quát lên, đó chính là tướng lĩnh vừa xua đao ngăn cản tôi: “Người đeo mặt nạ Lan Lăng Vương chắc gì đã là Lan Lăng Vương, làm sao người biết người đằng sau chiếc mặt nạ ấy là ai? Làm sao người biết đó có phải là mưu kế phá thành của kẻ địch không?”

Câu này vô cùng chí lý, chúng nhân đều ngẩn người ra.

“Lần trước có người mạo xưng Lan Lăng Vương để công thành, chúng ta làm sao có thể làm như lần trước được?”. Giọng nói của hắn rất to, hơn nữa lại vô cùng kiên định, nhưng lại không dám tin tưởng bừa bãi.

Đúng vào lúc này, dưới thành lầu, bạch y nam tử sát khí đằng đằng cưỡi ngựa xông tới, những ngón tay trắng trẻo thon dài bỗng dưng đặt lên chiếc mặt nạ màu bạc lạnh lẽo.

Trên thành lầu màu xám, bầu trời cao vời vợi, từng cánh chim bay lướt qua, để lại những vệt nham nhở trên nền trời, soi dưới bóng tịch dương âm áp, tạo nên một cảnh tượng vô cùng tráng lệ và bi thương. Lan Lăng Vương chậm chậm gỡ mặt nạ xuống.

Cơn gió nổi lên tứ phía, mái tóc dài đen của chàng bay trong cơn gió mát.

Trước mắt tôi sáng bừng lên, ánh sáng chói mắt, bất giác tôi ngừng thở. Đó là vẻ đẹp không thể dùng ngôn từ để diễn tả, nó có thể khiến người ta quên cả thở.

Dưới nền trời đỏ rực, đôi chim kêu tiếng bi thương, dải cánh màu đen che khuất mặt trời. Ánh tịch dương đỏ rực nhảy múa tạo thành một thứ ánh sáng mê hoặc, diễm tuyệt.

Lan Lăng Vương dưới chiếc mặt nạ có đôi mắt phượng tuyệt đẹp như tỏa ánh sáng, gương mặt tuyệt mỹ trắng ngần, khuynh thành tuyệt đại.

Phút chốc, đất trời như mất đi vẻ đẹp, nhật nguyệt cũng chẳng còn ánh sáng.

3. Chương 03

Chương 3: Dương liễu xanh xanh độ thủy nhân

1.

Kim Dung Thành, đại chiến trường. Tướng sĩ mệt nhọc nay reo hò ầm ĩ.

Mùa thu phương Bắc, đêm buông xuống mang theo cái lạnh thấu xương. Các túp lều trại đã nổi lửa, ấm áp như xuân.

Lan Lăng Vương rất được lòng người, nơi nào chàng tới, chúng nhân đều ngẩng đầu nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích và khâm phục. Nụ cười của chàng rất đẹp, rất đẹp, tuy rằng nó có vẻ gì đó bình thản, nhưng lại không chút khoảng cách, khiến người ta chỉ nhìn thôi đã như được bao phủ bởi một vầng hào quang sáng chói. Nghe nói chàng vốn là người thân thiện, lúc này cũng đang phân chia lương thực cho các tướng sĩ, trong lều ấm áp, mùi vị của mỹ tửu và hoa quả lan tràn khắp không gian, bầu không khí ấy khiến người ta như muốn ngây ngất.

Tôi ngồi trong góc, cảm thấy đây giống như giấc mơ xa xăm nhưng tuyệt đẹp, cảm giác vô cùng mơ hồ. Lúc này, trước mắt tôi lướt qua một bóng người, trong tầm mắt lập tức xuất hiện một miếng táo đã gọt sẵn, bàn tay cầm nó rất đẹp, ngón tay trắng trẻo thon dài, không chỗ nào chề. Mắt tôi dịch lên trên, tìm tôi bắt gặp đập nhanh hơn.

Lan Lăng Vương đứng trên cao cúi đầu nhìn tôi, thật là gần gũi. Tôi ngơ ngẩn nhìn chàng, hơi thở lại một lần nữa ngưng lại. Vẻ đẹp của chàng không thể dùng lời lẽ nào để hình dung.

Nếu nói rằng Hương Vô Thần mang vẻ tuyệt sắc yêu mị, có chút gì đó như tà khí, thì vẻ đẹp của Lan Lăng Vương lại là một kiểu ánh sáng chói lóa, che lấp cả thiên hạ, che mờ mọi ánh sáng khác. Phảng phất như có thể chiếu rọi vào vạn vật và nhân tâm, dịu dàng nhưng lại đủ khiến người ta tức thở, đẹp tới siêu thần thoát tục, đẹp tới kinh thiên động địa.

Gương mặt trắng trẻo không khiếm khuyết, đôi mắt đen láy sâu thẳm như mặt nước hồ thu trong trẻo. Sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dài như hai chú bướm đang đập cánh chuẩn bị bay lên, lông mày cong cong như nguyệt, vành môi đỏ như hoa đào. Đường như trong nhân gian không có lời lẽ nào thích hợp để hình dung về vẻ đẹp của chàng.

Chàng thấy tôi cứ ngẩn ngơ nhìn chàng thì mím môi cười, đưa miếng táo trong tay, nói:

“Sao, nàng không thích hả?”

Giọng nói chàng như tiếng nước chảy nơi núi cao, xa xăm, thanh đạm, trong trẻo và dễ nghe.

Gò má tôi đỏ bừng, ý thức được sự thất lễ của mình, tôi vội vàng đưa mắt đi nơi khác, bên lên đón lấy miếng táo, thẹn thùng nói:

“Thì ra chàng cũng thích trêu chọc người khác!”

Thực ra, sau khi nhìn thấy dung nhan thực sự của chàng, tôi mới bừng tỉnh ra. Khi ở thời hiện đại, hình như tôi từng nghe nói Lan Lăng Vương là một trong những tuyệt thế mỹ nam hiếm có trong lịch sử. Chỉ có điều ông nội thường bắt tôi đọc chính sử, chàng lại tuyệt duyên với Hoàng vị, bởi vậy ấn tượng của tôi về chàng không sâu sắc lắm. Nói đi cũng phải nói lại, ở thời hiện đại, tôi đâu có ngờ một ngày mình lại quay lại về thời Nam Bắc triều để gặp chính Lan Lăng Vương? Nhưng lúc đó, những ấn tượng mơ hồ mà tôi từng nghe về Lan Lăng Vương cũng dần dần hiện lên trong đầu sau khi tôi được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt

thể của chàng. Loáng thoáng còn nhớ, cuộc đời chàng là một chuỗi bi kịch, cuối cùng bị anh trai hay em trai của mình ban một ly rượu độc.

Nghĩ tới đây, tim tôi đau thắt lại.

Lan Lăng Vương khẽ nhướn đôi mày liễu, lặng lẽ quan sát tôi, hình như hơi khó hiểu.

“Rõ ràng là rất đẹp, vậy mà lại đeo chiếc mặt nạ hung ác. Người ta còn tưởng chàng bị hủy mất dung nhan, ai ngờ...”. Tôi bỗng đứng thấy tim mình chua chua, khẩu khí nghe hơi bi phẫn, nhưng khi tôi nhìn vào gương mặt vô tội của chàng, đôi mắt phượng đang lấp lánh thì tâm trạng lại bình tĩnh trở lại.

Gương mặt tuấn tú của Lan Lăng Vương dưới ánh đèn vàng trở nên mơ hồ, nhớ lại ngày trước mình còn ngây ngơ đi theo chàng và nói “Thiếp không chê bai chàng!”, khiến tôi thực sự muốn cắn đứt lưỡi mình ngay lập tức.

Nghe tôi nói vậy, Lan Lăng Vương hơi khựng lại, hình như có vẻ gì đó bất lực, khóe môi nhếch lên thành nụ cười như sóng nước.

“Tướng quân của chúng ta anh dũng thiện chiến, nhưng vì dung nhan tuấn tú, không thể uy hiếp quân địch, nên mới dùng mặt nạ. Như thế thì sao có thể nói là trêu chọc cô nương được?”. Tướng sĩ thủ thành ban nãy hình như đã hơi say, lảo đảo lại gần nói.

“Đúng vậy, đẹp đâu phải là lỗi của chàng!”. Thì ra là vậy, tôi á khẩu, trong lòng thấy hơi xấu hổ. Lúc này ở sâu thẳm trái tim mình, tôi thà chàng đừng tuyệt mỹ xuất thần như thế, chỉ nhìn thôi mà đã thấy tự xấu hổ với chính mình rồi.

Bởi vì kích động nên lời nói của tôi hơi to, viên tướng sĩ đó thấy tôi thế thì bất giác bật cười ha hả. Hấn cười xong, thế là các binh sĩ khác xung quanh cũng đua nhau cười theo.

Tôi đỏ mặt, chẳng biết giấu mặt vào đâu, vừa giận vừa thẹn, lườm chàng một cái rồi quay người bỏ ra khỏi lều.

Ánh trăng màu cổ đồng treo trên nền trời xanh thẫm, những vì sao sáng tỏ như những viên kim cương đáng tỏa ra thứ ánh sáng mơ màng. Đêm yên tĩnh như nước, cơn gió lạnh buốt mang theo mùi hương của cỏ non.

Kim Dung Thành cuộc sống bình dị nghèo khổ, không có cảnh tượng xa hoa như trong các Hoàng tộc phủ của Chu quốc. Trên thảo nguyên khô vàng, mấy cây phong lộ sắc đỏ, ý thu đã nồng. Tôi đứng dựa vào thân cây, mười đầu ngón tay đan vào nhau, cứ như thế lần đầu tiên trải qua tâm trạng này, phập phồng bất ổn.

“Xin lỗi!”. Giọng nói của chàng rất bình thản, nhưng sao tôi nghe lại tràn đầy tình ý, bất giác cảm thấy ấm áp hơn nhiều trong đêm mùa thu lạnh lẽo này.

Tôi cũng không ngờ chàng lại trịnh trọng xin lỗi mình như thế, tôi ngỡ ngàng quay đầu lại.

“Hôm đó ta đã không thực hiện lời hẹn!”. Dưới màn đêm, mái tóc dài của chàng như thác nước, đôi mắt như gương soi rõ vầng trăng sáng, bình yên, sâu thẳm.

Thì ra là vì chuyện này. Nhưng chuyện đã trôi qua rất lâu, tôi cũng đã hết giận rồi. Tinh nghịch cười một tiếng, tôi nói:

“Đúng thế, chàng hại thiếp phải đứng dưới cổng thành chờ suốt một đêm, chàng định đền bù cho thiếp thế nào?”

Chàng thoáng khựng lại, rồi bật cười:

“Nàng muốn ta đền bù thế nào?”

“Nuôi thiếp cả đời nhé!”. Tôi buột miệng, nghiêng đầu nhìn chàng, cười nói: “Thiếp yêu cầu không cao đâu, cũng không cần cấm y ngọc thực, chỉ cần cho thiếp một ngôi nhà to gần nước, thì thoả cho ăn yến sào hay bào ngư là được.”

Tôi quay đầu lại, chàng ngơ ngẩn nhìn tôi giây lát, đôi mắt như nước hồ dấy lên một gợn sóng cười, hình như lần nào gặp tôi, chàng cũng nở nụ cười bất lực như thế.

Tôi kinh ngạc đến thất ngôn. “Nuôi thiếp cả đời...”, câu này thật là ám muội, kết tinh biết bao sự quyền uy nồng đậm, sâu sắc của tôi trong đó.

“Học Luật tướng quân nói nàng không định rời khỏi Chu quốc, hơn nữa ngôn từ cử chỉ đều đảm lược hơn người. Xem ra hai điều này đều không đúng lắm!”. Nhờ ánh trăng sáng, tôi thấy trong tay Lan Lăng Vương đang đưa mấy trang giấy, nét mặt đầy vô tội.

Tôi tò mò lại gần, đón lấy tờ giấy trong tay chàng, nhìn những hàng chữ dày đặc, đầu tôi lập tức xuất hiện hai hàng khói đen. Học Luật Quang, ngài có cần phải lải nhải nhiều thế không, dám lôi vạ đánh cược của tôi ở Hoàng cung ra lừa người, nào là bởi vì Lan Lăng Vương không tới đón tôi mà tôi bạo nộ, nước mắt như mưa. Đúng là viết còn tỉ mỉ hơn cả trong blog của tôi thời hiện đại.

“Học Luật Quang này, sao không biết chọn cái gì quan trọng mà viết!”. Tôi đỏ mặt, bực tức nói, trong đầu tôi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, thốt lên: “Đúng rồi, Học Luật Quang...”

“Mấy hôm nay không thấy hấn gửi thư về”. Sắc mặt Lan Lăng Vương trầm xuống, giọng nói cũng nghiêm trọng, trong mắt hình như còn có vẻ lo âu: “Hấn là người hành sự vô cùng cẩn trọng, cho dù bị kẻ địch bao vây thì cũng nghĩ cách để truyền tin tức ra ngoài, làm việc bao giờ cũng giữ một đường lùi. Nhưng lần này...”

“Hấn không nói với chàng là hấn đi làm gì sao?”. Tôi ngơ ngác, với mối quan hệ giữa hấn và Lan Lăng Vương thì hấn biết rõ mình sắp đi làm một việc rất nguy hiểm, không có lý do gì không nói với chàng một tiếng: “Hấn bảo thiếp chờ ở Thanh Thủy trấn mười ngày, nếu hấn không quay về thì tự tới Kim Dung Thành tìm chàng.”

“Thanh Thủy Trấn...?”. Lan Lăng Vương trầm ngâm giây lát, ngưng thần nhìn tôi: “Tiểu trấn này địa thế kín đáo, bao nhiêu năm qua thái bình vô sự, vì sao hấn lại xảy ra chuyện ở đó?”

“Chàng nghe nói tới Thiên La Địa Cung chưa? Không biết vì sao, hình như hấn gây chuyện với người của chỗ đó”. Tôi thành thực trả lời.

Vừa nghe thấy bốn tiếng Thiên La Địa Cung, Lan Lăng Vương giật thót mình, đôi mắt trong vắt như nước hồ thu dấy lên một con sóng, hàng lông mày cau lại, dường như không tin vào tai mình, trầm giọng nhắc lại:

“Thiên La Địa Cung?”. Trong mắt chàng lóe lên một tia nhìn thù hận rồi lập tức tan biến.

Đôi mắt trong vắt của chàng như viên bảo ngọc ấm áp, bình yên và hiền hòa, lúc này dâng lên một vẻ lạnh lùng, quyết đoán. Hình như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sự dao động tình cảm rõ ràng trong đôi mắt ấy.

“Đêm đó hấn xâm nhập vào phòng của Diệu m Tiên Tử, một trong bốn Tôn giả của Thiên La Địa Cung, sau đó không thấy quay lại nữa”. Tôi thấy chàng như vậy thì biết việc này vô cùng nghiêm trọng, định nói cho chàng những việc mà tôi biết, ngẫm nghĩ lại giây lát rồi nói: “Đúng rồi, nghe nói bọn Diệu Vô m mang theo một rương hành lý lớn, hình như Học Luật Quang quan tâm tới cái rương ấy!”

Thực ra đó chỉ là trực giác của tôi, nhưng rất hợp tình hợp lý. Nếu không vì sao hấn lại hành động vào đêm hoa sen nở? Chắc chắn là vì hấn biết khi đó Diệu Vô m bận thưởng hoa nên chọn lúc bà ta không có mặt để xâm nhập vào trong phòng.

Lan Lăng Vương im lặng rất lâu, dường như chàng đang suy nghĩ điều gì đó.

“Đúng rồi, chúng ta có thể tới Điều Niệm Sơn! Hương Vô Thần một tháng nữa sẽ xuất hiện ở đó, chúng ta có thể thăm dò tin tức của Học Luật Quang qua ông ta”. Tôi nhớ ra.

“Vô Thần công tử, Hương Vô Thần sao?”. Lan Lăng Vương nhướn mày hỏi, đôi mắt đen lấp sáng lên, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy tim mình đập lỡ một nhịp, vội vã quay đi, cố gắng bắt giọng nói của mình vẫn như bình thường.

“Phải, ông ta cũng là người của Thiên La Địa Cung. Có điều cái tên Điều Niệm Sơn nghe thật kỳ lạ, chàng biết là nơi nào không?”

Tên các ngọn núi thời cổ đại có lẽ cũng không khác biệt nhiều so với thời hiện đại, Ngũ nhạc danh sơn tôi đã nghe nói tới, nhưng chưa nghe thấy Điều Niệm Sơn.

“Trong sách cổ có ghi chép, phượng hoàng chết trên một ngọn núi, quần điểu cứ tầm tháng bảy, tháng tám sẽ tới điều niệm, ở đó khoảng mười bảy, mười tám ngày rồi sẽ bay đi. Từ đó ngọn núi này có tên là “Điều Niệm Sơn”. Lan Lăng Vương chậm rãi giải thích.

“À, Hương Vô Thần nói mình là Chu Tước, thì ra là...”. Tôi nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp, nghiêng đầu nói: “Có liên quan tới chim!”

Lan Lăng Vương bật cười nhìn tôi:

“Trong “Sơn Hải Kinh Chi Đại Hoang Tây Kinh” có nhắc tới một loài chim ngũ sắc, có ba cách gọi, là Hoàng Điểu, Chu Tước và Phụng Điểu. Có thể nói, Chu Tước cũng chính là Phượng Hoàng.”

“À, nói thế thì hóa ra Hương Vô Thần là một loài chim, hình như còn là Bách Điểu Chi Vương[1] nữa!”. Tôi ngây ngô nói, nghĩ bụng, chàng đọc nhiều sách thật đấy. Mà thân phận của Hương Vô Thần cũng thật khó tin, nhớ lại gương mặt kiều diễm yêu mị của ông ta, tôi lại nhớ tới Đào Hoa, trong lòng thoáng thấy bi thương: “Thiếp có một vấn đề nghĩ mãi không hiểu. Nam nhân các chàng đều như thế sao? Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời thiếp.”

[1]. Vua của các loài chim.

“Được!”. Lan Lăng Vương bình thản đáp. Hình như chàng đã thích nghi với mạch tư duy thay đổi liên tục của tôi.

“Vì một người mà chàng yêu sâu sắc, chàng có giết người mà yêu mình sâu sắc không?”. Tôi hỏi khê, trong lòng tôi thật hoang mang, nghi vấn, và cả một chút bất an, cứ như thể tôi sợ đáp án từ miệng chàng sẽ khiến tôi càng thêm sợ hãi.

Không biết vì sao, tôi luôn âm thầm lo lắng rằng vận mệnh của Đào Hoa rồi sẽ lại vụn vào người tôi, kết cục của việc không có được tình yêu luôn khiến người ta vỡ vụn con tim.

Tôi không biết trong lòng chàng nghĩ như thế nào về tôi, tôi chỉ biết, chàng đối với tôi mà nói đã là một phần không thể dễ để tách rời.

“Ta không biết!”. Lan Lăng Vương trầm ngâm giây lát, dường như rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, ngược đời mắt sáng lên nhìn tôi, đôi mắt đen láy như mặt hồ lướt qua một tia sáng như ngọc, bình thản nói: “Cũng có thể!”

“Thế thiếp thì sao? Nếu người đó là thiếp, chàng có làm thế không?”. Tôi buột miệng hỏi. Lời nói vừa thốt ra, mới phát hiện ra câu hỏi của mình quá đường đột, quá không thực tế. Có trời mới biết tôi không cố tình muốn tỏ tình với chàng, tôi chỉ là, lo lắng một cách kỳ lạ mà thôi.

Gò má nóng bừng, tim đập mạnh, tôi cúi đầu, không dám nhìn chàng. Thời gian phẳng phất như ngưng đọng. Mặt trăng lạnh lẽo như sương, cơn gió đêm ập tới, vang lên những tiếng vi vu rất khê. Xung quanh tịch không một tiếng động, rất lâu, rất lâu sau vẫn không có tiếng trả lời.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Tôi ngược mắt lên nhìn chàng, chạm phải đôi mắt phẳng lặng như hồ thu. Đôi mắt phượng tuyết đẹp đang tỏa làn sáng lấp lánh dưới ánh trăng, trong mắt chàng dường như thoáng qua một vẻ kinh ngạc, hoang mang, ẩn nhẫn, áy náy, do dự, và cả một vẻ gì rất khó nắm bắt.

“Ha ha, thiếp đùa thôi! Lạnh quá, cũng muộn rồi, thiếp về ngủ đây!”. Tôi lấp bắp nói, bẽn lèn cười, đến hành động quay người cũng trở nên bối rối, vội vàng tháo chạy khỏi tầm mắt của chàng. m thầm cảm thấy ánh mắt chàng đuổi theo sau lưng, dường như hơi sững sốt, lại như có gì đó do dự và bất lực.

Vốn là người ham ngủ nhưng lần đầu tiên tôi cảm thấy đêm thật dài, đứng tựa cửa, vạt áo bay trong cơn gió đêm. Ngẩng đầu nhìn lên trời, những vì sao của thời cổ đại nhấp nháy trên bầu trời, tuyệt mỹ tới mức khiến tôi cảm thấy như là ảo giác. Cũng giống như Lan Lăng Vương.

Tôi lẩm bẩm đọc tên chàng, trong lòng dấy lên một cảm giác khó nói thành lời. Ngọt ngào, mà lại như chua chua. Chàng đối với tôi cũng sẽ như tôi đối với chàng không? Thì ra rung động chính là cảm giác này. Bất tri bất giác, chàng đã khống chế mọi suy nghĩ của tôi. Nhưng người không thực sự động lòng thì mới không bao giờ bị tổn thương...

Thực ra tôi không phải là một người kiên cường, tôi rất sợ thua cuộc.

2.

Cả đêm qua không ngủ, sáng sớm tôi mới mơ màng nằm vật ra giường, khi tỉnh lại thì bóng hoàng hôn đã buông khắp nơi.

Đứng bên cửa sổ vươn vai một cái, nghĩ bụng ở thời cổ đại, nơi mà con người luôn luôn chăm chỉ làm việc thế này, một người ngủ đến quá nửa ngày mới dậy như tôi chắc chắn sẽ bị mọi người khinh bỉ lắm. Đẩy cửa đi ra ngoài, trời đất ngập trong màu đỏ mơ màng. Ánh tịch dương nhuộm đỏ những chiếc lá phong đã ngấm hơi sương.

Mấy bông Thu Hải Đường vẫn kiên cường nở rộ, bóng hoa lay lay trong gió, mùi hương phảng phất trong không khí.

“Tắc bắt thành văn, trách trời thu lạnh lẽo làm sao!”. Tôi thở dài một tiếng, lẩm bẩm. Tôi càng cảm thấy, từ sau khi nhận được công lực của Đào Hoa, quả thực cơ thể tôi đã nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hơn nhiều, đang nghĩ thế thì một cơn gió ập tới, bóng cây lắc lư rất mạnh, trước mắt bỗng dưng xuất hiện một cái bóng màu nâu nhạt, trong đó có điểm chút vàng óng rất đáng yêu.

Tôi vô thức lại gần một bước, nhanh nhẹn giơ tay đón lấy, hóa ra là một tổ chim nhỏ, trong đó còn có một con chim non màu vàng, miệng nó có màu đỏ non nớt, đôi mắt đen lay láy tò mò nhìn tôi, cái đầu nhỏ với lớp lông mượt như nhung, vô cùng đáng yêu. Tôi đặt nó lên lòng bàn tay, nghĩ ngợi, lùi về sau mấy bước rồi nhún chân nhảy lên cành cây.

Quả nhiên cơ thể tôi nhẹ nhàng rồi bay lên đứng vững trên cành cây thô ráp. Không kiểm soát được nội lực của bản thân, suýt thì tôi mất thăng bằng, người ngã ra sau, cánh tay khuỵu loạn trong không trung, nhưng cuối cùng cũng đứng vững được. Nhẹ nhàng đặt đặt tổ chim về lại chạc cây, giờ ngón tay nhỏ ra sờ vào cái đầu mềm mại của nó, khóe miệng tôi bất giác nở một nụ cười ấm áp.

Đúng lúc này đột nhiên thấy có cái gì đó rơi vào cổ áo lạnh lạnh, hình như đang trườn mình. Tôi ngẩng đầu, thấy trên cành cây treo lơ lửng vô số con sâu màu đỏ. Tôi sợ nhất là những loài động vật lẩn chân biết bò, chỉ nhìn thôi đã nổi gai ốc. Cảm thấy trước mắt mình tối sầm, sống lưng ớn lạnh, gai ốc toàn thân dựng đứng lên, chân nhảy như điện giật, rồi đứng không vững, hét to một tiếng, cả người ngã từ trên cây xuống.

Đón tôi là một vòng tay ấm áp như cơn gió mùa xuân, bộ bạch y trắng như tuyết hiện ra trước mắt. Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã thoát khỏi vòng tay của chàng, vừa hét vừa nhảy tung tung, trên vai vẫn cảm thấy lạnh lạnh, không làm sao rũ đi được. Tôi vừa sợ vừa run, bèn cõng ngay chiếc áo ngoài bằng lụa mỏng màu hồng ra, loáng thoáng nhìn thấy có một đốm nhỏ màu đỏ bên trên, tay tôi run rẩy, hét to một tiếng rồi ném ra xa mấy trượng, lúc này mới như được phóng thích, thở phào một hơi.

Bỗng dưng nhớ ra sau lưng còn có người, vòng tay đó thoang thoang hương thơm thanh khiết. Người vừa đón tôi, chắc chắn là... Lan Lăng Vương. Tôi quay phắt đầu lại, thấy chàng đang nhìn tôi kinh ngạc.

Một cơn gió nhẹ ập tới, bờ vai tôi lạnh lẽo, lúc này mới kinh hãi phát hiện ra mình đã ném áo ngoài đi, giờ trên người tôi chỉ mặc chiếc yếm màu trắng viền bạc có thêu điểm những bông hoa lan, cổ và bắp tay lộ hẳn ra ngoài, để lộ nước da trắng ngần.

Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng mình vừa khoa chân múa tay thoát y trước mặt chàng ban nãy, chắc chắn trong mắt chàng, trông tôi thật là hoang đường và điên. Mặt trời đã xuống núi, trời càng lúc càng lạnh, làn da tôi lạnh buốt, nhưng trong người lại tỏa ra một luồng khí nóng, hòa lẫn vào với nhau gây nên một cảm giác khó chịu dị thường.

Tôi vòng tay ôm lấy người mình, một tay chà nhẹ lên bờ vai, bối rối đứng yên, chỉ hận mình không thể đào một cái hang mà chui xuống đất. Nếu bị mất mặt trước người khác, có lẽ tôi chỉ cười bình thản một cái rồi

cho qua, nhưng đổi lại là chàng, nhất cử nhất động của tôi dường như đều đã bị kiểm soát, tôi cứng đờ, bối rối, cứ như thể tôi không còn là Đoạn Mộc Liên biết tiến biết lui thường ngày nữa.

Trên cây vang lên tiếng chim hót lạnh lớt, ánh tịch dương đã hoàn toàn biến mất sau những rặng núi trùng trùng điệp điệp, cả bầu trời là màu tím mơ màng, lá phong đỏ rực, như những cánh bướm lung lay trong gió.

Lan Lăng Vương đột nhiên lại gần tôi, gương mặt của chàng thoát tối thoát sáng trong ánh hoàng hôn tuyệt mỹ, cảm giác mơ hồ, vô định. Chàng bình tĩnh nhìn tôi, đôi mắt như hồ thu lóe lên một ánh sáng u mỹ, sâu thẳm, như thể đang muốn khiến tôi tan chảy.

Bờ vai ấm dần, chàng khoác chiếc áo màu trắng của mình lên người tôi. Bộ y phục đó vẫn còn vương lại hơi ấm và mùi hương của chàng, thứ mùi dịu mát, dễ chịu, đi vào tận trong tim. Ngón tay chàng chạm phải vai tôi, lạnh lạnh, nhưng vẫn ấm hơn da tôi rất nhiều, mềm mại như ngọc.

Tôi ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt run rẩy. Tôi ở rất gần chàng, phẳng phất như có thể cảm nhận được hơi ấm toát ra từ lồng ngực chàng, giống như hơi ấm mà tôi đã tìm kiếm bấy lâu. Tôi đột nhiên trở nên yếu đuối, mọi lý trí đã biến mất, tim tôi rung động, bỗng chốc cả người đổ về phía trước, vòng tay ôm lấy hông chàng, ôm thật chặt. Trên người Lan Lăng Vương có một mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu, vòng tay của chàng rất ấm áp. Chàng hình như hơi ngỡ ngàng, lúc lâu sau, đôi tay chàng cũng đặt lên vai tôi, ôm tôi rất khẽ.

Tôi thấy tim mình ấm áp, càng ôm chàng chặt thêm một chút, gò má chạm nhẹ lên bộ bạch y trắng như tuyết. Mái tóc đen tuyền của chàng bay trong cơn gió đêm, khe khẽ.

Đây là cảm giác hạnh phúc sao? Nằm trong vòng tay chàng, tôi cảm thấy thật ấm áp, thật an lòng. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác ấy, cứ như thể trời đất cắt ra một khoảng không gian riêng yên tĩnh, không còn sự cô độc, không còn sự yếu đuối, chỉ có tiếng trái tim mình đập thành thịch.

“Đừng rời xa thiếp, được không? Cứ như thế này, suốt đời suốt kiếp, được không?”. Giọng nói của tôi vang lên xa xăm như ánh trăng, yếu đuối như thể nó không phải là của mình.

Từ sau khi tới thế giới cổ đại, trong sâu thẳm trái tim mình, thực ra tôi thấy vô cùng bất lực và cô độc. Có lẽ cũng vì thế mà tôi mới dễ dàng động lòng trước chàng, người đầu tiên trên thế giới này bảo vệ tôi, cho tôi hơi ấm. Tôi không muốn rời xa chàng nữa, không muốn phải một mình chịu đựng thế sự phức tạp rối ren này.

Rất lâu sau, bàn tay của Lan Lăng Vương nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của tôi, giọng nói dường như xúc động, nhưng lại phức tạp và khó nắm bắt, chất chứa sự do dự, bất lực, cô độc và ăn năn:

“Đừng thế... nàng sẽ hối hận đấy!”

Nguồn ebooks: .luv-ebook

“Không đâu!”. Tôi nhanh nhẹn tiếp lời, ngược mắt lên nhìn vào mắt chàng. Mười mấy năm nay, chưa khi nào tôi biết rõ mình muốn gì như lúc này.

Nhớ lại trên sa trường đầy huyết tanh, chàng nhẹ nhàng ôm tôi lên, đôi mắt phượng tuyệt mỹ thấp thoáng vẻ thương yêu khiến tôi lần đầu tiên cảm thấy bình an trong thế giới hỗn loạn đầy xa lạ này. Chàng là người đầu tiên đối xử tốt với tôi vô điều kiện, chàng luôn cứu tôi, bảo vệ tôi, cho dù là vô tình hay cố ý, chàng cũng đã là người mà tôi tin tưởng nhất.

Tuy rằng chàng từng thất hẹn, cũng từng khiến tôi đơn độc đứng dưới thành lâu khổ sở chờ đợi trong đêm, nhưng lần này tôi đã tìm được chàng thì sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Lan Lăng Vương thở dài một tiếng, ôm tôi chặt thêm một chút. Rất lâu sau, chàng vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm tôi.

Tôi vùi đầu vào ngực chàng, âm thầm cảm thấy trong trái tim chàng dường như có một thứ gì đó ngăn cách hai chúng tôi, không thể nào vượt qua được. Lúc này tôi chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ hy vọng thời gian ngừng lại, tôi cứ thế nằm trong vòng tay ấm áp của chàng, tới thiên trường địa cửu.

3.

Học Luật Quang là danh tướng của Bắc Tề, cũng là bằng hữu và tri kỷ của Lan Lăng Vương. Hẳn xảy ra chuyện, đương nhiên Lan Lăng Vương không thể không lo. Khổ một nỗi chàng không chỉ là Vương của vùng phong địa Lan Lăng, mà còn là Đại tướng quân anh dũng thiện chiến của Tề quốc, trong tay có rất nhiều việc công cần xử lý, nhất thời không thể bớt thời gian đưa tôi khởi hành tới Điều Niệm Sơn được.

Sáng sớm, tôi dậy sớm hơn thường ngày, người ta đều nói tinh thần phần chần là triệu chứng của tình yêu, tôi giờ như thế này, không biết có được coi là thế không? Vừa vờn vai vừa đi loay quanh khắp nơi, trong ấn tượng của mình, hình như lâu lắm rồi tôi không tập thể dục buổi sáng.

Xung quanh Kim Dung Thành là núi bao vây, sáng sớm tinh dậy, bầu không khí trong lành, tiếng chim hót líu lo, trên đỉnh núi phía xa còn bị bao phủ bởi lớp mây trắng xóa, nhìn từ xa trông đẹp không tả xiết. Tôi đột nhiên có nhã hứng, định đi về phía ngọn núi bị mây mù bao phủ ấy. Trong đầu tôi bất giác nhớ lại từng việc đã xảy ra kể từ khi tôi gặp Lan Lăng Vương lần đầu tiên.

Khóe môi bất giác nhếch lên thành nụ cười ngọt ngào nhưng trong đáy tim lại âm thầm cảm thấy một điều gì đó bất an. Vì sao khi ôm chàng, tôi lại cảm thấy trái tim chàng có một bức tường trong suốt, cảm giác không thể truyền tải bằng lời, rõ ràng gần ngay trước mắt, có thể nhìn thấy rõ, nhưng lại không tài nào chạm tay vào được.

Nghĩ ngợi mãi, tôi đã đi ra khỏi thành rất xa, trong núi vì có suối nước nóng nên không khí ẩm áp hơn chân núi rất nhiều, những ngọn cỏ đều xanh tốt, rừng trúc xào xạc trong gió. Loáng thoáng nghe thấy có tiếng nước chảy róc rách từ xa vọng lại, tôi men theo tiếng nước mà đi, đi tới tận cùng rừng trúc xanh ngắt, bỗng dừng đứng khựng lại, nơi đó có một khoảng trời hoàn toàn khác. Trước mặt tôi, mọi thứ được mở rộng ra, những bông Bồ Công Anh trắng như hoa tuyết khiêu vũ khắp trời, trên thảm cỏ xanh mát mắt, điểm xuyết vô số những bông đủ sắc màu.

Dòng suối nhỏ trong vắt như gương đang lặng lẽ chảy, vô số cánh hoa nổi trên mặt nước, thảo mộc ngưng hương. Tôi men theo dòng suối đi về phía trước, thấy dòng suối đổ thẳng vào một mặt hồ xanh ngắt, hàng vạn bông sen đang dịu dàng khoe sắc, những chiếc lá xanh phủ kín mặt hồ, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy dễ chịu vô cùng. Tôi thần thờ ngắm cảnh đẹp trước mắt, thấy cảnh sắc này duy mỹ tới mức khó có thể hình dung. Bỗng dưng tôi nhớ tới câu thơ: “Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt. Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng[2]”

[2]. Trích từ bài thơ “Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương” của Dương Vạn Lý.

Dưới ánh mặt trời bình minh dịu mát, những bông hoa sen màu hồng phấn nghiêng nghiêng trong nước hồ lăn tăn, cá chép bơi lội tung tăng, càng làm những đóa sen thêm rực rỡ. Giữa hồ có bức tượng một nữ nhân màu trắng, nhìn kỹ lại, tôi bất giác lại thêm ngỡ ngàng. Đoàn Dự sau khi nhìn thấy Thần Tiên tỷ tỷ[3] trong bức tranh có lẽ cũng chỉ ngỡ ngàng đến vậy thôi.

[3]. Đoàn Dự và Thần Tiên tỷ tỷ là hai nhân vật trong truyện Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung.

Bức tượng đón mắt hạnh môi đào, chiếc cằm nhọn khiến tôi nhìn vào thương mến, mái tóc bay bay trong gió, vạt áo nhẹ nhàng, đứng giữa hồ sen trông như tiên nữ hạ phàm, đỉnh đỉnh ngọc lập. Chỉ là bức tượng thôi mà đã đẹp và sống động nhường ấy, nếu thực sự có người như vậy thì tướng mạo của người này chắc chắn phải khiến chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Thế gian nếu thực sự có một nữ nhân tuyệt sắc nhường này, e rằng cũng chỉ có Lan Lăng Vương anh dũng tuấn tú mới có thể sánh đôi cùng nàng. Trong đầu tôi đột nhiên nảy ra suy nghĩ đó, chỉ nghĩ thế thôi mà trong lòng đã thầm thấy hổ thẹn. Quay đầu đi, tôi thấy trên khoảng đất trống cách đầm sen không xa có hai cây hoa lê, cánh hoa trắng muốt như tuyết nhẹ nhàng bay xuống, đẹp như cảnh thần tiên.

Bên cạnh đó là một tòa tiểu lâu bằng gỗ, chia làm hai tầng, cầu thang gỗ bao xung quanh dẫn lên một lầu tháp khá cao ở bên phải, bố cục vô cùng tinh tế. Ở cửa chính lầu treo một tấm biển bằng gỗ đỏ, trên đó viết mấy chữ: “Lạc Thủy Tâm Vân Cư”.

Tôi lẳng bầm đọc, thấy thật quen tai, quay đầu nhìn mặt hồ phẳng lặng như gương, những bông hoa lê trên cành nở rộ, những khóm mây trắng xóa như bông. Cảnh đẹp rung động lòng người ấy thật xứng với cái tên này. Tôi bất giác tưởng tượng, những người sống với nhau ở nơi này có lẽ là một cặp thần tiên.

Đi khoảng hai bước, ở giữa hai cây lê còn có một chiếc xích đu bằng gỗ, bị dây leo bám đầy đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió. Tôi bất giác chìm đắm trong cảnh sắc diễm lệ, vô thức ngồi lên xích đu đung đưa. Những cánh hoa từ trên không rơi xuống, cánh tay áo mỏng của tôi bay lên trong gió nhẹ, cảnh vật trước mắt đẹp như trong mơ, tà váy xếp nếp màu hồng phấn cũng khe khẽ bay lên, trông như những bông hoa trong không trung.

Đã lâu lắm rồi không cảm thấy tự do tự tại như thế. Cánh hoa nhảy múa khắp trời, hương thơm vẫn vít nơi khứu giác. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận trái tim đang bay lên tận trời xanh, ngân nga hát bài “Hoa trong mộng”:

“Bông hoa trắng tinh khiết duy nhất trong giấc mộng

Nở rộng trên mặt trăng màu hổ phách

Cho dù đánh mất mọi sức mạnh của tình yêu

Thiếp cũng không sợ hãi

Dòng sông xanh trong thăm thẳm

Dẫn chúng ta về nơi chân thực

Đi qua gió cát

Cửa đứt bàn tay

Kiên định đi về nơi hy vọng

Bông hoa trắng tinh khiết duy nhất trong giấc mộng

Nở rộng trên mặt trăng màu hổ phách

Cho dù đánh mất mọi sức mạnh của tình yêu

Thiếp cũng không sợ hãi

Dòng sông xanh trong thăm thẳm

Dẫn chúng ta về nơi chân thực

Đi qua bức tranh cổ ngàn năm

Khắc nên thiên đường vĩnh hằng

Nhẹ nhàng lau đi mọi vết thương trên người

Thiếp chưa từng tuyệt vọng”.

Chiếc xích đu nhẹ nhàng đung đưa, như đang bay lên trời cao. Tiếng ca vọng lại, lúc này tôi mới phát hiện, thì ra giọng hát của mình cũng hay như vậy.

Đứng vào lúc này sau lưng tôi đột nhiên vang lên tiếng gió, dường như chứa một lực đạo rất lớn, tốc độ cực nhanh, tuy rằng tôi cảm nhận được, nhưng lại không tránh được. Chưa kịp hoàn hồn lại thì nơi thắt lưng đã bị một chiếc lông Khổng Tước màu trắng cuốn chặt, sau đó bay ra ngoài.

Tôi xoay tròn, tà váy mỏng xòe tung như đóa hoa, bởi vì xoay quá nhanh nên đầu tôi cũng quay mòng mòng, nhưng đột nhiên có một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt tôi lại. Hơi thở của người đó ấm nóng, có vẻ gì đó rất quen thuộc, hình như tôi từng ngủ thấy ở đâu đó, nhưng lại không nhớ nổi là ở đâu.

Mở mắt ra, bắt gặp một gương mặt tuần tú với nụ cười lúm đồng tiền, thấp thoáng vẻ yêu mị như mê hoặc, là Hương Vô Thân!

Chiếc lông công trong tay ông ta càng siết chặt hơn, tôi đứng ngay sát trước mặt ông ta, mũi tôi gần như đã chạm phải chiếc cằm nhọn xinh đẹp ấy. Thấy tôi, Hương Vô Thân thoáng khựng lại, nhướn mày nói:

“Nguyễn Thanh Tỏa? Sao lại là cô?”

Bàn tay ông ta còn đỡ lấy hông tôi, tôi nhìn mặt tuyệt mỹ của Hương Vô Thần, nhớ lại lời dặn dò của Đào Hoa trước lúc lâm chung, bỗng thấy tim mình thất lại, lửa giận âm thầm bốc lên trong đáy mắt, trừng mắt nhìn ông ta, nói:

“Sao hả, bắt nhầm người sao? Thế mà ông còn không mau buông tay ra?”

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Trước ánh mắt bi phẫn của tôi, Hương Vô Thần sửng sốt, ngơ ngác nhìn tôi giây lát, bàn tay giữ nơi hông tôi càng siết chặt hơn, cười tươi rói:

“Ta nợ tiền cô à? Sao cô lại hung dữ với ta như vậy?”. Nói rồi nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt vô tội: “Bài hát mà cô vừa hát nghe hay lắm! Hát lại cho ta nghe một lần được không?”

“Ông vô duyên vô cớ chạy tới đây không phải chỉ để nghe tôi hát chứ?”. Tôi vùng thoát khỏi người ông ta, bực bội lườm một cái. Trong lòng thầm thấy kinh ngạc, vì sao Hương Vô Thần lại xuất hiện ở đây?

“Ta tới đây tìm Tiêu Lạc Vân”. Hương Vô Thần chớp mắt, hình như cảm thấy nói với tôi cũng chẳng sao, khóe miệng thoáng qua một vẻ bồn chồn, nói tiếp: “Ban nãy cô quay lưng về phía ta, ta còn tưởng cô là nàng ấy. Nhưng nhìn thẳng mặt thì kém quá xa, nghe nói nàng ta là một mỹ nhân khuynh thành”. Hương Vô Thần ngừng lại, có vẻ suy nghĩ nghiêm túc, rồi lẩm bẩm nói: “Không biết nàng ta đẹp tới mức nào?”

Nghe ông ta thẳng thắn phê bình dung mạo của mình, tôi tức tối nghiêng sắp gãy cả răng, đỏ bừng mặt phẫn nộ quát:

“Này, Hương Vô Thần, ông đừng tưởng mình đẹp là có gì ghê gớm lắm, tôi ít nhất cũng là một người thật sự, không như ai đó, trông như nhân yêu!”

“Nhân yêu?”. Hương Vô Thần nghiêng đầu, hình như đang ngẫm nghĩ hàm nghĩa của cái danh từ hoàn toàn mới này, chiếc cằm nhọn lộ ra một độ cong rất đẹp, đại để là đoán ra ý nghĩa từ đó không hay nên bật cười: “Ta vốn là yêu mà!”

Tôi tức khí lườm ông ta một cái, phẩy tay áo quay người bỏ đi. Đi được mấy bước thì đứng khựng lại, quay đầu hồ nghi nhìn ông ta, hỏi:

“Tiêu Lạc Vân mà ông nói là ai? Vì sao ông lại tìm nàng ta?”

“Lạc Vân”, cái tên này tôi từng nghe A Tài và Học Luật Quang nhắc tới, tuy không biết nàng là ai, nhưng âm thầm cảm thấy chắc chắn nàng với Lan Lăng Vương có mối quan hệ gì đó. Không biết Tiêu Lạc Vân mà Hương Vô Thần nhắc tới có phải cùng một người hay không?

“Không liên quan tới cô, đừng quản nhiều quá!”. Ánh mắt Hương Vô Thần đột nhiên trở nên sắc lạnh: “Cô về nói với Lan Lăng Vương, trong vòng ba ngày phải giao Tiêu Lạc Vân ra đây. Nếu không e rằng Học Luật Quang sẽ biến thành một đồng máu đấy!”. Nói rồi ông ta chậm chậm quay đầu, đánh mắt ra hiệu về phía sau.

Trước mắt tôi đột nhiên trở nên trắng xóa, bốn nữ tử xinh đẹp thân mặc bạch y, trong tay cầm miếng vải voan nhẹ bay lên, Học Luật Quang nằm giữa tấm vải voan màu trắng, hai mắt nhắm nghiền, mặt mũi tối nhợt. Bốn nữ tử đột nhiên tản ra tứ phía, miếng vải rách toang, Học Luật Quang rơi xuống đất, vẫn nhắm nghiền hai mắt, không có chút sinh khí.

Tôi thất kinh, vội vàng chạy lại dìu hần đây, hơi thở của hần rất yếu, cả người toàn là vết thương, tôi ngẩng đầu lên lườm Hương Vô Thần, vừa kinh ngạc, vừa phẫn nộ:

“Ông làm gì hần? Hần với ông không thù không oán, vì sao lại làm như thế?”

“Đâu liên quan tới ta. Ai bảo hần cứu Tiêu Lạc Vân đi mất!”. Hương Vô Thần đẩy vẻ vô tội, đôi mắt neho lại, khóe miệng nở một nụ cười bồn chồn: “Nói ra thì cô rời khỏi Vũ Văn Dung, chạy tới đây là vì Lan Lăng Vương sao? Thế cô có biết Lạc Thủy Tâm Vân Các này là nơi như thế nào không?”

Tôi sửng sốt, Lạc Thủy Tâm Vân Các, Lạc Thủy Tâm Vân Các, chẳng nhẽ...

“Lạc Thủy Tâm Vân Các là nơi Lan Lăng Vương xây cho Tiêu Lạc Vân. Nơi này đã chẳng còn là bí mật nữa rồi, rất nhiều người đều biết!”. Hình như Hương Vô Thần cảm thấy biểu cảm này của tôi rất thú vị, hào hứng nhìn tôi, nói tiếp: “Lan Lăng Vương và Tiêu Lạc Vân là thanh mai trúc mã, hẳn luôn luôn đưa nàng ta theo bên mình. Tiêu Lạc Vân trên người vốn mùi hương lạ, dung mạo khuynh thành. Nhưng năm năm trước, không hiểu vì nguyên nhân gì mà nàng ta bỗng dưng mất tích, ngay cả Thiên La Địa Cung bọn ta cũng phải mất rất nhiều công phu mới tìm lại được.”

Trong lòng tôi dường như có gì đó nặng trĩu. Lạc Thủy Tâm Vân Các như chốn bồng lai tiên cảnh, thì ra là chàng xây lên cho nàng ấy. Nhất thời tâm trạng tôi trở nên phức tạp, đầu óc bấn loạn, chỉ biết thần thờ nhìn Hương Vô Thần.

“Nếu Tiêu Lạc Vân bây giờ quay lại bên Lan Lăng Vương thì cô nói xem, cô nên đi đâu về đâu?”. Hương Vô Thần nho nhã xòe chiếc quạt giấy ra: “Chi bằng cô giúp ta bắt Tiêu Lạc Vân về, chúng ta ai cũng có lợi.”

Thì ra đây chính là mục đích để ông ta nói với tôi những điều này. Tôi im lặng rất lâu, trong lòng dấy lên một nỗi chua xót mơ hồ, âm thanh trở nên xa xôi và mơ hồ, ẩn chứa nỗi xót xa:

“Hương Vô Thần, ông tưởng yêu một người là như vậy sao?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt ông ta, cũng như đang hỏi chính mình:

“Bởi vì muốn có được người mình yêu sâu sắc là có thể mượn danh nghĩa của tình yêu để làm tổn thương người khác sao?”

Ánh mắt Hương Vô Thần tối đi, thoáng vẻ sững sờ.

“Không có nàng ta thì chàng sẽ yêu ta sao? Cho dù như thế thì ta có thể vì bản thân mà làm tổn thương tới một người vô tội sao?”. Tôi nhẹ nhàng đặt Học Luật Quang xuống đất, đứng lên, đưa tay phải ra, chiếc nhẫn Đào Hoa trên ngón trỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời: “Hương Vô Thần, Đào Hoa chỉ là yêu ông, bà ấy có tội gì? Vì sao ông lại đối xử với bà ấy tàn nhẫn như vậy?”

Đôi mắt màu hổ phách của Hương Vô Thần lóe lên một tia nhìn kinh ngạc, sáng ngời lên, nhìn tôi, nhưng mảy may:

“Chiếc nhẫn này chưa bao giờ rời khỏi thân thể nàng ấy, vì sao lại ở chỗ cô?”

“Người đã chết rồi, còn cần nhẫn để làm gì?”. Tôi ai oán nói, có lẽ trong đó có chất chứa một nỗi sầu ly biệt, mỗi khi tôi nhớ tới kết cục thể thảm của Đào Hoa là lại cảm thấy tim mình đau xót. Có lẽ vì tôi cho rằng mình đã tiếp nhận công lực của bà ấy thì nên làm điều gì đó.

“Khi ông đánh Đào Hoa một chương, ông không nghĩ rằng bà ấy sẽ chết sao? Cho dù thân thể có thể chống cự nổi, nhưng trái tim rồi cũng sẽ chết.”

Hương Vô Thần sững sờ, lắc đầu như không dám tin, đôi môi tái nhợt:

“Không thể nào, chương đó không đủ lấy mạng nàng ta, nàng ấy không thể chết dễ dàng như thế!”

“Đào Hoa chết rồi! Có phải vì một chương của ông hay không thì cũng có gì khác biệt. Ông nhẫn tâm ra tay độc ác, nhưng lại không nhẫn tâm đối mặt với những nỗi tổn thương mà bà ấy phải chịu sao?”. Nhìn vào vẻ đau đớn lóe lên trong mắt Hương Vô Thần, trong lòng tôi thấy có một chút an ủi, chậm chậm nói: “Đào Hoa trước khi chết đã truyền toàn bộ công lực cả đời cho ta. Ông biết trước khi chết, bà ấy đã bắt ta phải hứa điều gì không?”

Hương Vô Thần đứng khựng lại, thần sắc có vẻ rối loạn, gương mặt lần đầu tiên để lộ vẻ hoang mang và bất lực. Đôi mắt màu hổ phách sáng rực lên như bảo thạch trong khoảnh khắc, đó là nước mắt sao?

Tôi đỡ Học Luật Quang dậy, chậm rãi bỏ đi, đi hàng chục trượng rồi, quay lưng về phía ông ta, nói:

“Đào Hoa bảo tôi giúp bà ấy bảo vệ ông, giúp bà ấy mang lại niềm vui cho ông, đừng để ông tiếp tục cô đơn, đừng để bất kỳ ai làm tổn hại tới ông.”

Tôi quay đầu lại, thấy Hương Vô Thần ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt sáng long lanh như thủy tinh trong khoảnh khắc đâm vào tim tôi đau nhói, khóe mắt ông thoáng đỏ, soi trên dung nhan trắng trẻo ma mị càng trở nên kiều diễm.

“Trước khi ra đi, bà ấy vẫn chỉ tâm niệm trong đầu một mình ông. Tuy rằng tôi đã hứa với bà ấy, nhưng e rằng nhất thời tôi không thể nào không đối mặt với ông bằng tâm trạng oán hận này”. Tôi đỡ Học Luật Quang chậm chậm bỏ đi, thân hình cao ráo tuyệt mỹ của Hương Vô Thần càng lúc càng xa.

“Có lẽ một người vô tình như ông hoàn toàn không cần bất cứ ai bảo vệ. Ông chỉ cần tiếp tục bảo vệ Diệu Vô m là được rồi, trên thế gian này cũng sẽ chẳng còn ai yêu ông sâu sắc như Đào Hoa đã yêu đâu.”

Cơn gió nhẹ thổi qua, mùi cỏ thơm ngát. Tôi không biết Hương Vô Thần có nghe thấy câu này hay không, tâm trạng bản thân tôi cũng trở nên nặng nề.

Lạc Thủy Tâm Vân Các, một nơi thế ngoại đào viên. Tiêu Lạc Vân, mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Bức tượng đá trên đầm sen chính là nàng. Có lẽ, cũng chỉ có mỹ nhân khuynh thành như nàng mới xứng với Lan Lăng Vương phong hoa tuyết đại.

Trong lòng tôi bỗng có một cảm giác chua xót vẫn vương mãi không buông.

4.

“Thanh Tỏa, đừng nói với Lan Lăng Vương tôi ở đây!”. Học Luật Quang chậm chậm mở mắt ra, yếu ớt nói.

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc đặt một cái khăn lạnh lên trán hắn, cơn sốt của hắn đã lui, nhưng hơi thở vẫn còn rất yếu ớt.

Dưới chân núi có một căn nhà gỗ của người thợ săn, trong đó có các vật phẩm sinh hoạt đơn giản, tôi cho hắn uống một ít nước để hạ sốt, lúc này Học Luật Quang mới từ từ tỉnh lại.

“Năm xưa Lạc Vân lạc lẽ rời khỏi Lan Lăng Vương, chuyện này nếu cứ truy cứu tới cùng e rằng ngài sẽ bị tổn thương”. Học Luật Quang nhượng mắt nhìn tôi, giọng nói đột nhiên lại trở nên cấp thiết: “Nàng ta đã quay về tìm Lan Lăng Vương chưa?”

Tôi thoáng khựng lại, ngần ngừ giây lát, gương mặt vẫn không chút cảm xúc, lắc đầu:

“Tôi không biết!”

“Thế này nhé, cô về Kim Dung Thành trước, thăm dò Trường Cung[4] xem Lạc Vân có tới tìm ngài chưa. Sau đó chúng ta lại nghĩ cách”. Học Luật Quang nhìn thẳng vào mắt tôi.

[4]. Cao Trường Cung, tên tự của Lan Lăng Vương.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Tôi càng nghe càng ngơ ngác, trong lòng âm thầm lo lắng một điều gì đó. Khóe mắt tôi liếc nhìn một vệt màu vàng nơi cổ áo Học Luật Quang, có cảm giác như đã từng thấy ở đâu đó, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì thì Học Luật Quang đã dựng cổ áo lên nhìn tôi một cái, ngừng lại rồi nói:

“Lạc Vân từ nhỏ đã có mùi hương lạ trên người. Hôm đó ở Thanh Thủy trấn, tôi ngửi thấy mùi hương đặt biệt này, thế nên mới điều tra Diệu Vô m, tìm được Lạc Vân đang nằm hôn mê trong chiếc rương ở phòng ả.

Tôi nhớ lại mọi việc xảy ra ở Thanh Thủy trấn, hình như tất cả đều rất khớp.

“Nhân lúc hôm Diệu Vô m thưởng hoa bên đầm sen, tôi bèn đi cứu Lạc Vân, đặt nàng trong một chiếc xe ngựa qua đường. Tôi cũng không biết bây giờ nàng ấy ở đâu”. Học Luật Quang lại thở dài một tiếng: “Sau đó Diệu Vô m bắt tôi tới Thiên La Địa Cung, ép tôi nói ra nơi trốn của Lạc Vân, trong lúc tức giận đã cho tôi uống thuốc độc.”

“Thế nên Hương Vô Thần nói, nếu trong vòng ba ngày Lan Lăng Vương không giao Lạc Vân ra thì ngài sẽ biến thành vũng máu?”. Tôi sợ hãi thốt lên.

“Không được để Lan Lăng Vương biết những chuyện này, nếu không ngài sẽ rất khó xử. Huống hồ có lẽ Lạc Vân hoàn toàn không tới tìm ngài”. Học Luật Quang nói khẽ, hình như có vẻ mệt mỏi, khép hờ mắt.

“Ngài nghỉ ngơi đi, những việc khác đừng nghĩ ngợi nhiều!”. Tôi đứng lên, trải lại giường cho hần, trong lòng thầm thấy bất an.

“Thanh Tỏa, Lan Lăng Vương đã bao giờ nói với cô chuyện Ly Thương Kiếm chưa?”. Học Luật Quang đột nhiên gọi tôi.

“Chưa!”. Tôi chần chừ giây lát rồi thành thực đáp.

Học Luật Quang khép hờ hai mắt, không nói gì nữa, hình như đã ngủ say.

Vàng trắng sáng lơ lửng trên bầu trời, trời đã vào đêm.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Tôi men theo con đường núi chậm chậm bước đi, cứ như bị ma xui quỷ khiến, lại đi tới Lạc Thủy Tâm Vân Các. Ánh trăng mờ mờ, một vầng trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng dịu dịu, những vì sao nhấp nháy như những viên kim cương được rắc lên nền trời xanh thẫm, hương hoa quần quýt, như tuyết lướt qua bầu trời đêm, nhỏ bé và đẹp như mơ.

Chiếc xích đu bị dây leo quấn quanh đứng đờ trong cơn gió, tôi lại gần, liếc thấy một bóng áo trắng dưới gốc hoa lê. Thân hình đó cao ráo như ngọc, từ xa nhìn lại, trông như thần tiên thoát tục. Trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời, thấy tim mình chua xót, bất chấp tất cả, lao vút về phía đó, ôm chặt lấy chàng từ phía sau, gò má dán chặt lên lưng chàng, cứ như thể chỉ có vậy mới tìm được cảm giác an lành.

Lan Lăng Vương khựng lại, quay người lại vỗ nhẹ lên đầu tôi, nói:

“Sao nàng lại tới đây?”

Tôi càng ôm chàng thật chặt từ phía sau, chẳng nói lời nào.

Cơn gió đêm ập tới, những cánh hoa ướp hương nồng nàn rơi trên mái tóc dài của chàng, nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi, tôi nhắm mắt, bỗng dưng hy vọng thời gian cứ thế dừng lại, tôi chỉ cần ôm chàng như vậy, không muốn đối diện với những sự việc mà tôi sợ hãi.

Hôm nay tôi trang điểm rất tỉ mỉ. Bên trên mặc một chiếc áo hoa mỏng ngắn cổ, tay áo rộng rãi màu vàng tươi, tay áo khoác ngoài thêu gấm hình hoa Phù Dung, bên dưới là chiếc váy lụa mỏng dài, thắt lưng buộc một dải lụa kết nơ hồ điệp trắng như tuyết. Cơn gió đêm hơi lạnh, tay áo theo gió bay lên, cảm giác lạnh lẽo ập tới, tôi bất giác rung mình.

Lan Lăng Vương quay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vòng tay của chàng thật ấm áp, dường như có thể khiến người ta quên hết mọi phiền não trên nhân gian. Tôi vùi đầu mình vào ngực chàng, vòng tay ôm lấy chàng, hít thật sâu cái mùi đàn ông đặc biệt trên cơ thể chàng, mọi bất an và nghi vấn trong lòng đều không muốn nhắc tới, cứ như thể dựa vào chàng là sẽ tìm được hạnh phúc, là đáng để tôi dùng cả đời để hoài niệm.

Trong khoảnh khắc đó, trên thế giới này, ngoài tôi ra không còn ai biết tôi quyến luyến một vòng tay đến thế.

Lan Lăng Vương hình như cũng phát hiện ra sự thấp thỏm và sợ hãi đang tuôn trào trong tim tôi, chàng nhẹ nhàng đỡ lấy tôi, đôi mắt như hồ thu trong vắt:

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Thiếp sợ!”. Giọng nói của tôi run rẩy, khóe mắt cay cay: “Thiếp sợ đây chỉ là giấc mộng, khi thiếp tỉnh dậy, chẳng còn gì nữa!”

Dưới ánh trăng, đôi mắt trong veo của Lan Lăng Vương soi sáng những vì sao trên trời, nhìn tôi đầy triu mến, nắm tay tôi nói:

“Nàng đi theo ta!”

Trên mặt hồ phẳng lặng như gương, một chiếc thuyền theo nước trôi đi, nơi nó đi qua làm dậy lên những cơn sóng lăn tăn rất nhẹ, bầu trời sao soi mình trong nước, vầng trăng khuyết dịu dàng, ánh trăng theo

sóng nước sóng sánh. Trong màn đêm yên lặng vô bờ, chỉ có tiếng mái chèo đập nước, mặt hồ như một viên ngọc tuyệt đẹp, ánh lên tia sáng.

Ở giữa khoảng trời nước đẹp và yên bình như thế, dường như mọi phiền não đều tan đi như mây khói. Chiếc áo trắng như tuyết của Lan Lăng Vương bay trong màn đêm thanh tịnh, tay chàng cầm chèo, khua nhẹ xuống nước. Dưới bầu trời đêm, dung nhan của chàng càng thêm tuyệt sắc.

Tôi ngồi trên thuyền, bó gối ngắm chàng. Chàng nhìn vào ánh mắt của tôi, dịu giọng hỏi:

“Đang nghĩ gì thế?”

“Việt nhân ca”. Tôi nghĩ ngợi, nhếch môi lên, ánh mắt nhìn chàng tinh nghịch.

Lan Lăng Vương hiểu ý nhìn tôi, cười nhẹ một tiếng. Tôi đứng lên, nhẹ nhàng đi tới bên chàng, lên tiếng:

“Hôm nay hay là khi nào, dòng sông trôi chảy. Hôm nay hay là khi nào, được cùng Vương tử chung thuyền. Núi có cây, cây có cành, trong lòng nhắc tới chàng mà chàng không hay.”

Tôi nhìn vào mắt chàng nói, đôi mắt đen láy của chàng như viên ngọc dịu dàng nhìn tôi, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tim tôi rung động, bất giác thấy thẹn thùng. Quay người đi về đầu kia của con thuyền, bước chân hoảng hốt trở nên nặng nề, làm con thuyền chao đi, tôi mất thăng bằng, suýt chút nữa thì ngã xuống, Lan Lăng Vương từ sau lưng ôm chặt lấy thắt lưng tôi, chiếc cằm đặt lên vai tôi, giọng nói bốn cột vang lên bên tai:

“Nàng có ý hả?”

Tôi đỏ mặt, vừa giận vừa thẹn quay đầu lại, gương mặt tuyệt mỹ của chàng hiện ra ngay trước mắt. Tim tôi bỗng dưng mềm nhũn, như thể muốn tan chảy trong ánh mắt như nước của chàng, chạm nhẹ lên đôi môi mỏng của chàng, nhướn mày nói:

“Phải thì sao?”

Nói rồi hai tay tôi ôm lấy cổ chàng, nhón chân lên, vụng về hôn lên đôi môi đỏ như anh đào. Dường như tất cả mọi việc làm kiên quyết nhất của tôi trong cuộc đời này đều là vì chàng.

Lan Lăng Vương thoáng sững sờ, ôm lấy thắt lưng tôi, rồi nhẹ nhàng đáp trả. Nụ hôn của chàng dịu dàng và rất nhẹ, dường như còn thiếu cái gì đó, lúc này tôi cũng không muốn nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, chìm đắm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Kéo chàng nằm lên thảm cỏ bên hồ, tôi gối đầu lên cánh tay chàng, nhìn bầu trời lấp lánh đầy sao, lặng lẽ nằm một lát, tôi cắn môi, do dự không biết có nên kể chuyện ngày hôm nay cho chàng nghe không.

Thực ra tôi không muốn nhắc đến Lạc Vân trước mặt chàng, tôi sợ biểu cảm của chàng sẽ khiến tôi đau lòng. Từ khi biết sự tồn tại của Lạc Vân, tôi luôn luôn sợ hãi, tôi sợ trong lòng chàng có một nữ nhân còn quan trọng hơn tôi hàng ngàn lần, tôi sợ hạnh phúc trước mắt sẽ không còn thuộc về tôi. Thế nên nếu có thể thì tôi thà giả bộ ngây ngô, thà không hỏi gì, không cần biết gì.

Nhưng có lẽ tôi không nên giấu chàng chuyện của Học Luật Quang. Tôi luôn cảm thấy lần này Học Luật Quang quay về có gì đó không bình thường. Khi đó hẳn đang hôn mê, vì sao lại biết chuyện về Tiêu Lạc Vân mà Hương Vô Thần nói với tôi? Vừa nãy nghĩ kỹ lại, vệt màu vàng nơi cổ áo hẳn hình như giống như của con rối mà tôi từng gặp.

“Học Luật Quang quay về rồi, nhưng hẳn... hình như không bình thường”. Tôi sợ hẳn sẽ gây điều bất lợi cho Lan Lăng Vương, thế nên tốt nhất là cứ nói ra.

“Học Luật Quang về rồi ư?”. Lan Lăng Vương sững sờ, trong mắt lóe lên một vẻ vui mừng.

“Phải, nhưng hẳn...”

“Phải, ta quay về rồi!”. Giọng nói của Học Luật Quang vang lên sau lưng, âm thanh rất khẽ, nhưng lại nghe vô cùng mạnh mẽ, không giống như người bị trọng thương.

Tôi đứng lên, quay đầu lại, thấy Học Luật Quang đưa mắt nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Lan Lăng Vương, nói:

“Thần biết lỗi rồi, đã để Lan Lăng Vương phải lo lắng!”

Lan Lăng Vương chậm chậm đứng lên, mỉm cười:

“Người bình an là tốt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thanh Tỏa, cô cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi. Tôi với Trường Cung còn nhiều chuyện để nói”. Học Luật Quang nhìn tôi, vẻ mặt đầy thiện ý.

Tôi nhìn Lan Lăng Vương, rồi lại nhìn hắn, bắt lực lui ra vài bước, miễn cưỡng đi xuống núi. Trong lòng còn đang do dự nên viện cớ gì để ở lại, dừng chân vừa định nói gì đó thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một cột khói dày, chất bột màu trắng thơm thoang thoang xộc vào mũi, người tôi mềm nhũn, vô thức định dựa vào gốc cây, nhưng đột nhiên bị ai đó kéo ra xa mười mấy trượng, ngón tay trở của Học Luật Quang đặt lên cổ tôi, hần học quát:

“Nguyên Thanh Tỏa, bị cô phát hiện ra rồi, có những lúc thông minh quá cũng không phải chuyện tốt đâu!”

Mắt Lan Lăng Vương sắc lại, biểu cảm bình thản:

“Người với ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, có gì mà không thể thương lượng được? Mau buông nàng ra!”

Tiếng cười của Học Luật Quang trở nên quái dị:

“Người muốn cứu con nha đầu này thì hãy dùng Tiêu Lạc Vân để đổi đi. Trong vòng ba ngày, ta ở Điều Niệm Sơn chờ người!”

Nói xong, hắn ôm lấy tôi rồi nhún mình, nhẹ nhàng đạp lên những cành cây bay đi. Trên người tôi chẳng còn chút sức lực nào, nhẹ bẫng, chỉ mặc cho hắn ôm đi, mắt tôi gần như không mở ra nổi nữa. Nhìn Lan Lăng Vương từ xa, ánh mắt tràn đầy sự lưu luyến, hàng ngàn hàng vạn lời, lúc này chẳng thể nào nói được.

Dùng Tiêu Lạc Vân để đổi lấy tôi ư?

Chàng có làm vậy không?

5.

Tôi mở mắt ra, bầu trời màu xanh lam, ánh bình minh vừa ló, đêm đen đã lui dần.

Những ngọn cỏ ướt sương tỏa ra mùi ẩm mốc, tôi đứng lên, phát hiện ra mình bị nhốt trong một sơn động lõm vào bên trong, mặt còn lại bị một chấn song làm bằng gỗ chặn lại, tôi lắc thử, phát hiện ra tay mình không còn chút sức lực, song gỗ đó không hề lung lay.

Trên không vang lên tiếng chim hót líu lo, có tiếng hót véo von như tiếng sáo, có tiếng hót lại trầm trầm như tiếng trống, có tiếng hót đẹp như tiếng đàn. Tôi ngẩng đầu lên, thấy những chú chim đủ mọi màu sắc mà tôi chưa từng nhìn thấy kết thành đàn bay qua, để lại những sợi lông đuôi màu sắc trên nền trời.

Tay tôi bị một sợi lông Khổng Tước màu trắng dính vào, cổ tay lập tức tóe máu, tôi vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, hét lớn:

“Hương Vô Thần, sao ông lại nhốt tôi, mau thả tôi ra ngoài!”

Lông Khổng Tước trắng này tôi biết, lần trước Hương Vô Thần từng dùng. Hơn nữa nơi này bách diệu tề tựu, có lẽ chính là địa giới của ông ta. Tôi vốn rất sợ cảm giác bị nhốt ở nơi nhỏ bé, trong sơn động lại như có tiếng chuột kêu, tôi vô cùng sợ hãi, giọng nói trở nên run rẩy.

“Im miệng cho ta!”. Bốn bạch y nữ tử trên bay xuống, mặt đeo mạng che, một người trong đó lên tiếng quát. Bốn người dựng một chiếc dù màu phỉ thúy ngay trước nhà tù, xếp cái ghế gỗ đồ chạm trổ tinh tế bên dưới cái dù rồi vội vàng lui ra tứ phía, cung kính đứng chờ.

Giây lát sau, một nữ tử dung mạo tuyệt trần chậm chậm đi tới, bộ y phục trắng muốt, sau lưng lại có bốn nữ tử nữa chấp tay theo hầu.

“Diệu Vô m!”. Tôi kinh ngạc thốt lên, không ngờ đích thân bà ta lại xuất hiện ở đây.

“Câm miệng, tên của Tiên Tử đâu phải loại người như người có thể tùy tiện gọi!”. Một thị nữ sau lưng Diệu Vô m nghiêm giọng quát, giơ tay lên, một dải lụa trắng bay về phía mặt tôi, tôi nghiêng đầu tránh, đồng thời có một dải lụa trắng khác quấn lấy hai chân tôi, quát tôi ngã xuống đất.

“Bà muốn gì?”. Tôi chẳng thèm đứng lên nữa, ngồi phịch lên cỏ, lạnh lùng hỏi. Đã đến nước này thì đành mặc cho bà ta chém giết.

“Ta không thích người nói chuyện với Vô Thần như thế”. Trên gương mặt xinh đẹp của Diệu Vô m thoáng qua một vẻ độc ác, lông mày cau lại, nói: “Đào Hoa chết rồi thì thôi, lại còn để lại một người như người bám lấy Vô Thần.”

“Khi ta gặp Hương Vô Thần bà đâu có mặt, sao biết được những điều bọn ta nói?”. Tôi nhướn mày, lòng đầy hồ nghi, cũng chẳng buồn nghĩ xem bà ta có tình cảm gì với Hương Vô Thần.

“Thực ra chẳng phải người đã đoán được rồi sao?”. Diệu Vô m lạnh lùng nói, đánh mắt ra hiệu sang bên, Học Luật Quang đứng sau lưng một thị nữ áo đỏ bước ra, mặt mũi dờ dẩn đứng trước mặt bà ta. Những ngón tay thon dài của Diệu Vô m chỉ xuống đất, Học Luật Quang lập tức quỳ thụp xuống đất, đôi mắt tinh anh hàng ngày không còn chút thần thái.

“Hắn trúng bùa, ngôn ngữ và hành vi đều bị ta khống chế. Ai mà ngờ lại bị người phát hiện ra”. Diệu Vô m giễu cợt nhìn tôi: “Có điều người thông minh đến đâu cũng vô dụng, chẳng phải vẫn bị ta bắt đó sao? Hoàn toàn chẳng đáng để lo!”

“Nếu bà thực sự tự tin như thế thì việc gì phải canh cánh trong lòng những lời giữa tôi và Hương Vô Thần?”. Tôi lạnh lùng cười: “Bảo hắn đứng lên đi, không cần thiết phải nhân lúc hắn mất đi thần trí mà bắt hắn chịu sự sỉ nhục này.”

“Khốn kiếp, người dám nói năng như thế trước mặt Tiên Tử!”. Một thị nữ áo trắng sau lưng Diệu Vô m lên tiếng quát, dải lụa trắng lại bay về phía tôi, quấn chặt lấy cổ tôi khiến yết hầu lập tức bị siết lại.

“Nếu bà bắt tôi tới đây là để giết tôi thì mau ra tay đi!”. Tôi khó nhọc nói, miệng vẫn không chịu nhận thua: “Chẳng phải bà muốn có Ly Thương Kiềm sao?”

Bà ta mất công mất sức như thế chắc chắn là có mưu đồ gì đó, không chỉ đơn giản là muốn sỉ nhục tôi. Diệu Vô m nghe nói thế thì sắc mặt thoáng dịu lại, cười:

“Nguyên Thanh Tỏa, chi bằng hôm nay ta cho người chết được rõ ràng”. Nói rồi hơi nghiêng đầu, thị nữ kia lập tức buông tôi ra, bị trói quá lâu, nay có không khí xâm nhập vào cổ họng, tôi ôm chặt cổ, ho khan mấy tiếng.

“Ly Thương Kiềm thuộc về Lan Lăng Vương, đồng thời cũng là trấn thành chi bảo của Kim Dung Thành. Thứ ta cần không chỉ có Tiêu Lạc Vân, mà còn có Ly Thương Kiềm”. Diệu Vô m nhấp một ngụm trà xanh, thần thái ung dung: “Hôm đó Học Luật Quang thả Tiêu Lạc Vân đi mất, nhưng hắn lại không trốn được, hôm nay còn trở thành trợ thủ tốt của ta”. Diệu Vô m mỉm cười, Học Luật Quang đứng lên đi tới bên cạnh bà ta, rồi quỳ một chân xuống.

Tôi nhìn bà ta sai khiến Học Luật Quang thì trong lòng vô cùng căm phẫn. Xà yết mỹ nhân có lẽ là nói tới loại người này[5].

[5]. Xà là rắn, Yết là rết, ý chỉ người phụ nữ đẹp như rắn rết.

“Đêm qua khi Học Luật Quang bắt người về, Hương Vô Thần đã tìm được Tiêu Lạc Vân ở một nơi cách thành Tây khoảng ba mươi dặm”. Diệu Vô m mỉm môi cười: “Ta đã truyền tin này tới chỗ Lan Lăng Vương rồi. Người bị nhốt ở thành Bắc, ả bị nhốt ở thành Tây, người nói xem, hắn sẽ đi cứu ai?”

Tôi khựng lại, lòng chùng xuống, cũng không biết vì sao bà ta lại làm như thế.

“Nếu trước giờ Tý mà hắn không tới thì thạch lao mà người bị nhốt sẽ bốc cháy”. Diệu Vô m hình như rất thích biểu cảm lúc này của tôi, bật cười: “Người đã trúng Địa La Tán của ta, không thể sử dụng sức lực. E rằng tới lúc đó người đành phải hóa thành ngọc nát rồi.”

“Sao bà biết chàng sẽ không tới?”. Tôi vẫn cứng giọng.

“Bởi vì thủy lao mà Tiêu Lạc Vân bị nhốt sẽ chìm sau giờ Tý. Người nói xem, hắn sẽ đi cứu ai?”. Giọng nói của Diệu Vô m nghe thật dễ chịu, nhưng sao lúc này lọt vào tai tôi lại thấy thật chói tai.

Thực ra tôi là người rất nhát gan, tôi vốn không muốn đối diện với những việc liên quan tới Tiêu Lạc Vân. Nhưng Diệu Vô m lại bắt tôi không thể không đối mặt với chuyện này, muốn làm một con dā điểu cũng không được.

“Vì sao bà lại làm như vậy?”. Tôi không biết vì sao họ lại muốn bắt Tiêu Lạc Vân, nhưng ít nhất đối với bà ta thì tôi chẳng có chút giá trị lợi dụng nào cả.

“Bởi vì ta ghét người!”. Diệu Vô m trả lời rất nhanh: “Ta ghét Đào Hoa, và càng ghét sự lưu luyến của ả với Hương Vô Thần sau khi đã chết. Thế nên ta muốn người chết, và mang theo sự đau khổ lẫn không cam tâm mà chết”. Trên gương mặt tuyệt mỹ của bà ta không có chút biểu cảm độc ác nào, bình lặng tới mức khiến người ta không rét mà run.

Tôi ngỡ ngàng nhìn bà ta, nhất thời không nói được lời nào.

“Cho dù thế nào thì hai nữ nhân liên quan tới Lan Lăng Vương đều nằm trong tay ta, đêm nay chắc chắn hắn sẽ phải rời khỏi Kim Dung Thành. Tới khi đó ta có thể phái người vào Kim Dung Thành tìm Ly Thương Kiêm. Một khi Ly Thương Kiêm đã được rút ra thì Kim Dung Thành tất sẽ đổ”. Diệu Vô m chớp mắt, mỉm cười giễu cợt. “Lan Lăng Vương tuy rằng là người phạm nhưng lại trí dũng song toàn, rất khó đối phó. Người nói xem hắn sẽ cứu ai? Ha ha. Nguyên Thanh Tỏa, muốn cho người được trở thành khuyên thành mỹ nhân một lần nhưng mà e cũng khó.”

Nói rồi bà ta chậm chậm đứng lên, liếc mắt nhìn tôi còn sững sốt đứng ở chỗ cũ, phủi áo bỏ đi.

6.

Hôm nay dường như là ngày dài nhất, khó chịu nhất trong cuộc đời tôi.

Cảm giác chờ chết có phải là như thế này không? Nhưng tôi vẫn âm thầm cảm thấy một tia hy vọng, chàng có lẽ sẽ tới cứu tôi.

Trong đầu tôi hình dung lại từng việc xảy ra khi ở cùng Lan Lăng Vương.

Nụ hôn nhẹ nhàng ấy có lẽ với chàng không đáng là gì. Nhưng đối với tôi, nó đủ để tôi ghi nhớ suốt đời.

Đêm qua chàng còn ôm tôi, đầu mũi của tôi vẫn vương hơi thở của chàng. Đối với chàng mà nói, rốt cuộc tôi tồn tại với tư cách gì? Vì sao khi tôi ôm chàng lại âm thầm cảm thấy giữa chúng tôi có một bức tường vô hình ngăn cách không tài nào vượt qua được?

“Đừng như thế... nàng sẽ hối hận đấy!”. Tôi nhớ lại câu mà chàng đã nói, giọng nói tràn đầy vẻ bất lực, tràn đầy sự cô đơn. Có phải ngay cả trái tim chàng cũng đã được đeo mặt nạ hay không? Nghĩ kỹ lại, lần nào cũng là tôi chủ động ôm chàng, lần nào chàng cũng chỉ là không từ chối tôi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tôi bó gối ngồi trong góc, trong đầu nhớ lại mọi điều đã xảy ra từ khi tôi tới thế giới cổ đại tới nay. Có lúc nhớ tới đôi mắt thâm trầm ẩn nhẫn của Vũ Văn Dung, khi chàng cho tôi ra đi, khi chàng táo bạo hôn lên môi tôi.

Chỉ là trước khi gặp lại Lan Lăng Vương, tôi chưa từng cảm nhận được niềm hạnh phúc thực sự. Thế nên cũng không hiểu thế nào là trân trọng.

Nếu còn ở bên cạnh Vũ Văn Dung, cuộc sống của tôi sẽ như thế nào? Thì ra thứ mà tôi một lòng một dạ muốn theo đuổi chỉ là một cuộc sống bình yên và tự do, nhưng tất cả đều trở nên xa xỉ. Tôi chỉ rơi từ cái bấy này sang cái bấy khác, chỉ khác nhau là, cái bấy sau do tôi cam tâm tình nguyện.

Cam tâm tình nguyện vì chàng mà bị trói buộc suốt đời.

Mặt trời đã ngã về phía Tây, trời tối rất nhanh, dường như chẳng bao lâu sau, bầu trời xanh thẳm thẳm đã treo đầy những vì sao lấp lánh. Vầng trăng khuyết vẫn tỏa ra thứ ánh sáng quyến rũ, chiếu sáng cả bầu trời. Bảo tôi phải làm sao để quên được chàng?

Hôm đó khi tôi đứng trước thiên quân vạn mã, nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của chàng, tới nay tôi vẫn còn nhớ như in niềm hân hoan và rung động ấy. Một cảm giác khắc cốt ghi tâm, không bao giờ quên được.

Thời gian dường như đã ngừng trôi, cho tới khi một góc thạch lao lóe lên tia sáng. Ngọn lửa màu cam liên miên như thủy triều, đốt cháy một mảng, ánh lửa ngút trời, khói bay mù mịt. Tôi lùi về sát chấn song bằng gỗ, trong lòng dấy lên một nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Khói đen bốc lên ngùn ngụt, lửa càng lúc càng to. Tôi sắp chết như vậy sao? Tôi còn chưa kịp hỏi rõ, đối với chàng, tôi rốt cuộc là gì? Thì ra từ trước tới nay chỉ là tôi tự lừa mình dối người.

Tôi nắm chặt vạt áo, sự yếu đuối đã chịu đựng cả ngày cuối cùng cũng vỡ òa thành tiếng khóc.

Lửa lan dần ra, tôi đã bị sắc khói tới mức thần trí mơ màng, loáng thoáng nghe thấy tiếng mở khóa, tiếng cánh cửa kèn kẹt bị ai đó đẩy ra, rồi đột nhiên có người đỡ tôi lên, bế xốc tôi đi ra ngoài.

Tôi chấn động trong lòng, lập tức cảm giác như hoa xuân đua nở, cảm giác vui mừng ấy không thể nói rõ thành lời, cứ như thể trái tim treo lơ lửng suốt đời nay đã được đặt xuống. Mờ mờ đôi mắt ngấn lệ ra, ánh mắt ngừng lại giữa không trung.

Đó là một gương mặt xa lạ, người đó thấy ánh mắt ngỡ ngàng của tôi thì vội vàng nói:

“Lan Lăng Vương phái tôi tới đây!”

Thì ra... không phải là chàng. Tim tôi như bị co rút, cảm giác thất vọng và đau khổ, cảm giác chua xót đến tuyệt vọng lặng lẽ lan ra khắp cơ thể.

“Á...”. Cùng với tiếng hét thảm thiết của hân, bờ vai tôi đau nhói, một thanh trường kiếm từ sau lưng đâm thẳng vào ngực hân, và cũng đâm rách vai tôi. Người đó đổ nhào xuống đất, tôi lăn lông lốc, vết thương trên vai chảy máu đầm đìa mà tôi không hề cảm thấy đau.

Ngoài kia tiếng hò hét vang trời, thanh kiếm của thị nữ áo đỏ như cơn gió bay về phía tôi, tôi nhắm mắt lại, không tránh né, bởi vì tôi biết tôi không thể tránh được.

Không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, trên không vang lên tiếng kim loại va chạm vào nhau. Tôi ngẩng đầu lên, thấy Hương Vô Thần dùng chiếc quạt giấy gạt thanh kiếm của ả ra, đôi mắt nhìn tôi như thăm dò:

“Nguyên Thanh Tỏa, cô muốn chết à?”

“Không phải ta muốn chết, mà ông muốn ta chết!”. Cả người tôi chẳng còn chút sức lực nào, quay đầu nhìn ông ta, hơi thở yếu ớt như tơ, nhưng giọng nói vẫn rất kiên cường.

Hương Vô Thần thoáng khựng lại, bắt lực lườn tôi một cái, múa cây quạt trong tay, khéo léo chặn được thanh kiếm thứ hai của một bạch y nữ tử múa tới, hàng lông mày nhíu lên, nói:

“Sao hử, đến ta mà ngươi cũng không nhận ra sao?”

“Công tử bớt giận, cho dù nô tỳ có mượn gan hùm mật báo cũng không dám múa rìu qua mắt Hương công tử”. Bạch y nữ tử vội vàng quỳ sụp xuống đất, nói: “Chỉ là... chỉ là Diệu m Tiên Tử đã căn dặn, phải giết chết con tiện nhân này.”

“Lui ra, ta sẽ nói với nàng ấy!”. Hương Vô Thần bực bội nói, bế thốc tôi lên, đôi mắt đen láy nhìn tôi, thần sắc có vẻ khó đoán: “Nha đầu, những gì ta nợ Đào Hoa sẽ trả lại cho cô. Hãy sống cho tốt, đừng dây dưa gì tới Thiên La Địa Cung nữa!”

Vòng tay Hương Vô Thần có một mùi hương rất quyến rũ, tôi mềm oặt trong vòng tay ông ta, cảm thấy mệt mỏi khôn cùng, chẳng còn sức lực gì để nói. Nhắm mắt lại, những giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống, khiến gò má lạnh lạnh, rồi dần dần mất đi tri giác.

7.

“Tiểu thư, người không được xảy ra việc gì cả! Tiểu thư, người tỉnh lại đi, tiểu thư, mở mắt ra nhìn nô tỳ đi!”

Bên tai vang lên tiếng khóc nỉ non, tôi chậm chậm mở mắt ra, mọi thứ trước mắt đều rất mơ hồ, một gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc đập vào rèm mắt, ký ức ủa về, tôi sững sốt lên tiếng, giọng nói khàn khàn:

“Bích Hương?”

“Vâng, tiểu thư! Cuối cùng người cũng tỉnh rồi!”. Thấy tôi đã tỉnh, Bích Hương càng khóc dữ dội hơn, thút thít nói: “Tiểu thư, người hôn mê ba ngày ba đêm rồi, liên tục khóc, liên tục nói mơ, làm nô tỳ sợ chết khiếp.”

Tôi vẫn ngơ ngác nhìn nàng ta, loáng thoáng nhớ rằng thị nữ Bích Hương của Nguyên Thanh Tỏa là người đầu tiên chăm sóc tôi rất tận tâm sau khi tôi tới thế giới cổ đại, bây giờ nhớ lại cứ như mọi thứ vừa mới xảy ra trước mắt.

Có phải tôi chưa từng rời khỏi Tư Không Phủ, có phải tất cả chỉ là ảo giác?

“Sao ta lại ở đây?”. Tôi khẽ hỏi, hơi thở yếu ớt như tơ, trong giọng nói chất chứa sự hoang mang. Trong lòng tôi thoáng qua gương mặt phong hoa tuyết nguyệt của Lan Lăng Vương, nỗi cay đắng và đau đớn vẫn còn vẹn nguyên như trước mắt, tất cả những điều này làm sao có thể là giấc mộng?

“Là Hương Vô Thần đưa người tới đây. Ông ta nói tiểu thư gặp mãnh thú trên núi, bị sợ hãi quá độ”. Bích Hương lau nước mắt, mang một bát thuốc tới: “Tiểu thư tỉnh dậy thì tốt rồi, nhưng đừng dọa Bích Hương nữa. Nào, mau uống thuốc đi, đại phu nói thân thể của tiểu thư hư nhược lắm!”

Tôi thầm thấy cay đắng trong lòng, vị đắng của thuốc càng làm tôi khó chịu, bất giác cau mày, lắc đầu.

“Đưa thuốc cho ta!”. Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi, trầm đục, khàn khàn, chàng cúi đầu nhìn tôi, trong mắt chất chứa một tình cảm vô cùng phức tạp, ánh lên sự nóng bỏng và quan tâm sâu sắc, cả một ngọn lửa hân hoan vì mất đi nay tìm lại được đang bùng hực cháy trong mắt chàng.

Vũ Văn Dung. Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt đen của chàng sâu thẳm, nóng bỏng như muốn hút tôi vào sâu trong đó. Tim tôi thoáng thấy xúc động, lúc bỏ đi tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày mình và chàng trùng phùng.

Chàng nhấp môi uống một ngụm thuốc trong bát, rồi cúi người xuống hôn lên đôi môi khô nẻ của tôi. Tôi không kịp đề phòng, đầu lưỡi chàng dịu dàng, từng chút, từng chút một đưa thứ thuốc đắng vào miệng tôi. Tôi không ngờ chàng lại làm thế dưới con mắt quan sát của mọi người. Chàng ở rất gần tôi, nhưng không chịu buông môi tôi ra nữa, hôn tôi thật sâu, dịu dàng và tràn đầy sự “xâm lược”.

Tôi không đáp lại, chàng chậm chậm buông tôi ra, sự lưu luyến còn vương đầy trong mắt, đừng đưa bát thuốc trong tay nói:

“Thế nào, muốn ta cho nàng uống thuốc như vậy tiếp không?”

Bích Hương thấy Vũ Văn Dung đối xử với tôi như vậy thì trong mắt không che giấu nổi sự vui mừng. Các nô bộc sau lưng đều thì thầm bàn tán với nhau điều gì đó.

Tôi bất lực, đành phải bịt mũi, đón lấy bát thuốc và uống ừng ực.

“Như thế mới ngoan!”. Vũ Văn Dung ngồi xuống bên giường, ngón tay thon dài vuốt lên mái tóc tôi, hơi nóng từ bờ môi phả vào bên tai, giọng nói trầm ấm và dễ chịu: “Nàng còn nhớ trước khi ta thả nàng đi, đã nói gì với nàng ở Tế Tướng phủ không?”

Tôi thở dài, nhìn chàng, mặc dù mọi thứ đều như giấc mộng, nhưng tôi vẫn nhớ.

“Nếu để ta gặp lại nàng, chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả, giữ nàng ở bên cạnh. Suốt đời suốt kiếp, nàng đừng mong rời đi.”

Chàng cắn nhẹ vành tai tôi, hơi thở nóng hổi, trầm giọng nói.

4. Chương 04

Chương 4: Vọng tiên lâu, vọng quân vương

1.

Tôi không biết “Địa La Tán” của Diệu Vô m là thứ gì, nhưng thực sự là công hiệu rất mạnh. Trong suốt những ngày này, Vũ Văn Dung đã sai mười mấy đại phu liên tục khám chữa cho tôi, nhưng hươu, tuyết liên, nhân sâm và nhiều dược liệu quý hiếm khác đều được đưa tới, nhưng tình dưỡng hơn nửa tháng trời mà thân thể tôi vẫn không chút khởi sắc. Vết thương do kiếm đâm ở vai đã dần dần lành lại, trên da chẳng còn dấu vết nào nữa, nhưng mỗi khi nhớ tới những ngày bị Diệu Vô m giam bắt, nhớ lại ngọn lửa hừng hực cháy và tâm trạng chờ đợi Lan Lăng Vương với tia hy vọng cuối cùng, là cảm thấy như một cơn ác mộng, khiến tôi bất giác thấy rùng mình. Cả cơ thể lẫn trái tim đều bị tổn thương. Muốn khôi phục một cách thực sự e rằng phải cần rất nhiều thời gian.

Gần đây ngày nào tôi cũng ngủ tới khi mặt trời lên tới ba con sào mới dậy, Bích Hương hầu hạ tôi chải đầu, trang điểm, nhìn sắc trời rồi nói:

“Giờ này chắc Tư Không đại nhân sắp tới rồi!”. Trên mặt nàng bỗng dưng mang theo sự vui vẻ, lại gần nói với tôi đầy vẻ thần bí: “Tiểu thư, gần đây Tư Không đại nhân mới xây một tòa lầu ở Tây Uyển Đại Hưng Thổ Mộc, nghe nói là để tặng cho tiểu thư đấy!”

Tôi dựa vào thành giường, thoáng ngơ ngàng:

“Vũ Văn Dung rộng rãi thật đấy. Hắn thường tặng nhà cho nữ nhân sao? Cho dù muốn tạo cho người ngoài hình tượng về một phá gia chi tử mê đắm sắc dục thì cũng không cần đầu tư nhiều tiền bạc thật như thế chứ.”

Bích Hương lắc đầu, đáp:

“Tư Không đại nhân vốn là người rộng rãi, nhưng xây riêng một tòa lầu để tặng cho tì thiếp trong phủ thì... đây là lần đầu tiên.”

Trong lòng tôi chẳng hiểu sao lại thấy xúc động. Nếu thực sự là như thế thì Vũ Văn Dung đối xử với tôi có thể coi là rất tốt rồi. Nhớ lại hôm vừa tỉnh lại, tôi cũng thật là vô dụng, chàng cho tôi uống thuốc, cẩn nhẹ vành tai tôi. Lúc nhìn thấy chàng, tâm trạng tôi vốn đã vô cùng phức tạp, khí huyết bồng bồng, thế là ngất đi. Có lẽ vì nguyên nhân này mà sau đó chàng không có bất kỳ hành động nào đi quá giới hạn với tôi nữa. Trong suốt nửa tháng nay, ngày nào chàng tan triều xong cũng chạy đến phòng tôi, coi nơi này như là thư phòng của chàng. Dưới cửa sổ đặt thư án của mình, bên trên bày đủ các loại bút lông và giấy tờ quý giá. Đa số thời gian, chàng ngồi ở đó chăm chú đọc sách, còn tôi dựa người vào giường lật giở thi kinh, hoặc là ngắm ngó. Hai người đều chẳng ai nói với ai lời nào, chỉ lặng lẽ ở bên nhau, không khí có thể coi là khá hòa thuận.

Thực ra tâm ý mà Vũ Văn Dung dành cho tôi không phải là tôi không cảm nhận được. Nhưng tôi biết làm thế nào đây? Rất nhiều đêm, cảnh tượng khi ở bên Lan Lăng Vương lại lướt qua trước mắt như những ngôi sao băng, trong lòng tôi thấy rối bời, tôi thực sự không tài nào hiểu được.

Tôi thở dài, bỗng dưng cảm thấy bức bối, thế là nói với Bích Hương:

“Thay y phục giúp ta. Ta muốn ra ngoài đi dạo!”

Bích Hương là kiểu người nói nhiều, vừa nghe tôi sai bảo đã nói:

“Tiểu thư ở trong phòng hơn nửa tháng trời rồi, cũng nên ra ngoài đi lại một chút. Nói ra, những ngày tiểu thư không ở đây, Tư Không phủ cũng khác trước rồi. My chủ nhân ngày trước bài xích tiểu thư, giờ thì hay rồi, một chủ nhân khác còn lợi hại hơn bà ta đã xuất hiện, đúng là người mới hơn người cũ”. Bích Hương lải nhải, tôi cũng không hiểu lắm. Nàng ta giúp tôi chọn chiếc áo cẩm bào màu vàng cam có hoa văn hoa mẫu đơn sau đó quay đầu lại hỏi: “Tiểu thư, hôm nay mặc bộ này được không?”

Tôi sững lại một lát, nghĩ bụng phẩm mỹ của nàng ta với tôi quả nhiên có sự khác biệt, lắc đầu nói:

“Có bộ nào khiêm tốn hơn không?”. Sợ rằng nàng ta không hiểu từ “khiêm tốn” mà tôi nói là gì, bèn bổ sung thêm một câu: “Bộ nào đơn giản ấy. Tư Không phủ nhiều nữ nhân, bộ quần áo khoe mẽ như thế này sau này tốt nhất là ít mặc thôi!”

Bích Hương khựng lại, rồi nhìn tôi bằng đôi mắt sùng bái:

“Tiểu thư đúng là thông minh, từ này nói thế nào nhỉ?”. Nàng ta nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Đúng rồi, gọi là “giấu tài”! Ngày trước sao nô tỳ không phát hiện ra tiểu thư thông minh như vậy nhỉ, bây giờ Tư Không đại nhân rất coi trọng tiểu thư, cả phủ đều nhìn thấy. Bởi vì nô tỳ là nha đầu của tiểu thư nên đám người đó cũng không dám bắt nạt nữa.

Tôi thở dài, nghĩ bụng như thế này không tốt, cô bé này sao lại nói là giấu tài, thực ra là cảm thấy mình đang giả bộ ngốc nghếch, coi tôi như một con sói già chẳng. Hơn nữa dùng từ này hình như cũng không hợp lý lắm.

“Bích Hương, người ở lại trong phòng đi, một mình ta ra ngoài là được. Nếu Vũ Văn Dung tới thì người giúp ta tiếp đón chàng”. Tôi khoác chiếc áo mỏng màu xanh nhạt ra ngoài, chỉ muốn được yên tĩnh một lát, chưa chờ nàng ta trả lời đã mở cửa đi ra.

Tư Không phủ rất rộng. Tôi đi qua mấy cánh cửa nguyệt nha, đi qua con đường lát đá xanh với hai hàng dương liễu rũ bên cạnh, đi thẳng về phía Nam, không lâu sau thì mất phương hướng, hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào.

Lúc này đang là giữa hạ, tiếng ve sầu kêu râm ran, mang theo hương vị nóng bỏng của mùa hạ. Đằng trước là một viện lạc đơn giản, hoàn toàn khác với những tòa lầu xa hoa của Bắc Uyển, chỉ có vài căn nhà ngói xanh, xung quanh không có khu vườn nào điểm xuyết. Chính giữa bày một chiếc bàn đá, một nữ tử đang ngồi một mình nơi đó, nàng ta mặc chiếc váy bình thường, phong cảnh tổng thể của tòa viện lạc này rất hài hòa.

Tôi không biết nơi này là nơi nào, còn đang do dự không biết có nên đi về trước hay không thì nữ tử đó đột nhiên quay đầu lại. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều thoáng ngỡ ngàng.

Một đôi mắt phượng, xương gò má rất cao, không đẹp lắm, nhưng tổng thể lại tạo nên một vẻ yêu mị. Chỉ nhớ lần trước khi gặp nhau, nàng ta còn mặc y phục rất xa hoa, khí thế hoàn toàn khác với trước kia. Nếu không phải từng bị nàng ta đánh ột trận tới tả nên khắc cốt ghi tâm gương mặt này thì tôi không dám nghĩ một nữ nhân hồng hách, danh giá nhường ấy lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay.

“My...”. My cái gì nhỉ? Tôi chỉ nhớ khi đó mọi người đều gọi nàng ta là My chủ nhân, còn cụ thể tên là gì thì hoàn toàn không nhớ được.

“Nguyên Thanh Tỏa, ngừng lại một lát! Hôm nay, nếu cô bằng lòng, thì gọi ta là Hồng Hương cũng được.”

Tôi gật đầu, nhất thời không nói gì. Dù sao thì một nữ nhân đã từng đối xử rất tàn độc với tôi, nay thấy nàng ta như thế này, tôi cũng không biết mình nên có thái độ gì.

“Sao cô lại ở đây?”. Tôi buột miệng hỏi. Còn nhớ ngày trước nàng ta là tì thiếp được đặc sủng nhất ở Yên Vân Các.

“Thực ra ta còn được như ngày hôm nay thì phải tạ ơn cô”. My Hồng Hương chỉ tay vào chiếc ghế đá bên cạnh, ra hiệu bảo tôi ngồi xuống. Nhưng khi nói chuyện, thần sắc của nàng ta không còn vẻ cay độc như trước kia.

Tôi lại gần ngồi xuống, lặng lẽ hỏi:

“Ồ, thế là sao?”

My Hồng Hương nhìn tôi giây lát rồi nói:

“Quả nhiên là cô đã khác trước kia rồi. Xinh đẹp hơn nhiều, tính tình cũng lạnh lợi hơn, chẳng trách Văn Dung lại si tình cô như thế.”

Tôi thoáng khựng lại, nghe các tì thiếp trong phủ đều gọi Vũ Văn Dung là “Đại nhân”, vậy mà nàng ta lại thân nhiên gọi thẳng tên chàng, trong mắt toát lên tình ý rất sâu sắc, chứng tỏ nàng ta thực sự có tình ý với chàng.

My Hồng Hương dừng lại định thần, lại nói:

“Sau khi đại nhân quay về thì bắt đầu bắt tay điều tra về việc cô rời khỏi phủ. Sau khi biết là ta đánh cô một trận rất tàn nhẫn, đại nhân đại nộ, hạ lệnh đuổi ta tới Đông Ốc.”

“Đông Ốc?”. Tôi lặp lại.

“Đại nhân vốn là người phong lưu đa tình, không tính các ca nữ vũ cơ, chỉ riêng trong Yên Vân Các đã có ba mấy tì thiếp. Tuy rằng không bằng Hậu cung của Hoàng đế, nhưng cũng chẳng thua kém gì nhiều, lúc nào cũng có thưởng có phạt. Đông Ốc là nơi trừng phạt các tì thiếp thất đức, ta không ngờ chàng lại vì cô mà đối xử với ta như thế”. Giọng nói của My Hồng Hương rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn tôi dường như có chút cảm khái.

“Sau đó thì sao?”. Tôi giả bộ vô tình hỏi. Nghĩ bụng, Đông Ốc mà nàng ta nói thực ra cũng chỉ như lãnh cung của Hoàng đế. Các nam tử thời cổ đại đều có năm thê bảy thiếp, huống hồ là chàng. Sự thực này không phải hôm nay tôi mới biết, nhưng lúc này lại có cảm nhận mới. Cho dù chàng có vài phần tình ý với tôi thì đã sao? Tôi chẳng qua cũng chỉ là một trong số rất nhiều nữ nhân của chàng mà thôi.

“Nhưng mấy hôm sau đại nhân lại thả tôi ra, thường hỏi ta những việc liên quan tới cô. Hôm đó cô đột nhiên trở nên lạnh lợi, miệng lưỡi thế nào, rồi nửa đêm trốn ra ngoài ra sao, ta đều kể rất thành thực cho đại nhân nghe. Chàng nhìn về phía xa, khóe miệng mỉm cười”. My Hồng Hương nhìn tôi, trong đáy mắt ánh lên một tia nhìn ngưỡng mộ rất sâu sắc, nhưng rồi chớp mắt đã biến mất, lại nói: “Ta hầu hạ Đại nhân đã lâu, ta biết nên làm thế nào để chiều theo lòng chàng. Chỉ một nụ cười đó là ta biết chàng đối với cô thực sự khác biệt, thế là ta thường cố ý nhắc tới cô với chàng, nói những lời khen ngợi cô. Như thế một thời gian, quả nhiên đại nhân đã nguôi giận, chỉ có điều không còn sủng ái ta nữa, cũng không sủng ái bất cứ nữ nhân nào trong Yên Vân Các nữa.”

Tôi nhìn My Hồng Hương, nghĩ bụng với sự sủng ái mà nàng ta có được với Vũ Văn Dung ngày trước, quả nhiên nàng ta có chỗ hơn người. Có lẽ là vì biết chiều theo ý thích của chàng, đó là điều mà không tì thiếp nào có được. Nhưng Vũ Văn Dung thực sự quan tâm tới tôi như vậy sao?

Tôi có thắc mắc trong lòng là hỏi luôn:

“Vì sao cô lại nói với ta những điều này? Ban nãy cô còn nói tạ ơn ta là vì đang oán hận ta sao? Cô cảm thấy là ta hại cô bị thất sủng sao?”

Nàng ta lắc đầu:

“Không, ta thực lòng cảm ơn cô! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy đại nhân một lòng một dạ với cô, thì có lẽ ta vẫn còn ôm ảo tưởng với chàng, tưởng rằng chỉ cần ta nỗ lực thì sẽ có một ngày chàng thực lòng thích ta. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là vọng tưởng, cũng nhờ có việc của cô, ta bị đẩy vào Đông Ốc nên mới sống được tới bây giờ sau khi Nhan Uyển chuyển tới.”

“Nhan Uyển?”. Tôi lại sửng sốt, suýt thì quên mất rằng trong khoảng thời gian tôi ở bên ngoài, nàng ta đã được gả tới đây.

Ánh mắt My Hồng Hương dôi ra xa, dường như đang hồi tưởng lại quá khứ, cúi đầu nói:

“Thực ra ngày trước ta lòng dạ độc ác, liên tục tiêu diệt những nữ nhân mà ta cho rằng có sức uy hiếp với mình chẳng qua cũng chỉ vì muốn độc chiếm sự sủng ái của chàng. Ta thắng hết lần này tới lần khác, ta tưởng rằng sẽ có một ngày ta có được trái tim của Đại nhân”. Nàng ta thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt tôi: “Nguyên Thanh Tỏa, ta không biết giữa cô và Đại nhân đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô thực sự rất may mắn. Một nam nhân như chàng vốn coi nhẹ tình ái, một khi đã si tình một nữ nhân nào đó thì chắc chắn sẽ vô cùng sâu đậm.”

Tôi rùng mình, nhớ lại gương mặt anh tuấn nhưng vô cùng bạc bẽo của Vũ Văn Dung, nhớ lại đôi mắt dịu dàng sâu thẳm của chàng, nhất thời thất thần.

“Nhưng điều này đối với cô mà nói cũng chưa chắc đã là việc tốt”. My Hồng Hương nhếch môi, tiếp tục cảm khái: “Ta rất hiểu đại nhân. Tình yêu của chàng vừa sâu sắc, vừa như con dao hai lưỡi, rất dễ làm tổn thương người khác và tổn thương chính mình. Chàng càng quan tâm tới cô thì càng sợ đánh mất cô, có thể tới cuối cùng, chỉ càng khiến cô thêm đau khổ.”

Tôi nhìn thẳng vào nàng ta, nữ nhân này đã sống với Vũ Văn Dung rất nhiều năm, đã toàn tâm toàn ý yêu chàng. Tôi không biết nàng ta có thực sự hiểu Vũ Văn Dung đến vậy hay không, nhưng những lời nàng ta nói hôm nay từng câu từng chữ in vào trong tim tôi.

My Hồng Hương lại cười:

“Huống hồ các nam nhân trong thiên hạ đều như vậy, cái gì không có được mới là tốt nhất. Hôm nay cô đã quay lại Tư Không phủ, có thể một ngày cô sẽ yêu chàng, nhưng chưa chắc chàng sẽ luôn trân trọng cô. Có thể tới khi đó, ai có khả năng, người ấy sẽ làm người kia tổn thương sâu hơn, cũng khó nói lắm!”

Không biết vì sao mà câu cuối cùng của nàng ta khiến tôi sợ hãi. Tôi hít thở thật sâu:

“Cảm ơn cô đã nói với ta nhiều như thế. Thật đấy! Mọi ân oán ngày trước coi như xóa hết. Nếu sau này cô có việc gì cần tới ta thì cứ tới tìm ta.”

“Hay lắm! Tính cách của cô quả nhiên đáng yêu hơn trước nhiều”. My Hồng Hương thoáng khựng lại, rồi lập tức bật cười: “Có lẽ vì lâu lắm rồi chẳng được nói chuyện với ai nên ta mới nói nhiều với cô.”

Lúc này mặt trời đã ngã về Tây, chớp mắt nửa ngày trôi qua. Tôi nhìn lên trời, gật đầu với nàng ta:

“Cáo từ!”

My Hồng Hương cũng đứng lên, hạ thấp giọng nói:

“Cảnh cáo cô câu cuối cùng, cẩn thận Nhan Uyển. Sự đố kỵ của ả còn đáng sợ hơn tôi rất nhiều. Các ti thiếp từng đắc sủng trong Yên Vân Các trước kia đã bị ả trừ đi đa số rồi. Nếu không phải ta thất sủng vì chuyện của cô thì e rằng cũng không sống được tới ngày hôm nay. Bây giờ đa số các nữ quyền trong phủ đều là người của ả, sau này cô phải cẩn thận đấy!”

Câu nói này nàng ta nói rất nhỏ, như thể sợ bị người ta nghe thấy. Tôi thất kinh, My Hồng Hương đứng thẳng lên, cười bình thản:

“Hôm nay tôi chẳng còn lòng dạ gì đấu tranh nữa rồi, chỉ hy vọng có một nơi trong Tư Không phủ này, không đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ. Nói với cô nhiều chuyện thực ra cũng là vì bản thân mình thôi. Dù sao thì tâm địa cô cũng lương thiện. Nếu cô trở thành nữ chủ nhân của Tư Không phủ, cuộc sống sau này của ta sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

“Những lời gan ruột của cô ta đều nhớ cả rồi!”. Tôi nhếch môi lên, thành thật nói.

2.

Bầu trời đã tối dần, tôi rời khỏi tiểu viện của My Hồng Hương, nhưng đi vòng qua vòng lại mà vẫn không tìm được đường. Đi mãi, trước mắt xuất hiện một hồ sen, hoa sen đã nở và sắp tàn. Những cánh hoa tàn rụng trên mặt nước, mặt hồ trong sáng như gương, gió nổi lên, sóng nước lăn tăn rất nhẹ, cảnh tượng vô cùng diễm lệ.

Gió thoảng hương bay, tôi thấy hơi lạnh, nhưng cũng thấy dễ chịu. Đi mãi không tìm được đường, thế là tôi ngồi xuống sát mép nước. Bó gối ngồi nhìn trời, bỗng dưng cảm thấy thật cô đơn.

Trời vẫn chưa tối hẳn, trên cành cây treo lơ lửng một vầng trăng khuyết. Tôi nhớ lại những lời của My Hồng Hương ban nãy, rồi lại nhớ lại mọi chuyện xảy ra giữa tôi và Vũ Văn Dung. Từ sự nghi kỵ ban đầu, tới sự âm áp sau đó, từng giả bộ là một cặp vợ chồng ân ái trước mặt Vũ Văn Hộ, lại từng liên thủ chống lại kẻ địch trên bàn cờ, có phải chúng tôi đã đóng kịch quá nhiều nên có lúc không phân biệt nổi thật hay giả? Không phân biệt nổi đâu mới là chàng thực sự, cũng không phân biệt nổi đâu mới là bản thân thực sự.

Trước mặt lại hiện lên dung nhan tuyệt thế của Lan Lăng Vương. Tim tôi ngộn dần, một cảm giác cay đắng khắc cốt ghi tâm. Người này, có phải tôi đã thực sự ngộn lòng với chàng? Nếu phải, tôi cần mất bao nhiêu thời gian mới có thể quên được chàng?

Một cơn gió thổi qua, tôi bắt giác rung mình. Bỗng dưng có một chiếc áo ấm áp từ đằng sau phủ lên vai tôi. Hơi thở của chàng không hề xa lạ, trên chiếc áo còn mang theo cả hơi ấm của chàng. Hương thơm thoang thoảng trên người chàng lẫn với mùi sen dễ chịu trong gió đêm, tạo nên một thứ mùi đặc biệt, phảng phất như mơ.

Vũ Văn Dung ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn mặt nước tĩnh lặng phía trước, nói:

“Lạc đường hả? Sao lại chạy tới đây?”

Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, thấy gương mặt góc cạnh của chàng thật đẹp dưới sắc đêm. Tôi thành thực đáp:

“Chàng đoán đúng rồi. Tư Không phủ rộng thật!”

Chàng thở nhẹ một tiếng, rồi đột nhiên hỏi tôi:

“Thanh Tỏa, nàng tin vào ý trời không?”

Tôi thoáng khựng lại, nhất thời không hiểu vì sao chàng lại hỏi như vậy. Tôi chỉ nhìn chàng, không trả lời. Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Văn Dung hiện trên mặt hồ trong vắt, chàng cúi đầu xuống:

“Ta tới phòng chờ nàng, nhưng mãi không thấy nàng quay về, ta rất sợ nàng lại giống như lần trước, trốn khỏi Tư Không phủ”. Khi nói câu này, giọng nói của chàng có chút gì đó như hoang mang, giống như đứa trẻ mất đi món đồ chơi yêu quý, đang cố kìm nén cảm giác bất an trong lòng. Chàng ngừng lại, trở về dáng vẻ bình thường: “Ta phải rất nhiều người đi khắp phủ tìm nàng. Nhưng người tìm được nàng lại là ta!”

Tim tôi thất lại, bầu không khí đột nhiên trở nên thật kỳ lạ, tôi thử phá vỡ cảm giác này, cười khan một tiếng:

“Chỉ là tình cờ thôi, đừng nói nghe thần kỳ như thế!”

Vũ Văn Dung khựng lại, đưa tay kéo tôi vào lòng, tôi giãy giụa theo bản năng, tay chàng càng ôm chặt tôi hơn, khiến tôi không thể cự quấy. Hơi ấm từ lòng bàn tay chàng xuyên qua lớp áo, chạm vào vai tôi, ấm sực và dễ chịu. Chiếc cằm của chàng đặt lên đầu tôi, hai tay ôm chặt lấy tôi.

“Nàng biết ta đang nói gì mà. Nguyên Thanh Tỏa, rốt cuộc nàng định giả bộ ngây ngô tới khi nào?”

Vòng tay của chàng ấm áp, thực ra khi dựa vào thấy rất dễ chịu. Tôi không còn giãy giụa nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng chàng, cảm thấy thân hình lạnh lẽo của mình dần ấm trở lại, tôi nhắm mắt, nói như người mê:

“Đã từng một lòng muốn bỏ trốn, nay đi một vòng lại quay về chốn cũ. Tất cả đều là thiên ý sao? Nhưng vì sao thiên ý không thể nói với ta con đường sau này nên đi thế nào? Có lẽ mọi điều xảy ra ngày hôm nay chẳng qua chỉ là lần mừng rỡ hụt của tương lai?”

Cơ thể Vũ Văn Dung cứng lại, vòng tay càng siết chặt hơn:

“Sao lại là mừng hụt? Nàng biết không, chưa từng có người nào cho ta cảm giác như thế. Chỉ cần ở bên nàng là ta đã thấy thích, cho dù chẳng nói gì, chẳng làm gì, ta cũng cảm thấy an lòng. Thanh Tỏa, nếu nàng không tin vào thiên ý, vậy thì có thể tin ta. Ta sẽ sắp xếp cho nàng mọi thứ, sẽ dâng tặng nàng thứ tốt đẹp nhất thế gian.”

Mặc dù hôm nay tôi nghe được rất nhiều điều từ chàng, nhưng những lời này do đích thân chàng nói ra vẫn khiến tôi có cảm giác chấn động. Giọng nói của chàng dừng lại bên tai tôi, tim tôi ấm áp, bắt giác nắm chặt vạt áo chàng, quay đầu đi không nói.

Lúc này, chàng nhìn về phía tòa lầu nguy nga đã xây xong ở bờ đối diện, trong màn đêm vẫn thấp thoáng nhìn thấy những mảnh ngói lưu ly màu vàng trên mái hiên, chàng nói:

“Tòa lầu đó ta xây cho nàng. Nàng đặt tên cho nó đi!”

Ánh trăng bàng bạc, cơn gió đêm se lạnh, nhưng vòng tay chàng vẫn thật ấm áp, ấm tới mức khiến tôi có cảm giác như mình đang ở trong một giấc mơ.

Tôi suy nghĩ giât lát, không hiểu vì sao lại nhớ tới bài “Cung Từ” của Tiết Phùng đời Đường, đọc khê:

“Thập nhị lầu trung tận hiểu trang.

Vọng tiên lầu thượng, vọng quân vương

Tỏa hàm kim thú liên hoàn lãnh

Thủy trích đồng long trú lậu trường

Vân cát đối sơ hoàn đối kính

La y dục hoán cánh thiêm hương

Dao khuy chính điện liêm khai xứ

Bào khổ cung nhân tảo ngư sàng”

(Chú thích: Dịch thơ – sưu tầm)

“Phấn son trang điểm thật thắm tươi

Lầu Vọng Tiên, lên ngóng bóng Người

Khóa thú mạ vàng dây lạnh buốt

Rồng đồng điểm khắc hững hờ rơi

Nhẹ chải tóc mây gương đối bóng

Uớp mùi áp lụa ngát hương trời

Xa xa chánh điện nơi rèm mở

Cung nữ lau chùi chốn vua ngồi”

Đây là một bài thơ miêu tả sự cô độc của các Hậu phi chốn thâm cung. Vọng Tiên lầu mà thi nhân nhắc tới là nơi các phi tần mong ngóng Hoàng đế như mong ngóng một vị tiên. Người khác bây giờ còn chưa xác định được, nhưng tôi thì biết rõ hơn ai hết, Vũ Văn Dung tương lai sẽ trở thành Chu Vũ Đế anh minh thần vũ của Chu Quốc, tới khi đó hậu cung có ba ngàn giai nhân mỹ nữ, sao còn nhớ được những lời chàng nói với tôi hôm nay? Tôi ngừng lại, nói:

“Gọi nó là Vọng Tiên Lầu đi!”

Vũ Văn Dung là người thông minh, đại để cũng biết hàm ý của từ “Vọng Tiên Lầu” trong bài thơ này, thở dài bên tai tôi, nói:

“Thanh Tỏa, nàng vẫn không tin ta!”

Tôi nhắm mắt, trong lòng cảm thấy thật mệt mỏi, vùi đầu vào ngực chàng, lẩm bẩm:

“Vũ Văn Dung, chàng đừng nên hy vọng vào ta. Thế thì chúng ta sẽ không phải thất vọng!”

3.

“Tiểu thư, mau dậy đi! Tể tướng phu nhân phái người tới, nói là mang phụng lê cho tiểu thư, đã chờ hơn một canh giờ rồi”. Tôi trở mình, nghe thấy tiếng Bích Hương nói khê bên tai, đầu óc tôi chuyển động rất chậm chạp, mãi sau mới hiểu ra việc gì, chân chừ ngồi dậy:

“Cái gì? Nguyên phu nhân phái người tới thăm ta ư?”

Bích Hương bê chậu đồng đựng nước ấm đặt lên chiếc ghế nhỏ, vừa mở nắp ra chọn trang sức cho tôi, vừa nói:

“Tiểu thư mau trang điểm lại đi. Đêm qua khi Tư Không đại nhân đưa người về đã dặn dò, nói là tiểu thư bị nhiễm lạnh, phải nghỉ ngơi thêm, sáng sớm đừng gọi dậy. Thế nên, tuy rằng người của Tể Tướng phu nhân tới đã lâu nhưng nô tỳ không dám gọi người dậy.”

Tôi rửa mặt, trong lòng thầm nghĩ, Nguyên Thị đưa tôi đến Tư Không phủ, chắc chắn là thi thoảng phải trao đổi tin tức, tặng phượng lê chẳng qua chỉ là cái cớ để thăm dò tình hình của Vũ Văn Dung từ miệng tôi. Thật là phiền phức, nhưng tôi không thể không đi lấp liếm một chút. Tôi vừa khoác áo đi ra ngoài, vừa dặn Bích Hương:

“Người ta mang lê tới tặng ta thì chúng ta cũng không thể để người ta tay không ra về, người đi thương lượng với tổng quản trong phủ, chuẩn bị chút quà đáp lễ đi!”

Bích Hương ngơ ngác, mặt đỏ lên một cách kỳ lạ rồi vội vàng cúi đầu đi ra.

Lần này tôi sợ lại lạc đường nên gọi theo hai nha hoàn dẫn đường. Đi xuyên qua một hành lang ngói xanh, giữa sân có một ngọn giả sơn hình dáng rất đẹp, xung quanh bao bọc bởi nước xanh, trong phủ đệ này nơi đâu cũng cảnh đẹp. Đi tới khúc quanh, bỗng sau lưng vang lên một giọng nữ nghe rất quen tai:

“Tiểu thư!”

Tôi ngơ ngàng, quay đầu lại thấy một tiểu tư mặt mũi lấm lem đang trốn sau căn phòng len lén nhìn tôi, trong mắt thậm chí còn ngân ngấn nước.

Tôi định thần nhìn nàng ta một lúc lâu, kinh ngạc kêu lên:

“Tiểu Điệp?”

Đó chính là thị nữ đã hầu hạ tôi khi tôi còn ở Tế tướng phủ. Trước khi đi tôi để nàng ở lại bên Vũ Văn Dục, nghĩ bụng có thể lúc nào đó sẽ cần dùng tới, nhưng sau đó tôi theo Học Luật Quang đi tìm Lan Lăng Vương, bị trọng thương, đến bản thân mình cũng khó bảo vệ nên quên mất chuyện của nàng.

Hai nha hoàn dẫn đường cho tôi đi trước dừng chân lại, quay đầu về kinh ngạc. Tôi vội vàng quay người đứng vững, che không cho người ta nhìn thấy Tiểu Điệp, cau mày:

“Bỗng dưng ta thấy bụng đau khó chịu, các người đi nói với sứ giả mà Nguyên phu nhân sai tới, sắp xếp cho họ ở phòng khách nghỉ ngơi, tối ta sẽ tới bái phỏng.”

Hai nha hoàn đó vâng lệnh bước đi rồi tôi mới quay tới chỗ góc nhà, hỏi:

“Sao em lại tới đây?”

Tiểu Điệp thấy tôi thì nước mắt tuôn rơi, quỳ thụp xuống đất:

“Tiểu thư, người nhất định phải cứu Hoàng thượng!”

Ta sửng sốt, ra hiệu bảo nàng ta đứng lên tiếng, nhìn ra xung quanh rồi nói:

“Nơi này không tiện nói chuyện, em đi theo ta!”

Về tới tiểu viện nơi tôi ở, Bích Hương lúc này không có ở trong phòng, tôi đóng cửa lại, cho Tiểu Điệp ngồi xuống, nắm tay nàng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Điệp nghẹn ngào:

“Hoàng thượng, Hoàng thượng biết mình sắp chết rồi, bảo nô tỳ dù chết cũng phải đưa quyển danh sách này tới Tư Không phủ. Nhưng tiểu thư, Hoàng thượng đối xử với nô tỳ rất tốt, ngài đúng là một người tốt, nô tỳ không muốn người chết!”. Nói rồi nàng ta móc ra một cái túi nhỏ bằng lụa vàng, thận trọng mở ra, đó là một quyển sách mỏng, nàng ta đặt vào tay tôi, thở phào như được giải phóng, chấp tay về phía Nam, cung kính lẩm bẩm:

“Hoàng thượng, Tiểu Điệp cuối cùng cũng hoàn thành sứ mệnh, đưa được quyển danh sách mà người hao tổn tâm huyết mới có được tới Tư Không phủ. Chỉ không biết, không biết là khi Tiểu Điệp quay về, còn được gặp mặt người nữa không.”

Tôi liếc nhanh vào quyển sổ, trên đó là những nét chữ thanh tú, ghi chép dày đặc tên của một số người, dưới tên người lại có một hàng đánh giá, ghi chép lại thân thể tính cách của người đó. Dở đến trang cuối cùng, trên đó viết: “Ngu đế Mi La Đột, gặp chữ như gặp người...”

Tôi biết Mi La Đột là tên Vũ Văn Dung hồi nhỏ, lòng thoáng run rẩy, gấp quyển sách vào rồi nói:

“Vũ Văn Dục còn nói gì nữa? Vũ Văn Hộ đã động thủ rồi sao?”

Tuy rằng tôi đã sớm biết vị Hoàng đế hữu danh vô thực Vũ Văn Dục sớm muộn cũng sẽ bị giết, nhưng không ngờ ngày ấy lại tới nhanh như thế. Tiểu Điệp lau nước mắt:

“Tháng trước Hoàng thượng mật thám với Dương tướng quân trấn thủ Nam cương, bị Vũ Văn thừa tướng phát hiện ra, Hoàng thượng nói với nô tỳ, cái gì cần tới rồi cũng sẽ tới. Từ sau hôm đó, trong Hoàng cung được cài thêm rất nhiều người của Tể tướng phủ, nói là để tăng cường cảnh giới trong nội cung, thực ra là giam lỏng Hoàng thượng.”

Tôi vừa nghe vừa giấu quyển danh sách vào đáy tráp trang điểm, nghĩ bụng xem ra Vũ Văn Hộ sắp hành động rồi. Giờ phải nhanh chóng gọi Vũ Văn Dung tới mới phải. Nhưng Tiểu Điệp là người lạ, ở trong phòng tôi rất dễ lộ, khó tránh khỏi những tai mắt khác trong Tư Không phủ.

Lúc này Tiểu Điệp đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, quỳ thụp xuống, khóc lóc:

“Trong mấy ngày nô tỳ rời Hoàng cung, Hoàng thượng đã xung đột chính diện với Tể tướng, ngài nói mình không còn nhiều thời gian, cố gắng đưa nô tỳ ra khỏi Hoàng cung, dẫu có chết cũng phải đưa quyển danh sách này vào tay tiểu thư hoặc Tư Không đại nhân”. Tiểu Điệp ôm lấy chân tôi, nói: “Tiểu thư, người thông minh như thế, chắc chắn sẽ có cách, xin người hãy cứu Hoàng thượng!”

Tôi nhớ lại vị Hoàng đế tao nhã từng đứng trong màn mưa hoa lê nhìn tôi đầy tình cảm, trong lòng thấy thật bất nhẫn, đưa tay đỡ Tiểu Điệp dậy, nói:

“Tiểu Điệp, người mau đứng lên. Người an tâm, chuyện của Hoàng thượng chắc chắn ta sẽ không đứng nhìn đâu. Vũ Văn Dung cũng vậy!”

Đúng lúc này thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tôi ra hiệu bảo Tiểu Điệp đừng lên tiếng, bên ngoài vang lên giọng Bích Hương.

“Sở tổng quản, đưa tới đây được rồi. Việc hôm nay cảm ơn huynh lắm!”

Tôi vỡ lẽ, chẳng trách hôm nay lúc tôi bảo Bích Hương đi tìm Tổng quản sắp xếp quà đáp lễ, nàng lại có vẻ thẹn thùng như thế.

Giọng của nam nhân đó hình như rất quen thuộc:

“Xin đừng khách sáo. Bích Hương cô nương, vậy tại hạ xin cáo từ!”

Nghe tiếng bước chân thì hình như hắn đã đi thật. Bích Hương còn đứng bên ngoài một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào, thấy tôi trong phòng, nàng ta thoáng sững sốt, rồi lại nhìn thấy Tiểu Điệp, gương mặt càng thêm kinh ngạc, tôi vội lao tới bịt miệng nàng, mỉm cười:

“Sở tổng quản à? Ta vẫn còn nhớ. Không ngờ năm xưa ta bỏ trốn lại tạo thành mối nhân duyên cho hai người.”

Bích Hương mặt mũi đỏ bừng, nhẹ nhàng gạt tay tôi ra, dậm chân nói:

“Tiểu thư!”

Tôi gơ ngón trở dí nhẹ vào trán nàng, nghiêm mặt lại, nói:

“Đây là Tiểu Điệp. Nhớ kỹ, chuyện nàng ta trốn trong phòng ta không được cho bất cứ ai biết”. Tôi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hỏi: “Vũ Văn Dung ở đâu?”

“Vừa nãy nghe Sở tổng quản nói, đại nhân hình như đang ở phòng Nhan Uyển chủ nhân”. Bích Hương nghĩ ngợi rồi thành thực đáp.

“Ồ!”. Tôi ồ một tiếng, trong lòng không thấy khó chịu lắm, nhưng dù sao vẫn có một chút không vui. Đêm qua chàng còn nói với tôi những lời đầy tình ý, vậy mà hôm nay vẫn tới phòng của mỹ nhân khác. Nam nhân quả nhiên không đáng tin tưởng. Tôi cười thầm sự ngây thơ của mình, trầm ngâm giây lát rồi thở dài:

“Một nữ nhân như Nhan Uyển, nếu có thể thì ta thà không bao giờ gặp mặt. Bích Hương, bây giờ là lúc phát huy mỹ nhân kế của người đấy. Người đi bảo Sở tổng quản nhà người gọi Vũ Văn Dung tới, nhưng đừng nói là ta sai.”

Đúng vào lúc này thì cánh cửa gỗ khắc hoa bỗng được người ta đẩy ra, Vũ Văn Dung rảo nhanh chân bước vào, cười tươi nhìn tôi.

“Sao thế Thanh Tỏa, nàng nhớ ta à?”

Tôi lườm chàng một cái, mỉa mai:

“Ôi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Chàng đến đúng lúc thật đấy!”

4.

Đêm dài đèn cô quạnh.

Trong phòng chỉ còn tôi với Vũ Văn Dung, ngoài kia một vầng trăng sáng soi vầng vạc, soi bóng những cành cây lên cửa sổ, bóng chàng bị kéo ra thật dài, trông có vẻ gì như cô độc.

Bởi vì chuyện chàng tới phòng Nhan Uyển mà tôi có chút không vui, nhưng khi bình tâm nghĩ lại, thực ra tôi có tư cách gì để yêu cầu chàng? Chàng nói với tôi những lời đó, đương nhiên là cũng sẽ nói với những người khác, bản thân tôi không tin tưởng chàng thì có lập trường gì để bắt chàng chỉ thuộc về mỗi tôi? Vết thương Lan Lăng Vương mới cho tôi còn chưa lành hẳn. Tôi nghĩ có lẽ mình sẽ không bao giờ động lòng nữa, không bao giờ cho người khác cơ hội làm tổn thương mình nữa. Huống hồ lúc này sinh tử của Vũ Văn Dục đang vào thời khắc quan trọng, tốt nhất cứ coi trọng đại sự.

Vũ Văn Dung gấp quyển danh sách lại, nắm chặt trong tay, hai hàng lông mày thoáng cau lại, đôi mắt đen sâu thẳm hình như thoáng qua một nỗi đau, im lặng rất lâu, nhưng khi mở miệng lại chỉ nói:

“Nhị ca thuở thiếu thời rất thích đọc sách. Tục thể nhân sự chốn phàm trần bạc bẽo, thực ra huynh ấy đều không màng tới. Nay lại vì ta mà cam tâm trù mưu khắp chốn, lôi kéo lòng người.”

Tôi thoáng sửng sốt, bất giác đứng lên, tự nhiên muốn được đi về phía chàng. Lúc này tôi thấy trong ánh trăng bàng bạc, bóng hai người sóng đôi trên khung cửa, cảnh tượng này khơi dậy một vẻ thê lương khó nói. Vũ Văn Dung vốn là người kín đáo, rất ít thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt người ngoài, cho dù đã nói với tôi những lời thâm tình, nhưng vẫn tràn đầy sự tự tin và mạnh mẽ. Hôm nay chàng để lộ sự mệt mỏi rất ít gặp này khiến tôi thấy lòng mình đột nhiên cay đắng.

Tôi đi ra sau lưng chàng, nói:

“Chàng đọc kỹ bức thư này đi, ngài viết là “Ngu Đế” Mi La Đột. Ý ngài là “ngu đệ” chẳng, nhưng chắc chắn không chỉ là viết nhầm. Quyển sách này là căn cơ mà ngài bày sẵn cho chàng, chỉ có không phụ lòng kỳ vọng của ngài thì mới xứng đáng với tấm lòng này.”

Vũ Văn Dung thoáng xúc động, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc lại:

“Ta biết, thành đại sự thì phải có hy sinh. Nhưng ta chỉ còn lại một vị huynh trưởng này thôi, thực sự không muốn phải mất huynh ấy”. Vũ Văn Dung cúi người ôm tôi, vùi đầu vào cổ tôi như một đứa trẻ, hơi nóng từ miệng chàng phả vào tai tôi, lẩm bẩm nói: “Ta thực sự không muốn!”

Ban này tôi vốn đã hạ quyết tâm giữ khoảng cách với chàng, nhưng không kịp đề phòng đã bị chàng ôm lấy, muốn đẩy chàng ra nhưng lại thấy không thể. Do dự giây lát, tôi đưa tay vỗ nhẹ vai chàng, nói:

“Thực ra muốn cứu người không phải là không có cách, chỉ bằng chúng ta cùng sát cánh?”

Vũ Văn Dung ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong thần sắc vừa có sự nghi hoặc, vừa có sự mong đợi, tôi muốn cho chàng chút tự tin, tình nghịch nhướng mày: “Chàng với ta vốn rất ăn ý với nhau. Hai chúng ta liên thủ thì có gì mà không làm được?”

“Chẳng nhẽ trong lòng nàng đã có diệu kế?”. Cùng nhau trải qua rất nhiều việc, hình như chàng cũng có chút tự tin với sự khôn lỏi của tôi.

“Thực ra cũng không thể coi là diệu kế. Chỉ là với tình thế hiện nay, cho dù làm thế nào cũng là mạo hiểm, không thể có cái gọi là kế sách vẹn toàn”. Tôi nhìn vào mắt chàng: “Vẫn là nơi đất chết có đường sống. Nhưng nếu một nước cờ đi sai thì sẽ thua cả ván cờ. Không những không cứu nổi Vũ Văn Dục mà còn kéo cả hai chúng ta vào.”

Ánh trăng sáng như gương, bao phủ cả căn phòng, tôi ngẩng mặt nhìn luồng ánh sáng ấy.

“Thế nên chúng ta phải có lòng tin tuyệt đối!”. Tôi nắm chặt tay, dùng hổ khẩu vuốt nhẹ lên ngực mình, bật cười, nói từng tiếng: “Chàng phải tin rằng chắc chắn chúng ta có thể thành công!”

5.

Cả đêm đi tới chỗ sứ giả mà cô mẫu Nguyên phu nhân phái tới thì họ đã ngủ. Ở ngoài phòng khách chờ một lát, tôi thấy một trung niên nữ tử mặt mũi nhanh nhẹn khoác áo đi ra, có lẽ đã quen với cảnh tượng này, đoán là nửa đêm tôi tới đây chắc chắn là có ẩn tình, cũng không trách cứ, lại gần một chút rồi hỏi:

“Thanh Tỏa tiểu thư nửa đêm tới đây có phải là có chuyện gì quan trọng?”

Tôi có chút ấn tượng về người này, là đại nha đầu rất được tin tưởng bên cạnh Nguyên Thị, hình như tên là Uyên Ương.

Tôi lộ vẻ khó xử, ngập ngừng định nói, lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Uyên Ương tỷ tỷ, thực ra sáng nay Thanh Tỏa muốn qua tìm tỷ nhưng trong phủ người đông phức tạp, nói nhiều không tốt. Thế là đành phải đến gặp vào ban đêm, làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi, thật là vô cùng biết lỗi!”. Nói rồi tôi cố tình đưa mắt nhìn xung quanh.

Uyên Ương hiểu ý, nói với mấy thị vệ mà nàng ta đưa tới:

“Các người lui ra trước đi!”. Nói rồi nàng ta đỡ tôi tới bên một băng ghế:

“Thanh Tỏa tiểu thư, có gì cứ từ từ mà nói!”

Tôi cắn môi, điệu bộ có vẻ rối loạn:

“Cô mẫu đối với ta ân trọng như núi, ta... Tư Không đại nhân có chuyện giấu ta, nhưng ta... haizzzz. Chỉ mong cô mẫu sau này nể tình ta, tha cho chàng!”

Sắc mặt Uyên Ương trở nên khó coi, chắc là đoán sự tình nghiêm trọng, vội nói:

“Thanh Tỏa tiểu thư, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô nói rõ hơn đi!”

Tôi nắm chặt khăn tay, rồi nhào vào lòng nàng ta, khóc lóc:

“Uyên Ương tỷ tỷ, ta cũng không biết nên nói thế nào. Nhưng chắc chắn là Tư Không đại nhân có chuyện giấu ta, nếu sau này có ngày đó, tỷ phải giúp ta cầu xin cô mẫu, tha cho phu quân của ta.”

Uyên Ương càng sốt ruột hơn, đỡ tôi dậy:

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Tiểu thư nói rõ hơn một chút đi!”

Lúc này cánh cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra, Vũ Văn Dung sừng sững xuất hiện ở cửa, trầm mặt quát:

“Thanh Tỏa, canh ba nửa đêm nàng chạy tới khách phòng ca thán còn ra thể thống gì? Còn không mau quay về cho ta!”. Nói rồi chàng bước lên một bước, kéo cánh tay tôi lôi ra ngoài.

Tôi bị Vũ Văn Dung lôi ra ngoài cửa, quay đầu lại nhìn Uyên Ương một cái, cuối cùng vẫn cúi đầu lèo đèo theo chàng.

Đi ra rất xa rồi tôi vẫn không dám nói chuyện với Vũ Văn Dung. Cho tới khi về tới tiểu viện nơi tôi sống, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, thoát tay khỏi chàng rồi ngồi xuống băng ghế đặt giữa sân, bỏ cả ra bàn, nói:

“Haizz, mệt thật đấy!”

Vũ Văn Dung ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên vai tôi, giả bộ thở dài, bõn cợt:

“Đúng là thiên tài diễn kịch!”

Cơ thể tôi vốn hơi lạnh, bàn tay chàng thì nóng, tôi rùng mình, ngồi dậy, định bụng ngoài chuyện chính thì không nên tiếp xúc nhiều với chàng. Thế là tôi định thần, nói:

“Bước đầu tiên coi như đã làm xong. Uyên Ương là người thông minh, Nguyên Thị cũng chẳng phải hạng vừa, nếu ta nói quá rõ e rằng không dễ khiến người ta tin. Bây giờ diễn màn này, Uyên Ương tưởng là xảy ra chuyện lớn, nhưng lại đoán không rõ lắm. Chắc chắn sẽ lập tức về bẩm báo Nguyên Thị, tới khi đó Vũ Văn Hộ sẽ tập trung sự chú ý vào chàng, mạng của Vũ Văn Dục có thể giữ thêm được thời gian nữa.”

Chân trời đã nhuộm sắc bình minh, tôi chìm đắm trong suy nghĩ của mình, tiếp tục lẩm bẩm:

“Tiểu Điệp theo đội xe của Nguyên Thị tới đây. Vũ Văn Hộ đã sắp đặt trạm gác ở suốt dọc đường, nếu không phải nhờ năng ta trước đây là người của Tể tướng phủ, xin vào đội xe làm tiểu tư thì rất khó bước chân vào Tư Không phủ. Chắc là sau khi trời sáng Uyên Ương sẽ về. Ừm, thời gian không còn nhiều nữa, giờ ta phải đi tìm Tiểu Điệp, nói cho nàng ta biết toàn bộ kế hoạch, để nàng ta về Hoàng cung nói lại cho Vũ Văn Dục”. Tôi cứ đứng lẩm bẩm một lúc lâu rồi đứng lên định đi về phía phòng cũi giấu Tiểu Điệp.

Vũ Văn Dung giữ tôi lại, đôi mắt ánh lên một vẻ dịu dàng:

“Nàng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!”

Tôi cười khan, tuy rằng mệt nhưng vẫn muốn làm hết sức mình, nói:

“Thôi để ta đi. Vốn định bảo chàng viết một bức thư gửi cho Vũ Văn Dục, nhưng những gì viết trên giấy dù sao cũng không an toàn, ngộ nhỡ Tiểu Điệp xảy ra chuyện gì. Tốt nhất là để chết không đối chứng”. Tôi quay người rảo bước, nói tiếp: “Xem ra ta phải nói với Tiểu Điệp vài lần. Nếu không, một mắt xích nào xảy ra sai lầm là toàn bộ tâm huyết của chúng ta đều uổng phí.”

Vũ Văn Dung bỗng đứng kéo tôi từ phía sau, lòng bàn tay rộng rãi bao trọn bàn tay nhỏ lạnh lẽo của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, tôi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn chàng đẩy kính ngạc, chạm phải đôi mắt sâu thẳm, chàng nhẹ nhàng nói:

“Ta đã dặn nàng ta rồi, và đưa cho nàng ta một chiếc bút gậy từng dùng hồi nhỏ bảo nàng ta mang đi, Hoàng huynh nhìn thấy sẽ hiểu tâm ý của ta”. Bàn tay chàng siết chặt hơn một chút, kéo tôi lại gần hơn: “Hôm nay nàng mệt lắm rồi. Về ngủ sớm đi!”

Lúc này chân trời đã lóe lên những tia nắng đầu tiên, cơn gió se se lạnh, đúng là tôi cảm thấy hơi mệt. Nhưng tuy chàng nói thế mà vẫn chẳng có ý sẽ thả tôi ra. Tôi ngáp ngừng, lại ngược mắt lên nhìn chàng, đôi mắt sâu thẳm của chàng ghim chặt lên mặt tôi, tràn đầy sự dịu dàng và cả một sự ép buộc khó nói thành lời.

Tôi bị chàng nhìn, cảm thấy không tự nhiên, lại hơi khó hiểu, chu miệng hỏi:

“Chàng nhìn ta làm gì? Trên mặt ta nở hoa à?”

Chàng ghé sát lại gần tôi, đưa tay nâng cằm tôi lên, bờ môi mỏng cười nói:

“Ta đang nhìn nữ Gia Cát thâm tàng bất lộ trong phủ nhà ta. Thanh Tỏa, nếu nàng là nam nhi thì không biết sẽ là một đối thủ khiến ta đau đầu như thế nào.”

Tôi thấy hơi ngượng, gò má đỏ bừng, khiêm tốn nói:

“Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là chút khôn vặt thôi!”

Thấy tôi như thế, Vũ Văn Dung nở nụ cười ấm áp, bàn tay chàng đặt lên gò má tôi, tình yêu dâng tràn trong đôi mắt. Tôi lùi ra một bước, nói:

“Không còn sớm nữa, Đại nhân cũng về sớm nghỉ ngơi đi!”

Vũ Văn Dung khựng lại, bàn tay giơ lên trong không trung bỗng cứng đờ, rồi chậm chậm hạ xuống.

Tôi quay người đi, cúi đầu nhìn xuống mũi chân, không nói gì nữa.

Trong khoảnh khắc, chàng quay người đi về phía cửa Nguyệt Nhai, dáng vẻ có chút gì đó như cô độc.

Tôi đứng yên, rất lâu, rất lâu, cảm thấy đầu óc mình mệt mỏi vô cùng lại tỉnh táo kỳ lạ. Vũ Văn Dung đối xử với tôi như vậy, tôi còn có thể giả ngây giả ngô đến khi nào? Bởi vì từng bị tổn thương nên tôi không muốn làm tổn thương người khác. Nhưng hôm nay, tôi thực sự không muốn chạm vào cái thứ gọi là tình cảm ấy nữa, bởi vì tôi biết nó chỉ làm tổn thương người khác và tổn thương chính mình.

Tôi quay người đi về phòng, khéo mắt liếc thấy một bóng người, vừa quen thuộc, mà lại vừa xa lạ. Đường như từng xuất hiện rất nhiều, rất nhiều lần trong giấc mơ của tôi. Chàng đứng dưới một gốc hoa, dịu dàng nhìn tôi.

Ánh sáng luân chuyển, một quầng ánh sáng dịu nhẹ bao phủ lên người ấy.

Đôi mắt ấy vẫn đẹp như thế, đôi mắt đen láy phẳng phất như hai vì sao, đẹp tới nhói lòng, đẹp tới mức khiến người ta khó thở.

Lan Lăng Vương, có phải là ảo giác của tôi không?

Tôi thần thờ đứng lại, đưa tay lên xoa gương mặt mệt mỏi của mình, lẩm bẩm:

“Haizz, mình lại nằm mơ rồi!”

Khi ngược mắt nhìn lên, thân cây dưới bờ tường vẫn vậy, quả nhiên không một bóng người.

Tôi tự giễu cợt mình, bỗng thấy cay đắng, quay người đi về phòng.

5. Chương 05

Chương 5: Yêu hoa sơn dã

1.

Lúc này đã là chính ngọ.

Tôi ngồi trước bàn trang điểm, chờ Bích Hương mang chiếc lược mới tới cho tôi. Nói ra cũng thật kỳ lạ, chiếc lược sừng trâu mà tôi hay dùng thường đặt ở ngay bàn trang điểm, chẳng hiểu vì sao hôm qua lại mất tích. Chỉ là một món đồ không đáng tiền, chắc chẳng ai thèm lấy trộm làm gì.

Dung nhan của người trong gương có đôi phần tiều tụy, hôm qua mãi tới sáng sớm tôi mới ngủ, nhưng vì trong lòng trùng trùng tâm sự nên nằm tới sáng mà vẫn không ngủ được. Khi tỉnh dậy, việc đầu tiên mà tôi làm là sai Bích Hương đi thăm dò. Đại nha đầu Uyên Ương của Nguyên phu nhân quả nhiên mới sáng sớm đã cáo từ ra về, Tiểu Diệp có lẽ đã trốn vào trong đội xe để cùng vào kinh đô rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng trong trận binh hành nguy hiểm này, giờ coi như đã đi được bước thứ hai.

Lúc này, Bích Hương mang chiếc lược mới hối hả đi vào, vừa đi vừa cần nhần, nói:

“Tiểu thư, dạo này người lắm khách viếng thăm thật đấy, đêm qua vừa có người của Nguyên phu nhân tới thăm người, hôm nay lại có hai tì thiếp của Yên Vân Các nói là muốn gặp mặt người.”

Tôi ngớ ngàng:

“Cái gì? Tì thiếp của Yên Vân Các?”

Bích Hương cúi người chải đầu cho tôi:

“Một người tên Vô Song, một người tên Mạt Lợi, đều đang ở ngoài vườn chờ tiểu thư. Hừ, mấy người này đều là hạng gió chiều nào che chiều ấy, ngày trước chẳng bao giờ thèm nhìn thẳng vào tiểu thư, bây giờ thấy Tư Không đại nhân coi trọng tiểu thư thì đua nhau tìm tới.”

Tôi thà về giường ngủ thêm một lát còn hơn, nhưng nghĩ lại làm thế hình như không tốt lắm, bèn nói:

“Thế này nhé, ta ra ngoài gặp bọn họ. Nhưng nếu thời gian lâu quá thì người nghĩ cách gọi ta về.”

Bích Hương phì cười:

“Biết rồi ạ, tiểu thư!”

Ánh mặt trời rực rỡ, trong vườn nở đủ các loại hoa. Trong tòa tiểu đình có hai nữ nhân đang ngồi, phục sức rất hoa lệ, nghe thấy tiếng bước chân thì vội vàng đứng lên đi ra đón. Ngắm nghía tôi giây lát, một nữ nhân áo xanh lên tiếng:

“Thanh Tỏa muội muội, chà chà, muội nhìn xem, càng ngày càng xinh xắn rồi. Muội muội thế là không phải nhé, khỏi bệnh cũng chẳng nói với tỷ tỷ một tiếng, tỷ với Vô Song đều nhớ muội lắm!”

Tôi thấy họ lễ số chu toàn thì vội đáp:

“Chỉ là bệnh nhỏ thôi, đâu dám làm phiền hai vị tỷ tỷ. Nào, mời ngồi!”. Nói rồi tôi dẫn họ tới chiếc ghế đá trong tòa tiểu đình ngồi xuống, gọi to: “Người đâu, mang ít điểm tâm tới đây để ta tiếp đãi hai vị tỷ tỷ!”

Một nữ nhân khác tên Vô Song trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng chẳng nói gì, chỉ len lén nhìn tôi. Tôi mỉm cười đón lấy ánh mắt của nàng ta:

“Vô Song tỷ tỷ, Mạt Lợi tỷ tỷ, để hai vị đích thân tới đây, Thanh Tỏa thực sự thấy áy náy quá!”

Nhìn kỹ lại, thực ra cả hai người này trông đều khá đẹp, ai cũng có nét đẹp riêng, một người hơi đầy đặn một chút, một người thì thon thả như cành liễu. Tôi bất giác cảm thấy, Vũ Văn Dung đúng là kẻ có phúc, gọi bất cứ ai trong phủ ra cũng đều là mỹ nữ, nhưng không hiểu vì sao trong Yên Vân Các vẫn còn giấu rất nhiều hoa thắm liễu xanh, đúng là có điểm phúc.

Vô Song thoáng khựng lại, ngay sau đó nhếch môi nói:

“Muội nói gì thế. Từ sau khi Thanh Tỏa muội muội về phủ, Tư Không đại nhân chẳng hề tới Yên Vân Các nữa, sau này không biết còn bao nhiêu người “đích thân bái phỏng” muội nữa đâu.”

Câu này rõ ràng là có gai, cái người tên Mạt Lợi khá là giảo hoạt, vội nói:

“Hai chúng ta xuất thân không cao quý bằng muội, cũng không có gì để mang uội cả, chút tâm ý nhỏ, mong muội nhận cho”. Nói rồi phẩy tay, có mấy thị tì bê đĩa lại gần, tôi liếc qua một cái, tất cả đều là điểm tâm, nhân sâm với mấy thứ bổ thân.

Tôi nói lời khách sáo:

“Hai vị tỷ tỷ tới thăm muội là được rồi, còn mang theo quà làm gì, sau này tới đừng mang gì tới nữa, nếu không thì Thanh Tỏa ngại lắm!”

Vô Song bật cười, nói:

“Bây giờ người xuất thân cao quý ở phủ này không chỉ có mình muội đâu. Quà của hai chúng ta nếu không lọt được vào mắt của Thanh Tỏa muội muội thì sau này e rằng sẽ lọt được vào mắt người khác.”

Tôi khựng lại, nghĩ bụng ý thách thức trong câu này quá rõ ràng. Người còn lại xuất thân cao quý mà nàng nói có lẽ là Nhan Uyển. Hiện tại, tôi chẳng muốn tranh chấp với loại người vô duyên như thế nên chỉ cười, gọi người mang ít phượng lê ra:

“Muội cũng chẳng có đồ gì tốt tặng cho hai vị tỷ tỷ, chỗ phượng lê này còn tươi, nếu không chê thì hai tỷ mang một ít về nếm thử.”

Vô Song thấy tôi không cãi lại thì chẳng tiện nói gì nữa, nhưng Mạt Lợi thì cười:

“Vậy thì đa tạ muội muội. Vô Song, không còn sớm nữa, chúng ta đừng làm phiền Thanh Tỏa nghỉ ngơi, hôm khác lại tới vậy!”

Tôi nghĩ bụng, hôm khác lại tới? Tốt nhất là sau này đừng tới nữa. Tôi cũng chẳng giữ khách, lên tiếng:

“Nhị vị đi thông thả, muội muội không tiễn nữa!”

Nhìn họ đã đi xa, tôi thở dài, nghĩ bụng nếu ngày nào cũng có một đám nữ nhân tới “thăm” tôi thì tôi chịu làm sao được? Bỗng dưng lại nhớ ra những lời My Hồng Hương nói hôm đó, bây giờ các nữ quyền trong

phủ đa số đều là người của Nhan Uyển, nhưng không biết Vô Song với Mạt Lợi, một người đóng mặt trắng, một người đóng mặt đỏ[1], liệu có phải là người của Nhan Uyển hay không? Bao lâu nay, tôi cố ý tránh gặp mặt Nhan Uyển, cũng không muốn bị cuốn vào những màn tranh chấp, ghen tuông liên quan đến Vũ Văn Dung, nhưng có lẽ họ lại không nghĩ như vậy.

[1]. Mặt trắng, mặt đỏ là cách trang điểm trong các vở diễn tuồng thời xưa, mặt trắng thể hiện cho người điềm tĩnh, mặt đỏ thể hiện cho con người nóng nảy.

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, nếu tiếp tục ở lại bên Vũ Văn Dung, nếu tôi dần dần thực lòng quan tâm tới chàng thì ghen tuông, tranh sủng với đám nữ nhân này sẽ trở thành bài học bắt buộc của tôi. Đây là sự thực mà tôi không thể thay đổi và cũng không thể trốn tránh. Có thể trong tiềm thức, tôi không dám động lòng với Vũ Văn Dung cũng một phần vì nguyên nhân này.

Nam nhân này nắm thê bầy thiếp, tôi biết chắc chắn tôi không thể độc chiếm mình chàng.

Còn đang ngẩn ngơ thì Bích Hương đã chạy lại gần, bê một khay trà đưa cho tôi:

“Những lễ vật đó nô tỳ đã cất cho tiểu thư rồi. Chắc chắc, sao tự nhiên lại ra tay hào phóng thế nhỉ? Ngày trước đến một bát nước đường còn tranh với tiểu thư. Haizzz, những người này đúng thật là!”

Tôi quay đầu lại, cười cười cốc nhẹ vào đầu nàng:

“Được rồi, nhìn người phẫn nộ chưa kìa, sắp tóc lửa lên rồi!”

Bích Hương khựng lại, lặp lại:

“Tóc lửa?”

Tôi thở dài:

“Thực ra đẩy thuyền theo gió, nịnh nọt người khác cũng là việc bình thường của con người”. Ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy những bông hoa cúc các màu bày trên hành lang dài tẩm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ, thì thoảng lại có vài cánh hoa rơi xuống nước, tạo nên một sóng nước lăn tăn.

Hoa rơi nước chảy, hồng nhan như hoa, dù sao cũng phải gửi gắm thân mình vào một người đàn ông.

“Có thể hôm nay ta đang ở vào vị trí của họ ngày trước. Sau này cũng chưa chắc sẽ có tương lai tốt đẹp hơn”. Tôi đặt tay lên cái lan can bạch ngọc của tiểu đình, cúi người chống tay lên cằm, nhìn dòng nước chảy ngoài kia, buồn bã nói.

Lúc này, giọng của chàng bỗng dừng vọng tới, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc tôi, giọng nói trầm ấm và dễ nghe, trong đó có vẻ gì như cảm thán, chàng nói:

“Thanh Tỏa, nàng vẫn không tin ta!”

Tóc tôi lạnh lạnh, hình như có cây trâm cài vào tóc, giơ tay lên sờ, chạm phải một cây ngọc trâm, ở đầu còn có mấy sợi tua rua rủ xuống.

Bích Hương nhanh nhẹn nói:

“Để nô tỳ đi lấy gương cho tiểu thư!”. Nói rồi quay người đi ra khỏi tòa lương đình.

Vũ Văn Dung ngồi xuống cạnh tôi, nhìn những chiếc cốc xếp đầy bàn:

“Sao thế, có khách tới à? Nàng...”

Chàng không nói còn đỡ, vừa nói tới Vô Song với Mạt Lợi là tôi thấy bực, thế là cầm đôi đũa gấp một miếng lê bỏ vào miệng chàng, nói to:

“Bích Hương, mang thêm ít lê nữa tới đây! Bịt miệng chàng ta lại!”

Bích Hương vừa mới đi được nửa đường, quay đầu nhìn chúng tôi một cái, tự nhiên rùng mình, có lẽ là chưa thấy ai trong phủ dám đối xử với Vũ Văn Dung như thế.

Nhưng mà, liệu tôi có hơi quá đà không? Liếc Vũ Văn Dung một cái, thấy chàng sầm mặt, mím môi nhai miếng lê, tướng ăn trông thật đẹp.

Hừ, đáng đời, ai bảo chàng có bao nhiêu là tì thiếp! Tôi nghiêng rằng, quay đầu đi, chẳng thềm đếm xỉa gì tới chàng.

Lúc này bỗng dưng có một đôi đũa đen xuất hiện trước mắt tôi, kẹp một miếng lê, đưa đưa, chàng nói:

“Thanh Tỏa, nàng không ăn sao?”

Tôi ngỡ ngàng, quay đầu lại, Vũ Văn Dung hiền hòa nhìn tôi, hoàn toàn không có vẻ gì là giận dữ, tôi ngần ngại lắc đầu, chàng bèn đặt miếng lê vào miệng tôi, lại còn khen:

“Lê ngon lắm!”

Tôi bất giác bật cười, cảm thấy tâm trạng bức bối ban nãy tan biến hết.

Lúc này Bích Hương đã mang chiếc gương đồng tới, miệng ngọt ngào:

“Tiểu thư, cây trâm bạch ngọc phù dung này hợp với người quá!”

Dù sao tôi cũng là người thích đẹp, không nhịn được, cầm chiếc gương ngắm nghía, một cây trâm ngọc phù dung màu trắng cài trên mái tóc đen, dưới bông hoa phù dung là chiếc lá màu phỉ thúy, xung quanh phiến lá được chạm những viên bảo thạch màu lục, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Dưới phiến lá có cần những sợi dây bằng bạc và tua rua trên châu màu hồng, trông thật kỳ công. Thấy cây trâm ngọc đẹp thế, đương nhiên là tôi rất thích, khoe miệng bất giác nhếch lên thành nụ cười.

“Thích không?”. Giọng của chàng vang lên bên tai, tôi mới phát hiện Vũ Văn Dung đang chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, bất giác mặt tôi đỏ bừng, đặt chiếc gương xuống bàn, nghiêng đầu không nói gì.

Đôi tay to lớn ôm lấy tôi từ đằng sau. Vòng tay về đằng trước, ôm thắt lưng tôi, Vũ Văn Dung đặt cằm lên vai tôi, cười:

“Nhìn vẻ then thùng của nàng khiến ta muốn...”

“Muốn gì? Đừng tưởng tặng ta một cây trâm bạch ngọc phù dung là có thể làm gì ta nhé!”. Tôi vội vàng gấp một miếng lê nhét vào miệng chàng: “Chẳng phải nói là thích ăn sao? Ăn lê đi!”

Chàng thích thú nuốt miếng lê, vẫn ôm chặt tôi, buột miệng hỏi:

“Thế còn nàng? Nàng thích ăn gì?”

Nói tới chuyện này khiến tôi nghiêm túc suy nghĩ, nhưng lại không chịu nói thẳng với chàng, mà lẩm bẩm giọng thần bí:

“Thạch lựu chưa tàn, mai chớm chín. Yêu hoa sơn dã, bốn năm bông. Mặt trời ngả bóng, gió se sắt. Cánh lá xanh lấp ló những nụ hồng”. Tôi tinh nghịch quay đầu nhìn Vũ Văn Dung, nghiêng đầu nói: “Là gì thì ta cũng không nói cho chàng biết đâu, để xem chàng có đoán được không!”

2.

Đêm, trăng tròn như cái đĩa.

Tôi nằm trên giường không ngủ được, trong lòng thầm suy nghĩ, theo lý mà nói, Uyên Ương mang tin về, Tể tướng Vũ Văn Hộ mấy hôm nay lẽ ra phải có động tĩnh rồi. Nhưng chiều nay lúc không có ai, tôi đã hỏi Vũ Văn Dung, chàng nói Đê đô vẫn rất bình tĩnh, Vũ Văn Hộ không có hành động gì, tạm thời Vũ Văn Dục vẫn bình an.

Không biết lão hồ ly Vũ Văn Hộ rốt cuộc đang nghĩ gì trong lòng? Nghĩ mãi, tôi cảm thấy đói, dù sao cũng không ngủ được. Giờ đang canh ba nửa đêm không muốn gọi Bích Hương dậy, thế là tự khoác áo vào người, định tới bếp tìm ít đồ ăn đêm.

Đêm khuya không một bóng người, tôi đi tới giữa đình viện thì thấy một vầng trăng tròn sáng vàng vạc treo trên nền trời cao. Tôi thần thờ trong giây lát, cảm giác sau lưng có một ánh mắt nào đó đang quan sát, quay phắt đầu lại, chỉ thấy bóng những chiếc cây đổ dài, không một bóng người.

Có lẽ vì đạo này không nghĩ ngơi tốt nên thần hồn nát thần tính. Người ta thường nói hoa đẹp trăng tròn, có lẽ đêm trăng tròn thường khiến người ta nảy sinh tư niệm. Nhưng tôi đang tư niệm ai? Điều này thì ngay cả bản thân tôi cũng không rõ nữa.

Tên tiểu tư gác đêm ở bếp đang ngủ say, thấy tôi tới thì vội vàng bò dậy, nhanh nhẹn làm cho tôi một bát canh hạt sen.

Tiểu tư này khoảng chừng mười tuổi, không biết vì sao lại khiến tôi nhớ tới tiểu binh A Tài đã có duyên gặp gỡ vài lần. Nhớ lại điệu bộ vụng về của cậu ta khi bắt tôi làm con tin, cũng nhờ vậy mà đưa tôi tới bên Lan Lăng Vương. Lúc này đêm khuya không người, tôi một mình bê bát canh hạt sen, nhớ tới những người đó, cảm giác như mọi việc chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Một mình đi qua khoảng sân rộng, vốn định về phòng ngủ một giấc để không nghĩ ngơi lung tung. Nhưng lại thấy ở cửa phòng tôi có một bóng đen lướt qua, một hắc y nhân lén lút nhìn quanh rồi đẩy cửa đi vào phòng.

Là kẻ trộm sao? Tôi vội vàng trốn sau cột đá, thận trọng nhìn ra, bởi vì cửa sổ để mở nên loáng thoáng thấy bóng đen đó đi tới giường tôi, rồi vung ngọn chủy thủ trong tay đâm xuống.

Tôi thất kinh, bùm chặt miệng không dám kêu lên. Nghĩ bụng đó đâu phải là kẻ trộm, rõ ràng là sát thủ muốn lấy mạng tôi. Còn đang nghĩ làm thế nào để hắc y nhân không phát hiện ra mình thì Bích Hương mơ mơ màng màng từ nhà bên đi ra:

“Tiểu thư, sao người còn ở đây? Muộn rồi còn chưa ngủ?”

Tôi định bịt miệng nàng nhưng không còn kịp nữa rồi, hắc y nhân đó nghe tiếng quay người lại, ngay lập tức vén màn tấm màn trước giường tôi lên, thấy bên trong không có người bèn quay lại nhảy ra khỏi phòng và lao về phía chúng tôi.

“Mau chạy đi!”. Tôi đẩy mạnh Bích Hương, quay người bỏ chạy, trong lòng nghĩ, nếu không phải là trùng Thiên La Hương của Diệu Vô m thì võ công của Đào Hoa vẫn còn, tôi việc gì phải sợ hắc. Tiếc rằng bây giờ tôi mới khỏi bệnh, chân tay không được lanh lợi, đừng nói là đánh kẻ địch, sống được để chạy cũng là giỏi lắm rồi.

Lúc này hắc y nhân đó đã chạy tới sau lưng, túm lấy cánh tay tôi, tôi quay người, nhìn thấy ngọn chủy thủ giơ cao trong tay hắc, lưỡi dao tỏa ánh sáng lạnh lẽo, thậm chí tôi còn chưa kịp hét lên thì con dao ấy đã chém xuống.

Đúng lúc này thì một bóng trắng lướt qua, hành động vô cùng nhanh nhẹn, một kiếm đánh rơi ngọn chủy thủ của người kia, đẩy tôi ra sau lưng. Trên người chàng thoảng một mùi hương quen thuộc, mát dịu.

Chàng và người đó lao vào giao đấu với nhau, bạch y như tuyết, như bông hoa trắng muốt mọc nơi tuyết cốc, nay đang nở rộ dưới ánh trăng.

Lan Lăng Vương. Tôi đứng sau lưng chàng, chỉ nhìn bóng chàng thôi mà đã gần như là rơi lệ.

Đúng lúc này thì hắc y nhân lại phi ngọn chủy thủ về phía tôi, cả người tôi cứng đờ ở chỗ cũ, không dám động đậy, Lan Lăng Vương quay đầu nhìn tôi một cái, vội vàng giơ kiếm lên đỡ. Tuy rằng cuối cùng lưỡi dao ấy không đâm trúng nhưng vẫn rạch rách cổ tay tôi. Máu tươi theo vết thương chảy ra mà tôi chẳng cảm thấy đau.

Tôi chỉ đứng yên, nhìn xoáy vào chàng, dường như nhìn thấy những năm tháng xa xôi trước kia. Tôi như một kẻ ngốc, đã từng theo sau lưng chàng không biết mệt mỏi, vì chàng mà lãng quên cả số mệnh của mình, chờ chàng tới, chờ chàng cho tôi hạnh phúc.

Nhưng chàng hết lần này tới lần khác thất ước với tôi, cuối cùng vẫn vì tình yêu trong lòng mà từ bỏ tính mạng của tôi. Nhớ lại những lời mà Diệu Vô m thích thú nói với tôi khi bị nhốt trong thạch lao khi đó: “Người nói xem, Lan Lăng Vương sẽ cứu ai trước? Ha ha, Nguyên Thanh Tỏa, muốn cho người được làm khuyính thành mỹ nhân một lần, e rằng cũng khó!”

Có thể trong đời tôi đã sớm biết rằng Lan Lăng Vương sẽ không tới. Nhưng tôi vẫn chờ đợi, vẫn ôm ấp một tia vọng tưởng trong lòng, vẫn cố chấp lừa gạt bản thân, tưởng rằng tình cảm đơn phương này rồi sẽ có kết

quả. Nhưng thứ tôi nhận được chỉ là đáp án phủ định. Hôm tỉnh dậy trong Tư Không phủ, tôi đã nói với bản thân rằng tuyệt đối không thể tiếp tục say mê con người không biết trân trọng mình này, cho dù chàng có đẹp, có dịu dàng đến đâu thì chắc chắn chàng cũng không phải là câu chuyện cổ tích của tôi.

Sự việc đã trôi qua rất lâu, tôi tưởng mình đã buông được mọi chuyện, đã lâu lắm rồi không có tin tức của chàng, tôi không còn nghĩ tới chàng nữa, mà cũng không muốn nghĩ. Nhưng bây giờ, vì sao chàng lại xuất hiện trước mặt tôi? Hơi thở của chàng vẫn mang theo mùi hương quen thuộc xộc vào mũi tôi, phảng phất quần lầy trái tim tôi, siết chặt, dần dần đau đớn không thể thở nổi.

Đang lúc hoang mang, một kiếm của Lan Lăng Vương đã xuyên vào vai tên thích khách, người đó ngã xuống đất, tay trái bịt lên vết thương, không cựa quậy nổi. Lúc này chàng mới quay lại nhìn tôi, gương mặt bị màn đêm bao phủ một lớp sương mỏng, hình như càng thêm anh tuấn hơn trước.

Cổ tay tôi đang chảy máu, giống như trái tim tôi. Nhưng mặc áo chảy, tôi vẫn nhìn chàng không chớp mắt.

Lan Lăng Vương chạm phải ánh mắt tôi, đôi mắt đẹp thoáng run lên, trong khoảnh khắc, dường như tôi cũng đọc được sự đau khổ trong mắt chàng, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc rồi biến mất. Tôi luôn cảm thấy trong lòng chàng hình như có một bức tường để ngăn tôi ở ngoài trái tim chàng. Thi thoảng có một ánh mắt quyến luyến khiến tôi thấy mình có thể bước chân vào, nhưng kết quả vẫn là càng đi càng xa. Cho dù khi tôi ở gần chàng nhất, tôi cũng không thể nào vượt qua được bức tường đó.

Gương mặt Lan Lăng Vương khôi phục lại vẻ thương yêu và dịu dàng, cúi đầu nắm lấy tay tôi, nhìn kỹ vào vết thương của tôi, rồi rút một chiếc khăn gấm màu trắng trong tay áo ra, trên đó có thêu hình hoa lan, nhẹ nhàng buộc vào cổ tay tôi. Ngón tay thon dài, ấm áp của chàng chạm phải da thịt tôi, cảm giác ấm áp kỳ lạ ấy khiến tôi cảm thấy mơ hồ như trong một giấc mộng.

Vì sao hôm đó chàng không tới? Vì sao hết lần này đến lần khác bỏ rơi thiếp? Tôi rất muốn hỏi những điều này, nhưng bỗng nhiên không thể nói lên thành lời. Có lẽ bởi vì trong lòng tôi đã sớm biết đáp án. Tôi chẳng thể nói gì, chẳng thể làm gì, tôi chỉ có thể nhìn chàng trong đau đớn, hàng ngàn hàng vạn lời nói nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng biến thành sự im lặng.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống tay chàng, bắn lên thành bông hoa nhỏ xíu. Chàng giật mình, ngỡ ngàng nhìn tôi.

Dòng lệ nóng theo gò má chảy xuống, vì sao tôi phải khóc? Vì sao tôi phải khóc trước mặt chàng? Tôi vội vàng đưa tay lên lau, nhưng không làm sao ngăn lại được. Cuối cùng tôi cũng không ngăn cản được nỗi cay đắng trong lòng, quay người đi, bờ vai run rẩy, tôi quay lưng về phía Lan Lăng Vương, cắn răng không muốn rơi lệ nữa, lần đầu tiên tôi gọi cả họ tên chàng:

“Cao Trường Cung, chàng đi đi! Ta không muốn gặp lại chàng nữa!”

Thân hình cao lớn của chàng thoáng khựng lại, vừa định nói gì thì đứng vào lúc này từ phía cửa Nguyệt Nhai lóe lên ánh sáng của đèn đuốc, tiếng bước chân rối loạn, các thị vệ trong phủ chạy tới. Vũ Văn Dung đi đầu, trên người còn mặc áp ngủ, trên vai khoác bừa một chiếc áo ngoài, sắc mặt lo lắng tột độ, lúc nhìn thấy tôi, ánh mắt chàng sáng lên, dường như tâm trạng lo lắng đã yên ổn lại. Nhưng khi nhìn thấy giọt lệ trên má tôi thì chàng lại tỏ ra lo lắng và thương yêu.

Trong không gian vẫn còn phảng phất hương thơm dịu dàng trên người Lan Lăng Vương, nhưng khi quay đầu lại, chàng đã biến mất, chỉ còn ánh trăng soi lên những cành cây, lạnh lẽo và cô độc. Như thể chàng chưa từng xuất hiện ở nơi đây, như thể chưa hề có việc gì xảy ra.

Vũ Văn Dung chạy tới đỡ tôi, ánh mắt lóe lên sự quan thiết, lo lắng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi mới thở phào ôm tôi vào lòng.

“Thanh Tỏa, cũng may nàng không sao. Nàng không biết ban nãy ta đã sợ thế nào đâu. Ta sợ thích khách đó làm nàng bị thương, ta sợ...”. Giọng nói của chàng vang lên bên tai, vậy mà tôi nghe lại không rõ. Đầu óc tôi quay mòng mòng, cả người đang run rẩy vì lạnh, trái tim cũng vậy, hình như mọi việc vừa xảy ra chỉ như một ảo giác. Chỉ có vết thương nơi cổ tay vẫn đau, chỉ là chiếc khăn tay hoa lan vẫn tỏa mùi hương dịu dàng dưới ánh trăng. Nghe Vũ Văn Dung nói, nước mắt tôi càng tuôn trào, không biết là đang chảy vì

ai. Vùi sâu đầu vào ngực chàng, mặc cho những giọt nước mắt nóng bỏng thấm ướt vạt áo ngủ mỏng manh của chàng.

Vũ Văn Dung dường như đã chạm vào sự hoang mang và đau đớn trong tim tôi, chàng ôm tôi chặt hơn, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim đập và hơi ấm của cơ thể chàng.

Rất lâu, rất lâu, tôi cứ dựa vào lòng Vũ Văn Dung như thế, trong lòng thấy rồi bời và mệt mỏi.

Ánh trăng như sương, khiến người ta không nhìn rõ con đường phía trước.

3.

Sắc trời đã vào buổi hoàng hôn.

Ngoài cửa lãnh đăng mấy cụm mây hồng, ánh tịch dương đẹp vô cùng. Quên mất đêm qua mình ngủ như thế nào, khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lặn. Nhớ lại ánh mắt nhiều hàm ý trong đôi mắt phượng tuyệt đẹp của Lan Lăng Vương, cùng với những lời nói đầy oán hận và tuyệt tình mà mình nói với chàng, tôi cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

Lúc này Vũ Văn Dung, Sở tổng quản và Bích Hương đều ở trong phòng tôi. Vũ Văn Dung rất lo lắng chuyện tôi gặp thích khách lần này, ra lệnh cho Sở tổng quản phải điều tra kỹ càng. Cả những tì thiếp ở Yên Vân Các, cho dù thật lòng hay giả bộ, sáng sớm đã sai người mang thuốc tới cho tôi, đương nhiên trong đó chắc cũng có chút hủ hê, nghĩ bụng sao gã thích khách đó vô dụng thế, không đâm cho tôi một đao chết luôn cho xong.

Tóm lại chuyện đêm qua đã tạo nên một cơn sóng lớn trong Tư Không phủ, còn tôi lại bị Lan Lăng Vương lấy mất hồn nên chẳng để ý tới chuyện này. Sở tổng quản đang hỏi Bích Hương tỉ mỉ những gì xảy ra đêm qua, tôi có vẻ lơ đãng, thất thần. Lúc này hình như nghe thấy có tiếng người nói chuyện với mình, ngẩng đầu lên thấy Sở tổng quản đang nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi:

“Thanh Tỏa tiểu thư, về tên thích khách đêm qua, cô có nhớ ra được manh mối gì khác không? Chuyện đêm qua là do thuộc hạ bảo vệ không chu đáo, khi nào tiểu thư chuyển vào Vọng Tiên Lâu, thuộc hạ sẽ phái một đội quân bảo vệ ngoài cửa, xin tiểu thư an tâm!”

Tôi ngơ ngác:

“Chẳng phải đã bắt được tên thích khách rồi sao? Cứ tra hỏi hắn ai là người đứng sau lưng sai bảo là được rồi, còn cần manh mối gì nữa?”

Bích Hương láu táu chen lời:

“Vừa nãy tiểu thư nghĩ gì thế? Sao không nghe mọi người nói chuyện, đêm qua tên thích khách ấy bị người ta giết chết rồi, tìm ra kẻ đứng đằng sau sai bảo không đơn giản đâu.”

Tôi sững sốt, tròn tròn mắt:

“Cái gì? Tên thích khách đó chết rồi ư?”. Dù sao cũng là một mạng người, mà sự việc lại do tôi mà ra, tôi bất giác cau mày.

Vũ Văn Dung chẳng nói gì, chỉ cau mày nhìn tôi, ánh mắt chạm vào chiếc khăn tay thêu hoa lan trên cổ tay tôi, thần sắc mơ hồ khó tin.

Bích Hương nhìn theo ánh mắt chàng, hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng bê một bát thuốc xay nhuyễn tới bên giường, nói:

“Đêm qua tiểu thư bị kinh sợ, nô tỳ không dám làm phiền người nghỉ ngơi. Đây là Tư Không đại nhân bảo thái y chuẩn bị Đao Thương Dược, nô tỳ đắp lên cho tiểu thư nhé!”. Nói rồi nàng cởi chiếc khăn tay trên cổ tay tôi ra, tôi vô thức ngăn lại:

“Người đừng chạm vào đó!”

Có lẽ chiếc khăn tay này vẫn còn vương mùi hương của người đó. Như thế chỉ cần có người khác chạm vào là sẽ làm tiêu tan hình ảnh của chàng.

Bích Hương khựng lại, dừng bước chân, kinh ngạc nhìn tôi. Tôi thấy hơi áy náy, phát hiện ra giọng nói của mình ban nãy hơi nặng nề, đồng thời cũng tỉnh táo hơn nhiều. Lan Lăng Vương là gì của tôi? Chẳng nhẽ tôi còn vì chàng mà ngây ngô tới lúc nào?

“Để tự ta!”. Tôi dịu giọng, đích thân cởi chiếc khăn tay hoa lan ra, nắm trong lòng bàn tay, đưa vết thương nơi cổ tay trái ra trước mặt Bích Hương, nói: “Người làm nhẹ thôi!”

“Nô tỳ biết rồi, tiểu thư!”. Bích Hương thấy tôi mỉm cười, bầu không khí giãn ra một chút, nhưng đúng lúc này Vũ Văn Dung đột nhiên đi tới trước mặt tôi, giằng lấy cái bát sứ trong tay Bích Hương, thần sắc có vẻ buồn bã, đưa mắt nhìn tôi nhưng nói với Sở tổng quản và Bích Hương.

“Các người lui ra đi!”

Tôi sửng sốt, Sở tổng quản và Bích Hương ngoan ngoãn lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại tôi với chàng. Tôi nghiêng đầu không nhìn chàng, âm thầm cảm thấy bầu không khí hơi kỳ lạ.

Vũ Văn Dung hôm nay mặc bộ cẩm y viền vàng màu nâu sẫm, thắt lưng đeo một viên ngọc màu xanh khiến dung nhan chàng càng trở nên anh tuấn. Ngồi xuống cạnh tôi, chàng kéo tay tôi, rồi cẩn thận bôi thuốc lên đó.

Chỗ vết thương dấy lên cảm giác đau nhói, bàn tay vô thức rút lại, nhưng bị chàng giữ chặt, nhìn tôi khó hiểu, rồi bỗng dưng cúi người xuống, nhẹ nhàng thổi lên chỗ vết thương. Đôi môi chàng cách vết thương của tôi rất gần, hơi thở chàng phả ra dịu dàng mà ấm nóng, khiến tôi thấy dễ chịu hơn. Cảm giác nhồn nhột ấy như một dòng điện nhỏ khiến người tôi bất giác run rẩy một cách kỳ lạ. Gò mà tôi ửng hồng, lúc lâu sau mới nói khẽ:

“Cảm ơn!”

Vũ Văn Dung vẫn cúi thấp người, ngón tay đặt trên cổ tay tôi dịch chuyển, miết nhẹ lên da tôi. Chàng nghiêng đầu nhìn chiếc khăn tay hoa lan tôi để trên gối, rầu rầu hỏi:

“Hắn tặng nàng hủ?”

Giọng nói của chàng rất khẽ, nhưng lại có vẻ lạnh lẽo đáng sợ, khiến cả người tôi khựng lại. Rốt cuộc chàng biết bao nhiêu chuyện liên quan tới tôi và Lan Lăng Vương? Trong lòng thầm ăn năn, tôi cúi đầu không nói. Căn phòng bị bao phủ bởi sự im lặng căng thẳng.

Tôi không biết nên nói gì, càng không biết có nên nói hay không. Không thể phủ nhận, không thể lừa dối chàng.

Vũ Văn Dung đột ngột đứng dậy, cúi đầu nhìn tôi, trong giọng nói có vẻ kích động, khàn khàn:

“Nguyên Thanh Tỏa, vì sao nàng không phủ nhận?”

Tôi ngẩng đầu lên, ngẩn ngơ nhìn chàng. Vũ Văn Dung cũng chăm chú nhìn tôi, trong mắt ánh lên vẻ bi thương, nói:

“Hôm đó nàng ở dưới thành lâu chờ suốt một đêm là chờ hắn sao? Sau khi rời khỏi Tế Tướng phủ, mấy tháng trời không có tin tức gì cũng là nàng đi tìm hắn sao? Nguyên Thanh Tỏa, nàng có biết khi Vô Thần đạo nhân đưa nàng về, ta đã vui thế nào không? Nàng có biết trong mấy ngày mấy đêm nàng hôn mê, ta gọi tên nàng bao nhiêu lần không? Ta giả bộ không nghe thấy, cũng không hỏi tới”. Giọng chàng thấp xuống, đôi mắt thâm trầm và sắc sảo thường ngày lúc này không biết đang dõi về hướng nào, mang theo một vẻ thất bại và thương cảm, chàng nói: “Ta tưởng rằng ta có thể không quan tâm tới quá khứ đó. Nhưng đêm qua khi ta nhìn thấy nàng rơi lệ ta mới hiểu, người không thể buông được quá khứ... thực ra chính là nàng!”

Tim tôi thắt lại, đứng lên định nói gì đó nhưng Vũ Văn Dung đã quay người bỏ đi, thân hình cao lớn trông thật là cô độc. Cửa lớn mở ra, ngoài sân vườn có một đồng lá vàng rụng được quét gọn lại, càng làm nổi bật lên sự cô độc ấy. Tôi bất giác đuổi theo ra ngoài cửa, phong cảnh được ánh tịch dương nhuộm đỏ rực, bóng chàng càng lúc càng rời xa, tôi dựa vào khung cửa, không thể nào cất nổi bước chân.

Tôi thực sự không buông được quá khứ sao? Tôi không buông được Lan Lăng Vương sao? Nhưng buông hay không buông thì đã sao? Tôi đâu phải là người được phép lựa chọn. Giờ thì tôi chỉ muốn tránh xa tình

cảm, không cho bất kỳ ai cơ hội làm tổn thương tôi, như thế cũng sai sao?

Cái bóng của Vũ Văn Dung khuất dần trong quầng ánh sáng màu vàng cam, rồi cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa. Trong lòng tôi bỗng dưng có cảm giác đau đớn, áy náy, hoang mang, mơ hồ kỳ lạ. Rất nhiều cảm xúc không nói rõ thành lời trộn lẫn vào với nhau, khiến tôi cảm thấy mệt mỏi. Nhắm mắt lại, trong đầu tôi xuất hiện ánh mắt đau đớn vì bị tổn thương của Vũ Văn Dung.

Có lẽ thời gian là một liều thuốc giải, và cũng là viên thuốc độc mà tôi đang nuốt xuống.

4.

Tôi nghĩ, với tính cách của Vũ Văn Dung thì chắc chắn chàng sẽ còn giận tôi rất lâu. Chàng cao ngạo, cố chấp, bá đạo nhường ấy, lại còn có rất nhiều nữ nhân nữa. Nếu tôi không đi dỗ dành chàng, có lẽ chàng sẽ chẳng bao giờ tới tìm tôi nữa. Có lẽ như thế cũng tốt, mối quan hệ giữa tôi với Vũ Văn Dung đã càng ngày càng trở nên nguy hiểm, càng ngày càng khó kiểm soát, tránh xa một chút, với tôi, với chàng có lẽ đều là việc tốt.

Chắc vì có tâm sự nên đêm qua tôi ngủ không ngon giấc, khi tỉnh dậy thì trời mới tờ mờ sáng. Bích Hương nghe thấy động tĩnh thì lại gần với đôi mắt ngái ngủ, thấy tôi mở mắt ngồi dựa vào đầu giường thì hơi kinh ngạc:

“Tiểu thư hôm nay dậy sớm thế!”

Tôi cười khổ. Nghĩ bụng sau này không thể ngày nào cũng ngủ tới lúc mặt trời lên tới ba con sào được nữa, làm nha đầu này cũng hư theo. Tôi dặn Bích Hương mang y phục cho tôi thay, định sẽ ra ngoài đi dạo một chút.

Đẩy cánh cửa phòng bằng gỗ đỏ chạm hoa ra, cảm giác bầu không khí mát lạnh mang theo chút ý thu ủa vào phòng. Nơi chân trời đã tờ mờ ánh sáng, tôi đang cảm thấy dễ chịu thì bỗng dưng nghe thấy tiếng Bích Hương thốt lên:

“Tiểu thư, người nhìn kìa!”

Ánh mắt tôi dừng lại bên dưới, trước mắt, tia sáng màu đỏ bao trùm, tôi sửng sốt, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, cả người tôi như bị đóng đinh ở chỗ cũ.

Trong sân đặt hàng trăm chiếc làn trúc, trong đó đều đựng những quả anh đào to tròn chín mọng, đỏ rực như những viên trân châu, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta phải nuốt nước bọt. Dưới ánh sáng tờ mờ của ngày mới, từng chiếc giỏ anh đào xếp hàng dài như một tấm thảm đỏ khảm mã não chất đầy trong sân, tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc...

Tôi ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng dưng nhớ lại hôm đó, khi chàng hỏi tôi thích ăn gì, tôi từng đọc một câu thơ trước mặt chàng: “Thạch lựu chưa tàn, mai chớm chín. Yêu hoa sơn dã, bốn năm bông. Mặt trời ngả bóng, gió se sắt. Cánh lá xanh lấp ló những nụ hồng.”

Thì ra không những chàng đoán được đáp án mà còn ghi nhớ ở trong lòng. Nhưng vào mùa này, ở nơi này, chàng kiếm đâu ra nhiều anh đào đến thế? Tôi chần chừ, bất giác bước xuống thềm, cúi người cầm một quả anh đào lên, nó giống như một viên ngọc đẹp màu đỏ, chạm vào thấy lạnh lạnh, loáng thoáng ngửi thấy một mùi thơm dễ chịu. Nhớ lại ánh mắt bị tổn thương của chàng hôm đó, rốt cuộc tôi có chỗ nào đáng để chàng làm như thế? Hít sâu một hơi, tôi có cảm giác đau đớn.

Lúc này, bỗng dưng có một bóng người cao lớn bước ra từ lùm cây gần đó. Tôi vội vàng nhìn theo, không phải là chàng, bất giác thấy hơi thất vọng. Thì ra là Sở tổng quản, hình như hắn đã đứng ở đó nhiều canh giờ rồi, trong ánh mắt nhìn tôi dường như có vài phần thâm ý, lại gần hành lễ, nói:

“Tư Không đại nhân dặn thuộc hạ đứng chờ ở đây, cho tới khi tiểu thư nhìn thấy chỗ anh đào này mới thôi. Còn một câu ngài dặn thuộc hạ chuyển lời cho tiểu thư.”

Tôi cúi đầu nhìn bên chân châu đỏ rực trước mắt, lên tiếng:

“Người nói đi!”

“Đại nhân nói, anh đào không thể giữ, rất nhanh bị hỏng, nhưng có thể ủ thành rượu, cất giữ lâu dài. Tuy rằng không thể suốt đời suốt kiếp, nhưng trước khi nàng quay đi, ta chắc chắn vẫn chờ ở đây, mặc cho người hái quả, đời này không hối tiếc!”

Giọng nói và ngữ khí của Sở tổng quản tuy không giống Vũ Văn Dung, nhưng tôi phảng phất như nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn và ánh mắt ẩn nhẫn, dịu dàng của chàng khi nói câu này. Bất giác tôi nâng niu quả anh đào trong lòng bàn tay, siết chặt, và cuối cùng siết vỡ nó, thứ nước màu hồng chảy ra tay, ướt ươn và thơm ngọt. Vũ Văn Dung, chàng nhìn thấu trái tim ta rồi sao?

“Phấn son trang điểm thật thắm tươi

Lầu Vọng Tiên, lên ngóng bóng Người

Khóa thú mạ vàng dây lạnh buốt

Rồng đồng điểm khắc hừng hờ rơi.”

Tôi sợ hồng nhan chưa già, ân đã đoạn, tôi sợ sau này hậu cung của chàng ba ngàn giai nhân mỹ nữ, tôi sợ có một ngày rồi chàng sẽ chán ghét tôi. Nhưng hôm nay, chàng muốn nói với tôi, rằng đời này kiếp này, trước khi tôi quay đi thì chắc chắn chàng sẽ không bao giờ rời bỏ tôi sao?

Đang lúc bồi hồi thì Sở tổng quản lại gần, thở dài một tiếng, đưa cho tôi một bức thư, nói:

“Còn có cái này, thuộc hạ nhận được lúc gác đêm ở đây. Nguyên phu nhân của Tể Tướng phủ phái người gửi cho tiểu thư, mời tiểu thư đọc!”

Tôi thoáng ngỡ ngàng, nghĩ bụng cuối cùng ở Kinh thành cũng có phản hồi, đón lấy đọc kỹ, lát sau tôi thở dài nói:

“Người đến có lẽ cũng đã nói rõ ý với người rồi phải không? Vũ Văn Dung biết chuyện này không?”. Bức thư rất đơn giản, chỉ nói Nguyên phu nhân hơi mệt, bảo tôi qua đó thăm bà. Nhưng ý đồ của bà chắc chắn là không đơn giản. Thậm chí không những chỉ là thăm dò tin tức mà thôi. Nghĩ bụng Nguyên phu nhân cũng không hoàn toàn tin tưởng tôi, lần này gọi tôi tới phủ bà cũng có thể là muốn mượn tay tôi để kiểm chế Vũ Văn Dung. Nhưng nếu tôi không đi thì sẽ làm mất sự tin tưởng của bà, vở kịch này cũng không tài nào diễn tiếp được nữa.

Sở tổng quản lắc đầu, nói:

“Còn chưa kịp bẩm báo với Tư Không đại nhân.”

Tôi thở dài:

“Vậy phiền Sở tổng quản sắp xếp cho ta rời phủ, và tạm thời đừng nói với Vũ Văn Dung chuyện này. Chờ khi ta quay về, chắc chắn sẽ cho chàng một đáp án rõ ràng.”

Không muốn chàng phải lo lắng cho tôi nữa, không muốn tận hưởng sự sủng ái của chàng, đồng thời lại nói với bản thân rằng mình không yêu chàng. Có lẽ tôi cần bình tĩnh lại một khoảng thời gian để nhìn rõ xem mình thực sự có tình cảm với Vũ Văn Dung hay không.

Sở tổng quản suy nghĩ giây lát, rồi lại nhìn Bích Hương sau lưng tôi, cuối cùng đồng ý:

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Lúc này đã là chiều tối, cùng Bích Hương thu dọn phòng ốc một ngày, giờ cũng đã chuẩn bị được tương đối, ngày mai sẽ lên đường. Tôi mệt mỏi ngồi xuống giường, nhìn đĩa anh đào chín mọng đặt trên bàn, bất giác ôm lấy cái đĩa để lên đùi, cho từng quả vào miệng.

Hơi lạnh, chua chua, ngọt ngọt. Cắn một miếng, lập tức cảm nhận mùi hương ủa ra khắp miệng. Đẹp mà lại ngon, từng quả tròn căng như những viên mã não trong vắt.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã ăn hết một đĩa anh đào, sau đó nhìn vào cái đĩa không thần thờ, nhất thời không biết nên làm gì.

“Tiểu thư?”. Lúc này, tôi nghe thấy tiếng Bích Hương gọi tôi thăm dò, giọng nói rất nhỏ.

“Hử?”. Tôi nghiêng đầu nhìn nàng ta, thấy trong mắt nàng ta có một vẻ thăm dò và cảm khái.

“Tiểu thư... thực sự rất thích ăn anh đào sao?”

Tôi gật đầu, biết rằng nàng còn điều muốn nói, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

“Tiểu thư, thứ tội cho nô tỳ lảm lời, đến Sở tổng quản cũng nói chưa bao giờ thấy Tư Không đại nhân đối xử với một ai như vậy. Tuy rằng đây chỉ là anh đào, nhưng tình ý ở trong đó thì đến hoàng kim cũng không bì kịp”. Nói tới đây, trên mặt Bích Hương lóe lên một tia nhìn ngưỡng mộ.

Phải, Dương Quý Phi thích ăn vải, Đường Minh Hoàng bèn sai người ngày đêm kiếm tìm hái về cho nàng chỉ mong nhận được một nụ cười của người đẹp. Sự sủng ái như thế, có nữ nhân nào mà không mong có được?

Chỉ là, Dương Ngọc Hoàn là đệ nhất giai nhân, cuối cùng vẫn chết thê thảm. Tôi chỉ là hạng phần thưởng tầm thường, đâu dám mong ước xa xôi? Tôi thở dài, nhìn chiếc khăn tay hoa lan quần nơi cổ tay, trong lòng càng thêm buồn bã.

5.

Trời càng lúc càng lạnh.

Nơi quan đạo bụi bay mù mịt, vó ngựa vang lên lẫn với tiếng bánh xe kêu ken két, màn đêm nhuộm sắc đen lên cuộc hành trình. Chớp mắt tôi đã rời Tư Không phủ được mấy ngày. Chuyến đi này tôi không đưa Bích Hương theo cùng, nói là để nàng ở lại Tư Không phủ để tiện ăn nói với chàng, thực ra là vì biết trước chuyến đi này sinh tử chưa rõ, không muốn liên lụy thêm một cặp tình nhân. Có thể nhận ra, tình cảm của nàng với Sở tổng quản là rất tốt, đối với những người yêu nhau mà nói, chỉ chia tay trong giây lát cũng đã là đau khổ, nhưng nỗi nhớ nhung ngọt ngào này không phải ai cũng có. Tôi đã không có được thì chi bằng tác thành cho những người xung quanh.

Vén rèm xe lên, vầng trăng khuyết treo chênh chếch trên cành cây khô, chiếu sáng vài con chim đang nghỉ trên cành, mang theo một cảm giác thê lương. Tôi bỗng dưng có một dự cảm không lành, cũng đúng lúc này. Chiếc xe ngựa đột nhiên khựng lại, sau đó thì bật ngựa về sau. Tôi giữ chặt lấy khung gỗ nhô ra nơi trần xe, cổ vén rèm lên, bỗng thấy một cung tên màu trắng theo gió bay tới, giết chết người xa phu tại chỗ. Mấy con ngựa hoảng sợ lồng lên, hí vang, đằng trước là khói trắng giăng mắc, thấp thoáng thấy mười mấy hắc y nhân đứng đó, xếp hàng phía trước, tay cầm trường đao, sau lưng là một hàng cung thủ đang giơ sẵn cung tên, tất cả đều nhắm vào tôi.

Đám sát thủ này đã được huấn luyện rất kỹ càng. Có lẽ cùng lai lịch với đám người đêm hôm đó đã tới Tư Không phủ hành thích tôi. Nhưng rốt cuộc là ai, có thâm thù đại hận gì với tôi mà cứ kiên quyết phải đưa tôi vào chỗ chết? Cũng may trước khi ra ngoài tôi đã có sự chuẩn bị. Lập tức quay đầu trốn ra sau xe, lấy hai túi hỏa dược, chầm ngòi thật nhanh rồi ném một quả về phía chúng.

“Bùm” một tiếng, đám người đó còn chưa kịp phản ứng thì đã có vài tên bị nổ tan xương nát thịt. Đúng lúc này, tôi nhào về phía trước nắm lấy một sợi dây thừng, giật mạnh, quay đầu ngựa phi về hướng ngược lại.

Chiếc xe ngựa đã bị bắn tới tấp, mấy con ngựa sợ hãi ra sức chạy nhưng không cùng một hướng. Ván gỗ sau lưng vang lên tiếng phầm phạm, là tiếng cung tên bắn trúng. Tôi hốt hoảng, sống lưng lạnh buốt vì sợ hãi. Đúng lúc này, trước mặt xuất hiện một đội nhân mã phi tới, trên người mặc y phục thị vệ Tư Không phủ, đi vòng qua xe ngựa của tôi rồi lao thẳng về phía bọn sát thủ. Hai nhóm người lao vào chém giết nhau, loạn tiễn bay tới tấp, không gian nhuộm mùi máu tanh nồng nặc. Tôi hơi kinh ngạc, lúc này tôi đã rời khỏi Tư Không phủ rất xa, các thị vệ của Sở tổng quản sao lại xuất hiện ở đây? Nhưng bây giờ chẳng còn thời gian để nghĩ những việc này, tôi nắm chặt dây thừng, lao đi mấy chục trượng, quay đầu nhìn lại, rốt cuộc là thế lực như thế nào mà trong chớp mắt đã giết mất quá nửa đội nhân mã của Tư Không phủ. Ván gỗ sau lưng tôi bị cung tên bắn lỗ chỗ như tổ ong, sau xe còn vô số hắc y nhân cầm đao đuổi theo. Tôi nghiêng rằng, gỗ chiếc trạm vàng trên đầu xuống, đâm mạnh vào chân con ngựa. Con ngựa dần dần đau quá, càng chạy nhanh hơn, tôi cố nắm chặt dây thừng, cơn gió vun vút tạt vào mặt khiến tôi không mở nổi mắt. Đằng trước là khu rừng quế dày đặc, ở giữa có một con đường nhỏ chỉ vừa cho chiếc xe ngựa rách nát nhưng to lớn lọt qua. Mặc đường loạn thạch ngổ ngang, khiến thùng xe kêu rầm rầm, một lúc sau, cái thùng xe đã bị đâm thủng hàng trăm lỗ dường như không còn chịu được con đường gập ghềnh, sau mấy tiếng “cót két”,

tấm ván gỗ trúng tên dày đặc sau xe rơi xuống mặt đường. Sau đó, vết nứt nơi khoang xe càng lúc càng to. Đằng trước không còn đường nữa, bên dưới lớp sương mỏng là một cái động đen khổng lồ, đó là vách núi! Tôi hốt hoảng, vừa định mượn sức nhảy lên lưng ngựa, nhưng đã muộn mất rồi.

Hai con ngựa đạp hụt một bước, cả hai cùng ngã xuống vách núi trong màn đêm tăm tối. Cũng may lúc đó thanh gỗ nối giữa thùng xe với ngựa đã hoàn toàn bị đứt, nhưng thùng xe cũng bay vút lên theo quán tính, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tôi đạp một chân vào thùng xe, cả người mượn lực đẩy về sau, vẫn không nắm kịp vách đá. Hai tay tôi cuống loạn khua lên trong không trung, tôi nhắm mắt, nghĩ bụng hôm nay mình sẽ an giấc ngàn thu.

Đúng lúc này, bỗng có một bàn tay rộng lớn nắm chặt lấy tay tôi, đầu ngón tay ấm áp chạm phải làn da lạnh lẽo của tôi, như hơi ấm duy nhất trong đêm đông, như ngọn cỏ cứu mạng trong lúc sinh tử.

Nhờ ánh trăng mờ ảo, tôi nhìn thấy một gương mặt vô cùng anh tuấn, đôi mắt đen thẳm sáng như sao lúc này đang tràn đầy sự ấm áp và lo lắng. Trong khoảnh khắc, cả người chàng cũng bị sức nặng của tôi kéo xuống vực, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chàng rút dao cắm phập vào vách đá, một tay cầm cán dao, một tay nắm chặt tay tôi.

Ánh trăng chiếu sáng gương mặt như ngọc của người ấy, chàng cúi đầu nhìn tôi, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán chàng, càng dịu dàng hơn thường ngày.

Tôi ngỡ ngàng:

“Vũ Văn Dung...”

Đất chỗ vách núi không kiên cố, lúc này, cán dao đột nhiên trượt xuống mấy trượng, bên tai vang lên tiếng lạo xạo của những hòn đá nhỏ đang lăn xuống khiến người ta sợ thót cả tim. Vũ Văn Dung nắm chặt cán dao, hiển nhiên là đã dùng toàn lực, nhưng vẫn nhìn tôi an ủi:

“Thanh Tỏa, đừng sợ!”

Trước nay tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp lại chàng trong hoàn cảnh này. Mắt tôi ngấn lệ:

“Sao chàng lại ở đây? Đi theo thiếp suốt dọc đường sao? Đồ ngốc, đừng cố nữa! Bây giờ còn cách miệng vực không xa lắm, chàng buông thiếp ra, vẫn còn có thể bay lên được. Nếu không hai chúng ta đều sẽ chết!”. Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, khóe mắt cay xè.

Lúc này, lưỡi dao lại trượt xuống thêm vài tấc nữa, đất đá ở vách núi tiếp tục lăn xuống, Vũ Văn Dung kéo tôi, hai người như cành liễu trong gió, lắc qua lắc lại. Tôi biết nếu như thế này cả hai chúng tôi sẽ rơi xuống đáy vực, nghiêng rằng buông tay ra:

“Vũ Văn Dung, buông thiếp ra đi. Chàng không cần phải chết chung với thiếp!”

Vũ Văn Dung nắm chặt tay tôi, chàng cúi đầu nhìn tôi, giọng nói nghiêm nghị:

“Nàng tưởng ta chưa từng nghĩ tới việc buông nàng ra sao? Nhưng ta không làm được!”. Tay chàng nắm chặt hơn, khiến tay tôi đau nhói: “Thanh Tỏa, nắm chặt lấy ta! Nàng nhớ không, ta từng nói, nếu nàng không tin vào ông trời, vậy thì nàng có thể tin vào ta. Cho dù có chết thì ta cũng không bỏ nàng một mình đâu.”

Tôi sững sờ nhìn chàng, trong ánh sáng yếu ớt, gương mặt của Vũ Văn Dung càng hiện lên đẹp không tả xiết, tôi nắm chặt tay chàng, sau đó cúi đầu, không cho chàng nhìn thấy giọt nước mắt vừa lăn ra khỏi mắt mình, nghẹn ngào:

“Nhưng có đáng không?”

Bàn tay chàng rộng lớn và ấm áp, chàng nói:

“Ta không biết. Thanh Tỏa, nàng biến ta thành gã ngốc, ta đã không biết làm thế nào để tính toán là có đáng hay không. Nàng giỏi lắm, nàng khiến ta biết rõ ràng là không nên, nhưng lại chẳng còn cách nào khác!”

Lúc này, mũi dao lại tiếp tục trượt xuống, chạm phải một hòn đá to, “cạch” một tiếng, tiếng kim loại gãy rời, một mảnh dao trắng bị gãy bay ra ngoài, cửa rách cánh tay Vũ Văn Dung, nhưng chàng vẫn nắm chặt tay tôi. Tôi và chàng cùng rơi xuống, chiếc váy rộng xòe ra trong cơn gió như một con bướm đang lao vào đồng lửa, máu từ vết thương của chàng chảy lên mặt tôi, lạnh lạnh, như những giọt lệ, tôi nói khẽ:

“Vũ Văn Dung, thiếp xin lỗi!”

m thanh như tiếng cánh hoa rơi rụng, bay ra trong cơn gió. Thiếp thường khiến chàng giận dữ, buồn lòng. Hôm nay, còn liên lụy khiến chàng cùng chết.

Thật lòng, thiếp xin lỗi...

6. Chương 06

Chương 6: Tựa lâu ngóng cửa cũng tàn năm canh

1.

Dưới vực là một bãi cát êm ái, phía trước là mặt biển đang dâng trào những con sóng giận dữ trong đêm đen, sóng biển ập tới mang theo cả cơn gió lạnh buốt.

Tôi mở mắt nhìn xung quanh, nghi ngờ không biết có phải mình đang nằm dưới âm tào địa phủ. Lúc này, bỗng dưng một đôi tay ấm áp giữ chặt bờ vai tôi, thận trọng kéo tôi vào lòng, lo lắng hỏi:

“Thanh Tỏa, nàng thế nào?”

Đó là giọng nói của Vũ Văn Dung, nó vang lên thật chân thực, hóa ra tôi chưa chết. Tôi ngược mắt nhìn chàng, đôi mắt chàng lóe sáng như những vì sao trong đêm tối, trong đó tràn ngập sự quan tâm dịu dàng. Lòng ngực tôi nhói nhói, dang tay ra ôm lấy chàng, lấp bắp:

“Văn Dung, chúng ta sống rồi! Tốt quá, chúng ta đều chưa chết!”

Tay chàng siết mạnh, kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, giây lát sau, chàng lại thương yêu nâng mặt tôi lên, dịu giọng nói:

“Thanh Tỏa, ban nãy nàng gọi ta là gì?”. Lúc này, đôi mắt chàng bỗng dưng nhíu lại, nhìn kỹ gương mặt tôi: “Sao lại có máu? Nàng bị thương sao?”

Tôi lắc đầu, giọng bùi ngùi:

“Chàng chỉ hỏi thiếp có bị thương hay không mà quên rằng mình cũng biết đau sao?”. Tôi cúi người xem xét vết thương do bị lưỡi dao cửa vào trên cánh tay chàng ban nãy, cũng may là nó không sâu lắm, nhưng máu vẫn chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả một vạt áo. Tôi nhẹ nhàng xé rách chỗ áo trên vết thương của chàng, hỏi: “Đau không?”

Vũ Văn Dung lắc đầu, lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt trở nên ngọt ngào. Tôi đứng lên, dùng tay vốc một ít nước biển, cẩn thận rửa vết thương cho chàng. Trong nước biển có muối, chạm phải phần vết thương hở miệng chắc chắn rất đau, nhưng chàng cứ như đã mất đi tri giác, chỉ dịu dàng nhìn tôi.

Ngần ngừ một lát, tôi gỡ chiếc khăn tay hoa lan trên cổ tay, nhẹ nhàng băng bó vết thương của chàng.

Đôi mắt Vũ Văn Dung chuyển động, trầm giọng hỏi:

“Nàng... nữ sao?”

Tôi ngơ ngác, thấy chàng nhìn chiếc khăn tay, ánh mắt tối đi. Tôi cúi đầu, đáp khẽ:

“Thiếp không biết nên nói thế nào, cũng không biết chàng có tin không. Nhưng khoảnh khắc này, trên thế giới, chẳng còn gì quan trọng hơn chàng nữa!”

Ánh mắt Vũ Văn Dung sắc lại, như thể đang bị xúc động mạnh mẽ, vòng tay ôm lấy tôi. Nằm trước ngực chàng, tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh và mạnh mẽ của chàng. Chàng cúi đầu xuống, đôi môi đặt lên vầng trán tôi, rồi dần dần trượt xuống, nhẹ nhàng lướt qua mắt, mũi, và cuối cùng mạnh mẽ đặt lên môi tôi, gấp gáp và nóng bỏng. Tôi bỗng dưng không biết làm thế nào để từ chối, thậm chí còn không biết phải đáp trả thế nào. Nụ hôn của chàng vốn rất nhẹ, nhưng lúc này nó trở nên mạnh mẽ tới mức khiến tôi gần như tắc thở, đầu lưỡi chàng luồn sâu vào miệng tôi, như đang tìm kiếm điều gì đó.

Tôi cảm giác toàn thân như mất sức, hai tay túm chặt vạt áo chàng, dường như không thể nào chống đỡ nổi thân thể mình, chỉ biết thở hổn hển. Vũ Văn Dung trở mình đè tôi xuống dưới, hơi thở ấm nóng, men theo vùng cổ, hôn xuống tai tôi.

Bờ cát êm ái trong đêm tỏa ra hơi lạnh, một vầng trăng khuyết tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt và lạnh lạnh. Đêm rất lạnh, nhưng lúc này cả người tôi nóng bừng lên, vốn đã mệt mỏi vô cùng, giờ đầu óc tôi trống rỗng, nụ hôn của chàng nóng bỏng và dịu dàng, khiến tôi biết mình còn đang tồn tại. Nhưng đúng vào lúc này, Vũ Văn Dung đột nhiên dừng lại, trong mắt chàng dâng lên một ngọn lửa ham muốn đang cố kìm nén, chàng phủ phục trên người tôi, thở hổn hển nói:

“Thanh Tỏa, không thể ở nơi này. Ta phải cho nàng một tòa lầu đẹp nhất, ta phải khiến nàng thực sự là của ta, ở một nơi thuộc về chúng ta.”

Hơi thở của tôi cũng phập phồng, thở phào một hơi, lại như thở dài, đôi tay vuốt lên mái tóc rối tung của chàng, nói khẽ:

“Vũ Văn Dung, chàng là đồ ngốc!”

Rốt cuộc tôi có cái gì tốt mà đáng để chàng cam tâm tình nguyện cùng tôi chết? Tôi có thể cho chàng cái gì mà đáng để chàng nâng niu tôi trong lòng bàn tay như nâng niu một báu vật.

Chàng nói như lẩm bẩm:

“Thanh Tỏa, nàng biết không, nếu bây giờ là một giấc mơ thì ta thà không bao giờ tỉnh lại. Cuối cùng ta cũng biết, thì ra trong tim nàng có chỗ dành cho ta.”

Nói rồi, chàng đứng lên, bế thốc tôi dậy, đi về phía một tảng đá, chàng đặt tôi nằm lên chỗ lõm trên hòn đá, ngồi cạnh tôi, vòng tay ôm lấy tôi, nhẹ nhàng:

“Lạnh không?”

Tôi lắc đầu, vòng tay ôm hông chàng. Có lẽ chỉ có hơi ấm của hai người mới có thể chống cự nổi đêm đen lạnh lẽo này. Tôi nằm nghiêng đầu trong lòng chàng, nhìn mặt biển như một màn sương đen kịt dưới ánh trăng mờ ảo, nói đùa:

“Tiếc là đám sát thủ vẫn ở gần đây nên không thể nổi lửa. Nếu không thiếp và chàng ngồi bên một đồng lửa ngấm biển, thú vị lắm đấy!”

Chàng cười nhẹ:

“Nàng thích biển ư? Thế thì sau này ta sẽ xây một Biệt Uyển ở gần biển, nếu nàng thích, năm nào ta cũng sẽ đưa nàng đi ngắm biển.”

Lời hứa ấy có nữ nhân nào mà không thích nghe? Tôi cười:

“Chàng không phải là người xa hoa, lại xây Vọng Tiên Lâu vì thiếp. Bây giờ lại nói là xây Biệt Uyển ở gần biển, chẳng nhẽ chàng sẵn lòng vì thiếp làm một hôn quân sao? Hay là muốn thiếp công lên mình cái tội danh hồ ly tinh mê hoặc người khác?”

Nói tới hai tiếng “hôn quân”, bỗng dưng tôi nhớ tới Tể tướng Vũ Văn Hộ, thần sắc trở nên nghiêm túc.

“Chàng nói xem, rốt cuộc kẻ nào truy sát chúng ta? Xem ra hình như bọn chúng nhắm vào thiếp, chẳng nhẽ là người mà Nguyên phu nhân phái tới?”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng: “Đúng rồi, mà sao chàng lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải thiếp đã bảo Sở tổng quản giấu chàng rồi sao? Chẳng nhẽ chàng luôn đi theo sau lưng thiếp?”

Vũ Văn Dung nghịch nghịch một lọn tóc bị tuột ra của tôi, gương mặt ánh lên vẻ thương yêu, nói:

“Nhiều câu hỏi quá, nàng bảo ta trả lời câu nào trước?”

Tôi cười khê, điều chỉnh một tư thế dễ chịu hơn trong lòng chàng, để có thể nhìn thấy rõ gương mặt chàng. Vũ Văn Dung bỗng đứng thở dài:

“Sở tổng quản là người rất giữ chữ tín, sau khi đã hứa với nàng, quả nhiên không nói với ta chuyện nàng rời đi. Ngày thứ ba ta đi tìm nàng nhưng không tìm được, phải uy hiếp nói là sẽ trị tội Bích Hương, hẳn mới chịu cho ta biết hành tung của nàng.”

Chàng nhẹ nhàng cuộn tóc tôi:

“Thanh Tỏa, nàng hiểu được tâm trạng của ta khi đó không? Cảm giác sợ hãi, nàng khiến ta trải nghiệm quá nhiều lần rồi. Sợ mất nàng, sợ không bao giờ được gặp nàng nữa. Sợ có người làm hại nàng, và sợ bản thân nàng muốn chạy trốn, không muốn quay lại bên ta nữa.”

Tôi thất lòng, trong tim dâng lên một cảm giác ăn năn và hối hận, nói khê:

“Văn Dung, thiếp xin lỗi!”

Chàng hơi nghiêng đầu, dịu giọng:

“Ngốc quá, nàng không có lỗi với ta. Nàng xem, nàng đã biết gọi tên ta rồi, thế nên mọi thứ đều là xứng đáng!”. Chàng dừng lại, rồi nói tiếp: “Ta đem theo một đội thị vệ trong phủ theo suốt đêm mới đuổi kịp nàng ở đây”. Bàn tay đặt lên vai tôi siết chặt, dường như vẫn còn chút sợ hãi, nói như lẩm bẩm: “Cũng may, bây giờ nàng lại ở trong lòng ta, an bình.”

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác vòng tay này thật là ấm áp. Giây sau, tôi nói:

“Đám sát thủ đó liệu do ai phái tới nhỉ? Chỉ có Nguyên phu nhân là biết hướng đi của thiếp, nhưng chẳng có lý do nào bà ấy.”

Đôi mắt Vũ Văn Dung trở nên lạnh lùng:

Chuyện Vũ Văn Dung muốn phế Hoàng huynh, rất nhiều thế lực trong triều đều nhìn thấy. Mặc dù chỉ là một con rối nhưng cũng rất nhiều người muốn tranh cướp Hoàng vị. E rằng đám người đó là nhắm vào ta, dù sao thì bây giờ xem ra, người có khả năng thay thế Hoàng huynh tiếp chương Đế vị nhất cũng chỉ có ta.”

Tôi nghĩ ngợi rồi nói:

“Xe ngựa của thiếp từ Tư Không phủ đi ra, được che chắn rất kỹ rồi đi về phía Kinh thành, họ tưởng lầm người trong xe là chàng cũng không có gì lạ. Nhưng còn thích khách mà lần trước thiếp gặp phải ở Tư Không phủ thì sao? Người đó chắc chắn là nhắm vào thiếp, sau lưng là do ai sai khiến?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Dung, trong mắt chàng cũng có sự nghi hoặc như thế, tôi nói:

“Có phải chàng cũng cho rằng, chuyện hôm đó là do nàng ta làm không? Nhưng cho dù thế nào thì nàng ta cũng chẳng có lý do gì gây bất lợi cho chàng.”

Có lẽ chàng biết tôi đang nói tới ai. Nhan Uyển, thủ đoạn của nữ nhân này tôi đã được nhìn thấy từ rất lâu trước đây rồi. Tôi sống trong Tư Không phủ một tháng, tuy rằng cố ý tránh mặt không gặp, nhưng nàng ta vẫn không chịu tới để giả bộ này nọ, chứng tỏ địch ý của nàng ta đối với tôi rất rõ ràng, nên chẳng thêm giả bộ nữa.

Vũ Văn Dung nghiêm túc suy nghĩ giây lát rồi nói:

“Ta cũng từng nghi ngờ Nhan Uyển. Nhưng bây giờ ngày nào nàng ấy cũng ở trong Tư Không phủ, không có liên hệ gì với bên ngoài, e rằng sau lưng còn có thế lực nào đó lớn hơn”.

Thế lực sau lưng nàng ta là Thiên La Địa Cung, chẳng nhẽ còn chưa đủ lớn sao? Nhưng tôi không thể nói ra câu này, cũng không muốn gây thêm phiền phức vào lúc này. Còn về Nhan Uyển, tuy rằng tôi không có chứng cứ, nhưng luôn có một trực giác rằng Vũ Văn Dung đối với tôi càng tốt thì nàng ta càng không nhàn

nhìn được. Nhưng nếu nói rằng kẻ hành thích tôi hôm đó và các sát thủ hôm nay là cùng một nhóm người thì có khả năng không phải là nàng ta rồi.

Càng nghĩ càng thấy đầu óc rối bời, tôi ngơ ngậy trong lòng Vũ Văn Dung, một tay đặt lên ngực chàng, ca thán:

“Haizz, thiếp đáng ghét thế sao? Sao lại có nhiều người muốn giết thiếp đến vậy? Càng nghĩ càng thấy buồn.”

Vũ Văn Dung giữ vai tôi lại, giọng nói có vẻ cổ quái, nói:

“Thanh Tỏa, đừng cựa quậy!”

Tôi kinh ngạc, rồi lại tỉnh ngịch ngơ ngậy trong lòng chàng, ngược mắt lườm chàng:

“Sao thế?”

Người chàng thoáng run lên, trong mắt lại thấp lên một ngọn lửa ham muốn mơ hồ, hít sâu một hơi, dường như đang cố kiềm chế bản thân, đôi môi đẹp đặt lên trán tôi, giọng nói nghe như hơi giận dữ:

“Thanh Tỏa!”

Lúc này tôi mới hiểu là chuyện gì, vội vàng tránh khỏi ánh mắt chàng, ngoan ngoãn nằm trong lòng chàng không cựa quậy nữa. Đêm đã khuya, ánh sao bị che khuất, mặt biển như một biển mây dày đặc không có bờ, bỗng dưng cảm giác lúc này mọi thứ mơ hồ như một giấc mơ. Tôi áp sát mặt vào ngực chàng, có thể cảm nhận rõ ràng hơi ấm và nhịp tim của chàng, khiến tôi bỗng dưng cảm thấy ấm áp và an lòng.

Tôi nhắm mắt, cảm giác mệt mỏi ập tới, nặng nề ngủ thiếp đi.

2.

Mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa rất dễ chịu, thân xe nhẹ nhàng lắc lư, có lẽ là một chiếc xe ngựa lớn rất chắc chắn. Tôi thoải mái duỗi chân duỗi tay đang đau nhức, hình như lâu lắm rồi mới được ngủ một giấc ngon đến thế. Vén rèm xe ra, ánh nắng rực rỡ chiếu vào, mang tới cảm giác ấm áp.

Trong quãng ánh sáng rực rỡ, Vũ Văn Dung đang cưỡi một con tuấn mã màu đen đi bên cạnh tôi, lúc này chàng đã thay bộ y phục màu nâu, kim quan cũng gỡ xuống, chỉ dùng một miếng vải đơn giản để buộc tóc. Nhưng trông chàng vẫn anh tú ngút trời, chàng nghiêng đầu nhìn tôi, nhếch môi lên:

“Thanh Tỏa, nàng tỉnh rồi hả?”

Tôi đặt tay lên cửa sổ xe, nghiêng đầu nhìn chàng, tò mò hỏi:

“Sao chàng lại mặc như thế này?”

Vũ Văn Dung mím môi cười, giả bộ nói với tôi:

“Tại hạ là xa phu mới tới, hộ tống tiểu thư về phủ!”

Tôi cố nén cười, trong đầu nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua:

“Bây giờ chúng ta đi đâu? Về Tư Không phủ sao? Nhưng mà thiếp còn phải tới chỗ Nguyên phu nhân.”

Lúc này Sở tổng quản cưỡi một con ngựa đỏ từ đằng sau chạy tới, nhìn thấy tôi, vội vàng vòng tay lên nói:

“Thuộc hạ hộ giá tới muộn, đêm qua khiến đại nhân và Thanh Tỏa cô nương phải sợ hãi, xin người thứ tội!”

Vũ Văn Dung liếc hẳn một cái, lạnh nhạt nói:

“Lần này nể mặt Thanh Tỏa nên ta bỏ qua. Nhưng lần sau, nếu ta biết người còn giấu ta chuyện gì. Sở Lâm Tây, người biết hậu quả của mình thế nào rồi chứ?”

Sở tổng quản cúi đầu, toát mồ hôi lạnh, giọng nói yếu ớt:

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Tôi thấy thế thì vội vàng dàn hòa, cười nói:

“Cũng may chỉ bị kinh sợ chút thôi, cuối cùng mọi người đều bình an vô sự. Vả lại cũng nhờ họa mà được phúc mà, giúp chúng ta phát hiện ra một vùng biển đẹp.”

Vũ Văn Dung kéo dây thừng, điều khiển con ngựa lại gần tôi, rồi bỗng dừng đưa tay ra đặt lên mu bàn tay tôi, trầm giọng:

“Phải, nhờ họa mà có phúc. Nếu không nhờ đêm qua thì ta cũng không biết trong lòng nàng có ta. Nếu không, nàng tưởng Sở Lâm Tây làm việc không ra gì mà còn sống được đến giờ này sao?”

Tôi ngỡ ngàng, lát sau mới hiểu được hàm ý trong câu nói của chàng, đỏ mặt quát:

“Cái gì, trong lòng ai có chàng? Chàng tưởng bở quá!”. Nói rồi tôi buông rèm xuống, trốn trong thùng xe.

Qua một lớp rèm, tôi còn nghe rõ tiếng cười sảng khoái của chàng vang lên trong gió, nghe thật dễ chịu, thật khiến người ta an lòng.

Vũ Văn Dung... thiếp... thực sự thích chàng rồi sao?

Đi một khoảng thời gian rất dài, bỗng dừng chiếc xe ngựa dừng lại. Tôi thấy hơi kinh ngạc, đang định xuống đi dạo một lát, vén rèm xe lên, thấy Vũ Văn Dung đang chờ ở cửa xe, chàng chìa tay ra cho tôi:

“Thanh Tỏa, xuống nào!”

Tôi dựa vào tay chàng, nhảy xuống xe ngựa, lúc này bóng tối đã dần dần bao phủ, nơi chân trời có những đám mây được nhuộm đỏ đang lững lờ trôi trên nền trời xanh thẫm.

Tiết thu thật dễ chịu, tôi vươn vai thoải mái, quay một vòng tròn. Phía trước có một ngã tư, quay đầu lại thấy Vũ Văn Dung chăm chú nhìn tôi. Đột nhiên chàng vòng tay qua hông tôi, kéo tôi lại gần, nói:

“Thanh Tỏa, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. Ta sẽ quay về sớm!”

Tôi ngỡ ngàng:

“Chàng đi đâu?”

Vũ Văn Dung nhìn con đường dẫn về phía Bắc, trả lời đơn giản:

“Hoàng cung”. Chàng cúi đầu nhìn tôi, vén những sợi tóc lòa xòa trên trán tôi ra sau vành tai, dịu giọng: “Ta phải đi cứu Hoàng huynh. Kế hoạch này là nàng nghĩ ra, nếu không đi e rằng sẽ để lỡ mất thời cơ.”

Tôi vội vàng nói:

“Thiếp đi với chàng! Thiếp có thể nghĩ cách để Vũ Văn Hộ càng tin tưởng chúng ta hơn. Huống hồ theo kế hoạch của chúng ta thì thiếp nên tới chỗ Nguyên phu nhân mà.”

Vũ Văn Dung lắc đầu, quyết đoán nói:

“Không được, ta không thể để nàng mạo hiểm thêm được nữa. Những việc này một mình ta cũng có thể xử lý, nàng chỉ cần an tâm chờ ta trở về là được.”

Tôi không cam tâm, còn định nói thêm vài điều, nhưng Vũ Văn Dung đã giơ ngón tay chặn lên môi tôi, miết nhẹ, giọng nói quả quyết:

“Thanh Tỏa, nàng ở lại Tư Không phủ, đừng đi đâu cả. Ta sẽ phái thêm nhiều người bảo vệ nàng. Chỉ cần nàng bình an vô sự là đã giúp ta rất nhiều rồi.”

Tôi cúi đầu, trong lòng dấy lên một cảm giác lo lắng mơ hồ, lí nhí hỏi:

“Chàng sợ đưa thiếp theo sẽ làm liên lụy tới chàng sao?”

Chàng nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, bàn tay to lớn áp vào má tôi, dịu dàng như dỗ một đứa trẻ:

“Thanh Tỏa, nàng biết ta không có ý đó mà!”. Vũ Văn Dung ghé sát mặt nhìn tôi, đôi mắt như lửa cháy. Hơi ấm từ đôi mắt chàng khiến tim tôi run rẩy, vội vàng đánh mắt đi nơi khác.

Tôi sao thế này, đang làm nũng với chàng sao? Cảnh tượng lưu luyến biệt ly này thật giống với một cặp tình nhân tình sâu ý đậm. Giữa tôi và chàng từ khi nào đã đi tới đoạn không nở rời xa nhau rồi? Tôi cắn môi, lùi về sau một bước, nói:

“Được rồi, không còn sớm nữa, chàng đi mau đi!”

Vũ Văn Dung quay người bước đi hai bước, đón lấy con tuấn mã màu trắng trong tay Sở tổng quản, nhảy lên lưng ngựa, mái tóc màu đen bay nhẹ trong cơn gió, thân hình chàng càng đẹp hơn thường ngày mấy phần. Con tuấn mã màu trắng hí vang đang định lao đi thì đột nhiên Vũ Văn Dung giằng mạnh sợi dây thừng hãm nó lại, nhìn sâu vào mắt tôi, giơ tay ra, nói:

“Cái này trả nàng!”

Tôi ngẩng đầu lên, trong tay chàng là chiếc khăn tay hoa lan mà Lan Lăng Vương tặng tôi, trên đó còn dính vết máu của chàng. Tôi vô thức đón lấy, thần thờ nắm nó trong tay.

Vũ Văn Dung từ trên lưng ngựa nhìn tôi, trong giọng nói vang lên sự kiên định thâm trầm và cả một sự lo lắng âm thầm:

“Thanh Tỏa, ta cho nàng thời gian để quên. Nhớ nhé, khi gặp nhau, trong lòng nàng chỉ được phép có một mình ta.”

Nói rồi chàng giật mạnh dây cương, quay đầu ngựa đi vào một con đường khác, vó ngựa tung trời, cuốn lên một lớp bụi mù mịt. Mặt trời ngả về phía Tây, tôi nhìn cái bóng Vũ Văn Dung khuất dần khỏi tầm mắt mình, bàn tay siết chặt chiếc khăn tay, cảm giác tâm trạng mình như cành liễu khô cằn trong gió, lảo đảo bị gió thổi bay.

3.

Trời dần dần tối lại, tôi ngồi trong xe ngựa, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc khăn tay hoa lan được tôi cất vào trong tay áo, không muốn nhìn thấy, cũng không dám nghĩ tới.

Có những lúc phân tích tình cảm của mình đúng là một việc rất tàn nhẫn, không thể không lòi những đoạn ký ức rối loạn đã được chôn vùi trong nơi sâu thẳm tâm hồn ra, nó bao gồm cả nỗi khổ và niềm ngọt ngào, nay tất cả đã trở thành quá khứ.

Ví dụ như Lan Lăng Vương, chàng từng ôm tôi trong vòng tay ở một khoảng cách rất gần, loáng thoáng còn nhớ mùi hương đặc biệt trên người chàng. Nhưng chàng cũng từng làm tôi tổn thương khiến tôi phải đợi chờ trong vô vọng, chàng đã phụ tấm chân tình của tôi. Còn Vũ Văn Dung, chàng đối với tôi tốt tới mức khiến tim tôi đau nhói.

Không khí ban đêm thật trong lành, tôi nghiêng đầu, hít sâu một hơi, hy vọng tâm trạng mình có thể như một hạt bụi lơ lửng trong không trung quay về chỗ cũ, không muốn ép mình phải mở xẻ nội tâm thâm kín nhất nữa. Có thể yêu hay không yêu vốn chẳng thể nào rõ ràng như đen và trắng, ở giữa còn có rất nhiều khoảng màu hoặc đậm hoặc nhạt.

Con đường nhỏ xíu, sơn lâm tĩnh mịch, lúc này bỗng dưng vọng tới tiếng chim kêu thật thê lương, như đang phải chịu một nỗi đau khôn cùng. Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn một con chim ưng màu đen từ trên không rơi xuống, người còn bị cắm một mũi tên.

“Dừng xe!”

Sở tổng quản nhìn tôi kinh ngạc, khuyên nhủ:

“Không còn sớm nữa, vì sự an toàn của tiểu thư, thuộc hạ định tới thành Tiểu Xuân ở phía Nam trước khi trời tối, tránh đi đêm không an toàn. Nhưng thám tử phái đi về báo lại, Tiểu Xuân thành chủ có lệnh, sẽ đóng cửa thành vào giờ Dậu.”

Tôi hiểu ý của hắn, một là sợ không kịp thời gian, ngoài ra là sợ tôi đi lung tung sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng tôi vẫn nhanh nhẹn nhảy xuống xe, nói:

“Ta sẽ về ngay!”. Nói rồi tôi chạy về hướng con chim ưng rơi xuống, Sở tổng quản thoáng ngây người, rồi lập tức đi theo.

Rừng rậm tăm tối, trời lại đã tối, rất khó nhìn rõ những thứ nằm trên thảm cỏ. Cũng may con chim đỏ phát ra tiếng rên rỉ như cầu cứu, cứ như thể nó biết rằng có người đang tìm nó.

Lúc này, trong không trung lại vang lên tiếng kêu của mấy con chim sẻ, từ đằng xa có mấy mũi tên bay lên không trung, găm thẳng vào người chúng. Tôi giật mình, lúc này mới phát hiện ra trên bầu trời ở khu vực này hầu như không có con chim nào bay, rốt cuộc là người nào đã đuổi cùng giết tận bọn chúng?

Sở tổng quản bước lên một bước, bảo vệ tôi, đưa đôi mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc này, bị một hòn đá ngáng ngay dưới chân, suýt nữa thì tôi ngã nhào, cũng may đã đứng vững được, cúi đầu nhìn thấy trong bụi cỏ rất nhiều xác của các loài chim, trên người đều bị trúng tên, đưa cho Sở tổng quản xem:

“Từ mũi tên này có thể nhận ra người giết những con chim này có lai lịch gì không?”

Sở tổng quản cầm mũi tên trong tay ngắm nghía kỹ càng, nói:

“Xem ra không phải là cung tên mà quan binh hay dùng, cũng không phải của bọn sát thủ đã truy sát chúng ta. Mũi tên này làm thô ráp, chắc chắn, có lẽ là của một thợ săn nào đó gần đây.”

Thợ săn sao? Tôi hoài nghi trong lòng. Cho dù thợ săn ở đây cực kỳ thích ăn thịt chim thì cũng không đến nỗi đuổi cùng giết tận như thế. Lúc này lại nghe thấy tiếng kêu cứu của một con chim ưng, có lẽ ở ngay gần đây. Tôi men theo tiếng kêu đi vào sâu trong bụi cỏ khô cháy, quả nhiên nhìn thấy một con chim ưng màu đen đang giang được một nửa đôi cánh, trên lưng có một mũi tên, vết máu đỏ tươi nhuộm lên lông nó. Nhìn thấy tôi, đôi mắt nó lóe lên vẻ cầu cứu, cứ như thể đã quen biết tôi từ trước.

Tôi vội vàng lại gần nâng nó lên, nhất thời không dám rút tên ra, chỉ thận trọng bẻ gãy mũi tên đoạn gần vết thương của nó, và xé mấy sợi vải từ y phục của mình ra cầm máu cho nó. Con chim ưng nhìn tôi, đôi mắt đen lay lắt như thể biết nói, tôi định ôm nó về xe ngựa bôi thuốc, nhưng nó nặng hơn tôi tưởng rất nhiều, suýt nữa thì tôi bị ngã. Cũng may Sở tổng quản nhanh tay nhanh mắt đón lấy nó nên tôi mới không bị ngã.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, tôi mới nhìn rõ nó đích thực là một con “đại ưng”, nếu đôi cánh dang rộng hoàn toàn có lẽ phải dài bằng hai cánh tay tôi. Trên móng vuốt của nó bị dính máu, nhưng vẫn nắm chặt cái gì đó, ánh lên tia vàng. Tôi tò mò, định mở ra xem, con đại ưng đó nghiêng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt có sự tin tưởng, buông lỏng móng vuốt ra, thả vào lòng bàn tay tôi.

Đó là kim quan búi tóc của một nam nhân, trông có vẻ quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu đó. Nhìn kỹ lại, dưới kim quan còn buộc một sợi vải, trên đó có bút tích bằng máu: “Thần nhất ở Tiểu Xuân thành.”

Vì sau chữ này không có điểm đặc biệt nào khác nên mãi sau tôi mới đoán ra hàm nghĩa của nó, nhìn vô số con chim bị bắn chết nơi thôn dã này, nghĩ bụng có người cố ý sai thợ săn giết hết mọi con chim bay ra từ Tiểu Xuân thành. Tôi nhìn chiếc kim quan sa hoa, rồi nhìn lại con hắc ưng, trong lòng có một suy nghĩ mơ hồ, thăm dò nói:

“Hương Vô Thần?”

Đôi mắt đen láy của con đại ưng lóe lên vẻ bi thương, gần như sắp rơi lệ. Trong đầu tôi lập tức xuất hiện gương mặt yêu diễm của Hương Vô Thần, rất nhiều chuyện cũ hiện lên trong tim. Khi tôi bị thủy quỷ lôi kéo trong Hoàng cung, khi tôi chờ đợi Lan Lăng Vương trong tuyệt vọng. Sau đó tôi lại nhớ tới Đào Hoa, nữ nhân kiên cường và si tình, tôi từng hứa với bà ta, phải thay bà ta bảo vệ Hương Vô Thần.

Đang suy nghĩ thì đằng xa bỗngưng vang lên một giọng nam hào sảng và xa lạ:

“Này, các người là ai?”

Sở tổng quản đặt con đại ưng vào lòng tôi, nghiêng người che trước mặt tôi, tay phải ấn lên cán đao. Trong ánh sáng mờ mờ, một nam nhân thân hình trắng kiện dần dần lại gần, tôi thấy hấn chỉ đi một mình, y phục như một thợ săn bình thường, bèn đáp:

“Chúng tôi chỉ đi qua đường, huynh có phải là thợ săn ở gần đây không?”

Người đó mặt mũi đen nhẻm, sau lưng đeo một hộp cung tên, thấy tôi là nữ nhân thì hơi giật mình, gật đầu, sau đó nhìn con ưng trong lòng tôi, lên tiếng hỏi:

“Con ưng này là tôi bắn được, trả cho tôi đi!”. Nói rồi hắn đưa tay ra định cầm lấy. Sở tổng quản tưởng hắn định động thủ thì chắn trước mặt tôi. Tôi đụng vào cánh tay hắn, ra hiệu bảo hắn đừng quá kích động.

“Con ưng này có bán không? Bọn ta muốn mua.”

Tên thợ săn đó chẳng nghĩ ngợi gì đã lắc đầu:

“Không bán!”

Tôi xoa lên bộ lông mượt của con hắc ưng trong lòng, nghĩ ngợi rồi nói:

“Đại ca, triều đình Đại Chu có lệnh, mùa thu chặn núi nuôi rừng, tháng tám không thể săn bắn được, chẳng nhẽ huynh không biết sao?”

Tên thợ săn ngỡ ngàng, tôi lại chỉ vào lệnh bài ở thắt lưng của Sở tổng quản, nói:

“Chúng tôi là người của Tư Không phủ, vâng mệnh đi tuần sơn.”

Thực ra pháp lệnh đó là tôi bịa ra, nhưng tôi biết ở Trung Quốc cổ đại thực sự có những quy định bảo vệ môi trường rất nghiêm ngặt. Đây cũng là một trong những đặc sắc của văn minh Trung Quốc, một trong bốn nền văn minh trên thế giới. Các nền văn minh khác bị suy yếu dần một phần lớn là vì cạn kiệt tài nguyên, chỉ có Trung Quốc là duy trì được tới ngày hôm nay. Nhưng văn hóa pháp luật và quan niệm tín ngưỡng của các triều đại lại khác nhau, khí hậu cũng có sự thay đổi, thế nên chặn thú nuôi rừng cũng có sự thay đổi, lúc này tôi cũng chỉ buột miệng nói thế mà thôi.

Viên thợ săn lộ vẻ sợ hãi, lúc sau lại cứng giọng:

“Triều đình hạ lệnh này lúc nào, sao tôi không biết? Vả lại đây là đất của Tiểu Xuân Thành, chúng tôi đương nhiên là nghe lời thành chủ. Tư Không phủ của các người cũng không quản được!”

Sở tổng quản hơi giận, đang định nói gì đó thì tôi ấn hắn xuống, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

“Ý huynh là bắn chết những con chim này cũng là ý của Tiểu Xuân Thành Thành chủ sao?”

Tên thợ săn đó do dự một lúc lâu, có vẻ bực bội:

“Các người không quản được!”. Nói rồi gơ tay ra định cướp lấy con hắc ưng trong lòng tôi, Sở tổng quản không nhịn được, định rút kiếm ra, tôi liền giữ hắn lại, móc một đinh bạc trong tay áo ra đưa hắn, nói:

“Huynh để con ưng này cho ta, ta hỏi gì huynh trả lời nấy, nếu thế thì ta sẽ không truy cứu chuyện huynh vi phạm pháp lệnh nữa, và đương nhiên cũng không để huynh phải thiệt thòi.”

Tên thợ săn đó nhìn đinh bạc, rồi lại nhìn tôi, dường như hơi do dự. Tôi nhét đinh bạc vào tay hắn, chỉ đóng chim bị bắn chết xung quanh, xằng giọng:

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Hôm nay huynh không nói rõ thì đừng mong đi được.”

Hắn sững sốt, vô thức đáp:

“Đây là lệnh mà Tiểu Xuân Thành Thành chủ đặt ra, sai các hộ săn gần đây thấy chim là giết, không được để bất cứ con nào bay ra khỏi Tiểu Xuân Thành. Ngoài ra còn dặn chúng tôi bắt sống loại hắc ưng này, có thể mang vào lĩnh tiền thưởng.”

Đuổi cùng giết tận mọi con chim trong khu vực này, chẳng lẽ vì muốn phong tỏa tin tức Hương Vô Thần bị nhốt ở đây sao? Tôi ngập ngừng, rồi hỏi:

“Tiểu Xuân Thành Thành chủ là người thế nào? Là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi?”

Tên thợ săn lắc đầu:

“Tôi thực sự không biết. Bọn tôi chỉ là bách tính bình thường, đâu phải muốn là được gặp Thành chủ. Hơn nữa, Thành chủ vốn không thích phô trương, nghe nói ngay cả kẻ hầu người hạ của ngài cũng rất ít được nhìn thấy bộ mặt thật của ngài.”

Trời đã tối hơn đôi chút. Tôi vốn còn vài lời muốn hỏi, nhưng nghĩ lại, tốt nhất là nên tranh thủ thời gian, nếu qua giờ Dậu là không vào Tiểu Xuân Thành được nữa. Tiểu Xuân Thành này từ trong ra ngoài đều có

về gì đó kỳ lạ, không biết có liên quan gì tới Hương Vô Thần hay không? Tôi lại móc thêm một đỉnh bạc nữa đặt vào tay hắn, nói:

“Con ưng này ta mang theo, hôm nay huynh cứ coi như chưa nhìn thấy nó, cũng chưa từng gặp ta. Nếu không để người của Tiểu Xuân Thành biết được thì huynh cũng không có kết cục tốt đẹp đâu.”

4.

Còn chưa tới nửa đêm mà bóng tối đã yên tĩnh đến đáng sợ, xung quanh tối một màu. Sở tổng quản phải đưa tôi đi rất nhanh mới tới được Tiểu Xuân Thành trước giờ Dậu. Ai ngờ trong thành đèn đuốc vẫn sáng trưng, trên phố đông người đi qua đi lại, cảnh tượng phồn hoa an bình, bầu không khí vô cùng hòa thuận. Quả không hổ danh với cái tên “Tiểu Xuân Thành.”

Dọc đường, Sở tổng quản cũng nói sơ qua cho tôi nghe tình hình ở Tiểu Xuân Thành, Tiểu Xuân Thành chủ họ là Gia Cát, nghe nói là hậu nhân của Gia Cát Khổng Minh thời Tam Quốc, những người họ này vô cùng thông minh, đã chọn vùng đất quý ba mặt giáp núi, có suối nước nóng bao quanh để an cư lạc nghiệp, đồng thời nghĩ cách để Chu chủ cắt mảnh đất nơi này làm phong địa. Thế nên hiện nay, tuy Tiểu Xuân Thành về mặt địa lý thuộc về bản đồ của Đại Chu, nhưng ngoài tiền thuế lương thực phải nộp mỗi năm ra thì cơ bản không thuộc sự quản lý của chính quyền Chu triều. Nói theo cách của người hiện đại thì đây chính là một khu tự trị.

Đang ngẫm nghĩ thì chiếc xe ngựa đã dừng lại trước một khách điểm huy hoàng. Sở tổng quản đỡ tôi xuống xe, tôi hơi do dự, nói nhỏ:

“Đêm tối nên tránh nhà to, sống nhà nhỏ. Chúng ta vừa vào thành đã sống ở khách điểm lớn nhất thành thì có phô trương quá không?”

Sở tổng quản vừa đỡ tôi vào khách điểm, vừa đáp khẽ:

“Đây là mệnh lệnh của Tư Không đại nhân, ngài nói vào Tiểu Xuân Thành thì hãy ở trong khách điểm xa hoa nhất. Dù sao chúng ta cũng không rõ tình hình trong thành, ám tiễn khó phòng, cứ ở nơi đông người sẽ an toàn hơn. Ở đây, nếu có gặp chuyện gì thì có thể lấy danh hiệu của Tư Không phủ ra dọa dẫm người khác.”

Tôi nghe nói thế thì thấy quả nhiên Vũ Văn Dung suy nghĩ chu toàn hơn tôi, những gì chàng nói nghe cũng có lý. Lúc này Sở tổng quản đã tới chỗ trưởng quầy, cầm bốn tấm thẻ phòng hỏi tôi:

“Tiểu thư, bốn thượng phòng Đông Tây Nam Bắc, cô muốn ở phòng nào?”

Tôi đang định tùy tiện chọn một phòng thì chiếc túi vải sau người bỗng động đậy. Vì sợ con đại ưng thu hút sự chú ý của mọi người nên tôi mới đựng nó trong cái túi sách đeo sau lưng. Chu Tước, phương Nam, loáng thoáng còn nhớ hình như Hương Vô Thần từng nói, ông ta là một trong bốn vị tôn giả trấn giữ Chu Tước vị của Thiên La Địa Cung. Tôi nghĩ vậy nên chỉ tay chọn căn phòng phía Nam.

Tiểu Xuân Thành quả nhiên trù phú, khách điểm này hoành tráng phi thường, chẳng hề thua kém gì so với kinh thành, phòng ốc rất rộng, ngay cả cánh cửa gỗ dẫn ra hành lang cũng được đặt hai hàng hoa rất đẹp. Tôi đóng cửa phòng, vội vàng lôi con chim ưng trong túi ra đặt lên bàn, lúc này nó đã yếu hơn ban nãy một chút. Mũi tên đó vẫn nằm trong người nó, rút ra e rằng sẽ gây nguy hiểm, mà không rút ra thì cũng không được. Tôi hơi lo lắng, nói với Sở tổng quản:

“Liệu gần đây có thể tìm được đại phu nào đáng tin cậy không?”

Sở tổng quản lộ vẻ khó xử:

“Gã thợ săn ban nãy đã nói rồi, Tiểu Xuân Thành chủ đã treo thưởng cho ai bắt được loại chim ưng này, nếu mà mời đại phu e rằng càng không an toàn.”

Tôi vuốt nhẹ lên lớp lông ở trán nó, bất giác thấy thật đau lòng. Con hắc ưng rên khẽ một tiếng, hình như nghe hiểu những lời của tôi.

Sở tổng quản thấy tình cảnh đó hình như cũng bất nhẫn, thở dài:

“Tiểu thư nghỉ sớm đi, sáng sớm mai chúng ta về Tư Không phủ, tới lúc đó thuộc hạ sẽ tìm thú y giỏi nhất trong phủ để chữa cho nó.”

Tôi gật đầu, mở cửa tiền Sở tổng quản ra ngoài, nhân tiện dặn dò hạ nhân của khách điểm mang một chậu nước tắm tới.

Trong phòng không thấp nển, cửa sổ mở tung, căn phòng mờ mờ ảo ảo. Ánh trăng rất nhạt, càn liêu mảnh mai đang đung đưa ngoài cửa sổ. Tôi rải mấy cánh hoa lên mặt nước, thở dài một tiếng. Hai ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến tôi không thể không thấy căng thẳng. Trong Tiểu Xuân Thành nơi nào cũng tràn đầy vẻ quỷ dị, các sát thủ không rõ lai lịch và cả một tình yêu không rõ lai lịch. Trong đầu tôi bỗng dưng hiện lên gương mặt anh tuấn của Vũ Văn Dung, bây giờ chàng ở đâu, có đang nhớ tới tôi không?

Lúc này, trong căn phòng tắm tối bỗng dưng lướt qua một bóng đen, tôi kinh sợ, còn chưa kịp hét lên thì miệng đã bị người ta bịt chặt từ phía sau, những sợi tóc lòa xòa của người đó chạm phải má tôi, hình như mang theo một mùi hương quen thuộc, âm thanh của người đó trầm trầm vang lên bên tai tôi:

“Nguyên Thanh Tỏa, cô tới tìm ta sao?”

Tôi ngờ ngàng, hơi quay đầu lại, gương mặt nghiêng nghiêng của người đó trắng bệch và ma mị, mái tóc không buộc, mấy sợi lòa xòa trước trán. Ánh trăng soi rõ thân hình mảnh khảnh của ông, cho dù mái tóc rối tung nhưng vẫn toát lên vẻ phong tình. Tôi vô thức đẩy tay ông ra, thốt lên:

“Hương Vô Thần?”

Ông ta ở rất gần tôi, ánh mắt dừng trên mặt tôi, rồi dịch dần xuống dưới, đột nhiên khựng lại. Tôi hoàn hồn lại, cả người co lại vào nước, vừa thẹn vừa giận:

“Ông quay đầu đi!”. Cũng may trên mặt nước rải đầy cánh hoa, ngoài cổ và vai thì thực ra cũng không nhìn thấy gì cả.

Hương Vô Thần đứng thẳng lên, chớp đôi mắt yêu mị, ngoan ngoãn nghe lời quay người đi, gương mặt trắng bệch anh tuấn thoáng một vẻ bực bội. Tôi dùng khăn lau qua người, khoác y phục vào, quay đầu lại thấy Hương Vô Thần đang đứng quay lưng về phía mình, cúi đầu nhìn con hắc ưng đang thở yếu ớt.

Tôi lại gần, thấy con hắc ưng chậm chậm mở mắt ra, nhìn Hương Vô Thần, đôi mắt đen láy dường như chứa đựng tình cảm vô cùng phức tạp, đập cánh định đứng lên, nhưng không chống đỡ nổi vết thương trên người, cuối cùng lại ngã xuống, phát ra tiếng rên rỉ não nề. Hương Vô Thần đưa tay ra vuốt lông nó, dường như hiểu ý của nó, nói khẽ:

“Ta biết rồi, Hắc Linh!”. Giọng nói của ông ta lúc này không còn vẻ bồn chồn như thường ngày, mà yếu đuối và bi thương. Nhìn kỹ lại, tôi phát hiện trên y phục của Hương Vô Thần có vết rách, khác với vẻ xa hoa tao nhã thường ngày, trên vai hình như còn có vết thương, một vết máu rất to dính trên áo.

Đúng lúc này thì dưới lầu bỗng dưng vang lên tiếng người huyên náo, ánh đuốc nhuộm đỏ cả ánh trăng bạc, khiến đêm đen rực sáng như ban ngày. Loáng thoáng nghe thấy dưới lầu có tiếng người quát to:

“Bọn ta phụng lệnh thành chủ đi lục soát đào phạm, mau mở cửa ra!”

Tôi khựng lại, nhìn Hương Vô Thần một cái, thì thào:

“Không phải là họ đang nói ông đấy chứ?”

Hương Vô Thần nhìn lại tôi, trong ánh mắt lóe lên vẻ bất lực hiếm có, ôm con hắc ưng nhảy ra ngoài cửa sổ. Tôi túm lấy vạt áo ông ta, nói khẽ:

“Rất nhiều quan binh ở dưới lầu, bao nhiêu đôi mắt đang nhìn đấy, ông đi đâu?”. Ông ta còn chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa rầm rầm.

Tôi thót tim, nhìn thùng nước rải đầy cánh hoa bên trên, trong phòng hình như chỉ có chỗ đó là giấu được người, nhưng mà, trong lòng có một kế hoạch.

5.

Quan binh của Tiểu Xuân Thành nhanh chóng lục soát tới phòng tôi, đập cửa âm âm nhưng tôi mặc kệ. Cuối cùng, không nhẫn nhịn được thêm nữa, đập cửa xông vào thì tôi mới vén rèm trên sập ra, dụi đôi mắt ngái ngủ, giận dữ nói:

“Các người là ai? Tại sao canh ba nửa đêm lại tự ý xông vào phòng riêng!”

Tên quan binh đi đầu ra vẻ phụng thiên thừa vận, đưa một tờ công văn ra trước mặt tôi.

“Thành chủ có lệnh, truy nã đào phạm, tất cả mọi người phải phối hợp!”. Nói rồi hất phẩy tay, ra lệnh: “Lục soát cho ta!”

Tôi đứng phắt dậy, vén cao hai bên rèm bên chiếc sập, lạnh lùng:

“Bây giờ nhìn kỹ rồi chứ, phòng ta làm gì có chỗ nào giấu được người! Ta là nữ quyến của Hoàng thất Đại Chu, đâu thể cho phép các người làm chuyện xằng bậy trong phòng ta?”

Chúng nhân sửng sốt, mấy tên quan binh đã vào phòng cũng dừng bước chân. Tên đi đầu đang định nói gì đó thì Sở tổng quản chen vào đám người đi vào, đưa lệnh bài của Tư Không phủ ra trước mặt hắn, nói:

“Vị này là thê tử chính thức của Tư Không đại nhân, cũng là cháu gái của Tể Tướng đại nhân. Các vị đồng liêu nể mặt chúng tôi, sau này Tư Không phủ sẽ ghi nhớ nhân tình này.”

Người đó nghĩ ngợi giây lát, vẫn lắc đầu:

“Thành chủ phải truy nã một trọng phạm, nếu có gì sai sót, bọn ta không gánh vác nổi”. Nói rồi phẩy tay, vẫy cho người xông vào.

Tôi xốc lại chiếc áo khoác trên vai, bước lên vài bước, giận dữ quát:

“Các người kiên quyết đòi lục soát sao? Cũng được. Nhưng nếu không soát được gì thì ai chịu trách nhiệm?”. Nói rồi lạnh lùng liếc quanh một vòng, không ai dám nhìn vào ánh mắt tôi. Tôi đập mạnh vào thùng gỗ vừa đựng nước tắm, chiếc thùng đổ ra đất kèm theo một tiếng động rất lớn, nước và cánh hoa đổ ào ra ngoài cửa, đám quan binh đứng đó lùi về phía sau theo phản xạ, tôi lạnh giọng quát:

“Nhìn rõ chưa? Trong phòng ta còn chỗ nào giấu được người nữa sao?”

Sở tổng quản cũng động nộ, sa sầm mặt nói:

“Nếu các người cứ muốn làm to chuyện này, ta cũng chỉ đành về bẩm báo với Tư Không phủ, để Thành chủ của các người đích thân tới nói chuyện với ngài ấy.”

Tôi nghe hắn nói thế càng nắm chắc thêm vài phần trong tay, dù sao nếu xét về địa vị thì Tư Không phủ chắc chắn cao hơn Tiểu Xuân Thành thành chủ. Cho dù nó là một khu tự trị thì cũng không thể không thể hiện sự tôn kính với chính quyền trung ương. Tôi quay người giận dữ đi về sập, kéo mạnh tấm rèm dày màu trắng xuống, nằm thẳng lên giường, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Lúc này Hương Vô Thần đang treo lơ lửng bên trên tôi, như sợi dây thường xuân bám chặt trên tường, mái tóc rối rũ xuống, nhìn từ góc độ này tạo ra một mỹ cảm vô cùng đặc biệt. Một tay ông ta ôm con hắc ưng, một tay chống xuống mép giường, bởi vì trên người đang bị thương nên hành động vô cùng khó khăn. Tôi và ông ta bốn mắt nhìn nhau, nở nụ cười khích lệ, nghĩ bụng cũng may đây là thượng phòng, hai bên sập đều có rèm phủ kín, nếu không thực sự không biết nên trốn vào đâu.

Cứ như thế một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng người ở ngoài cửa nói:

“Xin lỗi, đắc tội rồi!”. Tiếng bước chân vang lên, nghe có vẻ như bọn họ đã bỏ đi. Sau đó là tiếng của Sở tổng quản:

“Tiểu thư, mai còn phải đi sớm, cô nghỉ sớm đi, thuộc hạ sẽ phái người canh gác ngoài cửa, không cho ai làm phiền cô nữa!”

Tôi ừm một tiếng, nói:

“Cảm ơn, ngoài ra phiền người sớm mai tới phòng ta, có một số thứ cần chuẩn bị.”

Sở tổng quản ngáp ngừng một lát rồi đồng ý, đóng cửa phòng lại lặng lẽ lui ra. Tôi quay mắt lại nhìn thẳng lên, thấy ánh mắt Hương Vô Thần có vẻ mệt mỏi, hình như là không chống cự nổi nữa, bàn tay nhũn ra, cả người lảo đảo từ trên trần ngã xuống. Tôi vội nghiêng người, ông ta ngã xuống bên cạnh tôi, dung nhan yêu mị giờ đây trắng bệch và tiêu tụy, như một con bướm bị gãy cánh. Hắc Linh lặng lẽ nằm trên người Hương Vô Thần, đôi mắt đen lay lắt lộ vẻ bi thương.

Tôi bỗng dưng thấy thương cảm, nghĩ bụng tối nay phải nhường giường cho người bị trọng thương này rồi. Tôi chống cánh tay ngồi dậy, vừa đắp chăn cho ông ta, vừa nói:

“Đêm nay ông nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai tôi sẽ nghĩ cách đưa ông ra khỏi thành.”

Tôi khoác ngoại y vào, đang định xuống giường thì Hương Vô Thần nắm lấy cổ tay tôi, giọng yếu ớt, trầm trầm:

“Có thể... không đi được không?”

Tôi ngỡ ngàng, kinh ngạc nhìn gương mặt ông ta, lúc này Hương Vô Thần nhắm chặt mắt, dưới ánh trăng bàng bạc, hàng lông mi dài trông như con gái, tạo thành một bóng râm tuyệt sắc trên gương mặt đẹp như ngọc, giọng nói nghe thật tội nghiệp:

“Ta đã lâu lắm, lâu lắm rồi không ngủ được một giấc an lành...”. Có lẽ ông ta thực sự mệt rồi, lúc này vẫn nắm cổ tay tôi, hơi thở dần dần trở nên đều đặn, tư thế ấy giống như đứa trẻ không thấy an toàn, nắm chặt vật ở bên cạnh, cho dù chỉ là một con búp bê vải, hình như chỉ cần thế thôi cũng khiến ông ta thấy ấm áp hơn. Tôi khẽ thở dài, nhất thời chỉ đành mặc cho ông ta nắm tay mình, ngồi nghiêng bên thành giường, rồi gật gù ngủ thiếp đi.

6.

Ánh sáng đầu tiên của ngày mới chiếu vào, trước giường có một bộ Hỷ phục[1] đỏ rực, quả nhiên mang lại cho người ta cảm giác may mắn, Sắc mặt Hương Vô Thần đã khá hơn nhiều, đôi mắt nhắm lên lại lộ thần thái sáng sủa, yêu mị. Lúc này ông ta đang ngồi trước bàn trang điểm, soi trái soi phải, vui vẻ nói:

[1]. Hỷ phục: Áo cưới.

“Không ngờ bộ y phục này vừa người thật đấy, mang phụng quan lại đây cho ta thử!”

Tôi há hốc miệng nhìn ông ta, nghĩ bụng tối lớn ngần này chưa bao giờ thấy nam nhân nào mặc hỷ phục của tân nương mà lại vui như thế. Thế là tôi cài nút cẩn thận cho ông ta, rồi kéo mạnh vạt áo, nói:

“Này, trông ông hưng phấn chưa kìa, sai tôi ngon lành nhỉ?”

Hương Vô Thần chỉ mãi sửa lại mái tóc phía trước, ông ta trong gương mặc hỷ phục đỏ tươi, gương mặt như ngọc tràn đầy thần thái, khó phân biệt nam nữ, nhếch môi nói:

“Cô vất óc nghĩ ra cách này để xuất hành, lại chịu hy sinh danh tiết để thành thân với tôi, tôi cũng chẳng khách sáo với cô nữa.”

Ông ta nói rất hùng hồn, sao cứ như thế tôi thực sự sắp thành thân với ông ta? Tôi suýt bị sặc, một lúc lâu sau mới mang chiếc phụng quan ra cho Hương Vô Thần, có vẻ giận dữ:

“Thế nào gọi là tôi hy sinh danh tiết? Chẳng qua chỉ là giả bộ làm tân lang mà thôi, nếu không phải vì tối qua Sở tổng quản đã lộ mặt với đám quan binh thì tôi đã bảo hắn làm rồi!”

Hương Vô Thần liếc tôi một cái, đeo phụng quan lên đầu, nghịch hai sợi tua rua hai bên, không tiếp lời tôi, chỉ nói:

“Tuy rằng kẻ sách này của cô khá hay, nhưng Tiểu Xuân Thành Thành chủ không phải người dễ lừa đâu. Cô không sợ bọn chúng kiên quyết đòi vén khăn trùm đầu của ta lên, rồi trị tội cô giúp đỡ đại phạm, nhốt cả cô với ta vào thiên lao sao?”

Tôi đang mặc hỷ phục tân lang vào mình, tay áo rộng rãi, thắt lưng buộc lại, trông vô cùng tuấn tú. Ở giữa chiếc mũ còn gắn một viên phỉ thúy hình vuông, càng tôn lên nước da trắng ngần của tôi, trông cứ như một thiếu niên phong độ ngồi ngồi. Tôi chỉnh lại cổ áo, soi mình trong gương, không quay đầu lại:

“Ai bảo tôi nợ ông nhân tình? Cho dù sự việc thất bại bị liên lụy thì cũng đành vậy. Được bước nào hay bước ấy”. Trong lúc bỗng dưng nhớ tới Đào Hoa và những việc giữa bà với Hương Vô Thần, tình yêu và thù hận mà người khác không thể xen vào. Tôi cũng từng hứa với bà ta, chăm sóc người đàn ông này. Nếu như bà vẫn còn sống, cũng không thể ngờ được rằng một trong tứ tôn giả của Thiên La, Vô Thần công tử phong lưu phong độ lại có ngày sa cơ lỡ vận như thế này. Số phận khá thần kỳ, thời thế thay đổi, tang điền bể dâu, vật đổi sao dời.

Trong lòng bất giác thấy thương cảm, nhìn Hương Vô Thần qua gương.

Lúc này ông ta cũng đang nhìn lại tôi, nhướn đôi mày đẹp, dường như muốn thông qua ánh mắt để nhìn thấu tâm tư tôi. Cả hai đều không ai nói gì, im lặng giây lát, ông mới nở nụ cười như có như không, ngấm nghĩa tôi một hồi, lên tiếng:

“Cô rất hợp với nam trang, ra dáng một công tử hào hoa lắm!”. Nói rồi đứng lên lại gần, giúp tôi buộc dải lụa đỏ thành cái nơ hoa trên lưng: “Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi, Tướng công!”. Ông ta mỉm cười tự che vãi đỏ lên đầu mình, nững nụ khoắc cánh tay tôi như chú chim nhỏ yếu đuối.

Tôi bất lực, đành phải học theo ngữ điệu đùa cợt ấy, chỉ ngón tay vào trán ông ta:

“Nương tử, sau này nếu để ta phát hiện ra nàng “Hồng Hạnh vượt tường[2]” thì để xem vi phu có từ nàng không!”

[2]. Câu “Hồng Hạnh vượt tường” xuất phát từ một điển tích, ám chỉ việc ngoại tình.

Sở tổng quản làm việc rất chu toàn, hôn sự cũng làm đâu ra đấy. Kiệu hồng tám người khiêng, dọc đường kèn trống huyên náo, đi tới tận cổng thành. Quan binh thủ thành đều mặc quan phục màu đỏ thẫm, thắt lưng buộc vải màu đen, trông rất chỉnh tề. Tôi ngồi trên lưng ngựa, từ đằng xa đã thấy một thiếu niên mười mấy tuổi lẫn trong đám người, trên mình khoác bộ cẩm y màu xanh khói, ngân quan sáng loáng, có vẻ như còn chưa lớn, trông rất anh tuấn, rõ ràng là một thiếu niên mặt búng ra sữa.

Tôi nghĩ bụng, ai cũng nói Tiểu Xuân Thành quân quy nghiêm ngặt, không giống như có quan thần tử đệ lẫn vào đó, không những nhỏ tuổi mà thân hình còn không đạt tiêu chuẩn, lại không mặc quan phục, quả nhiên là đặc quyền thì ở đâu cũng thế. Lúc này, các quan binh đã đi về phía chúng tôi, tôi vội vàng nhảy xuống ngựa, trình lên các giấy tờ giả mạo chứng minh họ tịch, nhét một hồng bao vào tay người gần đấy, nói:

“Hôm nay là ngày đại hỷ của tiểu đệ, mong các vị quan ca nhân nhượng, làm lỡ giờ lành thì không hay lắm!”

Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, quan binh dẫn đầu nhìn kỹ các tài liệu mà tôi đưa, bởi vì ngục tạo rất tốt nên hần phẩy tay cho đi. Tôi hí hửng vừa định lên ngựa thì sau lưng vang lên giọng nói lãnh lút và yếu ớt:

“Chờ chút. Vén rèm kiệu lên rồi mới được đi!”

Tôi giật mình, nhưng vẫn mỉm cười quay đầu lại:

“Vị quan đại gia này nói đùa phải không? Hỷ kiệu của tân nương đâu thể vén lên tùy tiện được!”. Lúc này tôi mới phát hiện ra người vừa nói chính là chàng thiếu niên lục y mặt búng ra sữa ban nãy, gương mặt hồng lạnh lùng như phủ sương, tôi nghĩ bụng thiếu niên này ăn mặc phú quý, không biết có lai lịch gì, kéo dài càng lâu thì càng phiền phức, lập tức bước lên, nói:

“Tiểu công tử vẫn còn nhỏ tuổi nên không biết, mặt của tân nương chỉ có thể ỉnh tôi thấy, vải đỏ che đầu cũng phải tới đêm động phòng mới được vén ra”. Lại gần mới thấy thiếu niên này trông rất đẹp, tuy rằng gương mặt không mỹ mạo vô song như Lan Lăng Vương, nhưng anh tuấn, lại có vẻ yếu ớt như thiếu nữ, vừa có vẻ dễ thương, đáng mến.

Thiếu niên đó đưa mắt liếc mặt tôi một cái, giọng nói không to, nhưng ngữ khí ra lệnh lại càng rõ hơn:

“Vén rèm kiệu lên!”

Tôi nghĩ bụng không thể cứ kéo dài thế này mãi được, lập tức ra vẻ bất nạt trẻ con, nâng cằm cậu ta lên:

“Tiểu công tử vì sao cứ kiên quyết đòi xem dung mạo của nương tử ta a? Chẳng nhẽ vì mình cũng có dung mạo như hoa nên muốn so sánh với nương tử ta chăng?”. Tôi liếc cậu một cái, cố gắng nở nụ cười phong lưu, ghé sát tai cậu ta nói: “Thực ra ta cũng không phải bài xích nam nhân, nhưng cậu phải lớn hơn mới được!”

Nghe nói Nam Bắc triều rất thích nam sắc, không ngờ có ngày bản thân tôi phải nói ra câu này. Thực ra tôi chỉ muốn kích nộ cậu ta mà thôi, nói xong cũng thầm khinh bỉ bản thân mình, đúng là hạ lưu thật, câu thế này mà cũng nói được.

Thiếu niên thoáng sửng sốt, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, rồi dần dần lan ra khắp mặt, đỏ như ráng chiều, lùi về sau một bước, giằng tay tôi ra, giận dữ tới mức lắp bắp mãi không nói nên lời, rút bội kiếm ra hướng về phía tôi, hét lên:

“Người đâu! Đuổi gã khốn kiếp này ra ngoài, không cho phép hấn bước chân vào Tiểu Xuân Thành nửa bước!”

Tôi cảm thấy một cơn gió ập tới, thanh kiếm của cậu ta còn chưa đụng vào người tôi mà bông hoa đỏ treo trước ngực đã rơi xuống đất. Sau đó là viên bích ngọc trên mũ tân lang cũng rơi xuống, như thể tất cả cùng bị lưỡi kiếm cắt đứt trong giây lát.

Tôi hoảng sợ, chẳng nghĩ ngợi gì khác, lập tức quay người nhảy lên lưng ngựa, vung roi lao ra khỏi thành, nghĩ bụng tôi chỉ chờ câu này của cậu ta. Cái gì mà Tiểu Xuân Thành, sau này có dùng kiệu tám người khiêng tới đón, tôi cũng không thèm tới nữa.

Vừa lên ngựa đã chạy không ngừng nghỉ, thời tiết ấm áp của Tiểu Xuân Thành dần dần xa khỏi chúng tôi. Nhìn phong cảnh hai bên đường, bỗng dưng tôi nhớ lại câu thơ:

“Người thương hoa giờ ở nơi nao

Đóa hoa xuân nở đã phai tàn

Tựa lầu ngóng cửa cũng tàn năm canh.”

Rất nhiều việc trên thế giới này đều không biết nói thế nào. Ngày trước không bao giờ nghĩ rằng tôi lại cứu Hương Vô Thần, cũng không bao giờ nghĩ rằng sau đó vì cứu ông ta mà mất đi một số thứ.

Cũng như khi tương ngộ thường không nghĩ rằng, rõ ràng một lần gặp mặt rất bình thường lại tạo thành nghiệt duyên trong tương lai.

7. Chương 07

Chương 7: Về mảy đậm nhạt

1.

Chớp mắt màn đêm đã buông, Sở tổng quản cho đội xe ngựa của chúng tôi dừng lại bên đường, gỡ mấy món đồ trang sức màu đỏ nổi bật xuống. Tôi cũng thay bộ y phục tân lang ra, đón lấy chiếc phụng quan của Hương Vô Thần qua tấm rèm. Trời rất lạnh, tôi vừa hà hơi cho ấm, vừa ra lệnh đào một cái hố chôn đồ xuống, tránh bị Tiểu Xuân Thành Thành chủ đuổi theo, có chứng cứ bắt chúng tôi lại.

“Chờ một chút!”. Hương Vô Thần vén rèm kiệu đi ra, lúc này ông ta đã thay một bộ quần áo vải bình thường. Ông ta cầm hai bộ y phục trong tay tôi, gấp lại cẩn thận, bọc vào một cái bọc rồi nói: “Những thứ này để ta xử lý!”

Tôi bình thản ừ một tiếng rồi nói:

“Bây giờ ông định đi đâu? Tôi phải người đưa ông đi!”. Bỗng dưng lúc này tôi nhớ tới Vũ Văn Dung, chắc chắn chàng đang hy vọng tôi sớm trở về Tư Không phủ để chờ chàng. Không biết bây giờ chàng ở đâu, mọi việc có thuận lợi không?

Đang thần thờ suy nghĩ thì thấy Hương Vô Thần đã đi tới cạnh tôi từ lúc nào, lúc lâu sau nói với tôi bằng giọng quả quyết:

“Cô hãy đích thân đưa ta đi. Có thứ này muốn đưa cho cô!”

Tôi vô thức tiếp lời:

“Ồ? Cái gì vậy? Quan trọng lắm sao?”

Hương Vô Thần nhếch môi, nhìn tôi đầy thâm ý:

“Tôi khi đó cô sẽ biết!”

Tôi thấy hơi tò mò, còn đang do dự thì Sở tổng quản đã lại gần, khuyên nhủ:

“Thanh Tỏa tiểu thư, chúng ta đã bị lỡ mất hai ngày rồi, nếu không quay về, e rằng Tư Không đại nhân sẽ lo lắng.”

Tôi nghĩ bụng dọc đường Sở tổng quản phá lệ nghe theo những mệnh lệnh này của tôi đã là hiếm có lắm rồi, giờ tôi không cần thiết phải khiến hắn khó xử. Vừa định lên tiếng từ chối Hương Vô Thần thì ông ta lại nói:

“Thanh Tỏa, cô đưa tôi tới một nơi, tới rồi tôi đưa đồ cho cô, sau đó lập tức phái người đưa cô về Tư Không phủ. Cả đi cả về không hết ba ngày đâu!”. Ông ta ngừng lại, đặc ý nói: “Coi như là quà tặng thêm dọc đường ta sẽ kể cho cô nghe một số chuyện mà cô muốn biết, ví dụ như, liên quan tới Tiêu Lạc Vân.”

Tôi chấn động trong lòng. Cái tên ấy lâu lắm không thấy ai nhắc lại, hình như nó đã bị chôn vùi trong ký ức với những tổn thương mà Lan Lăng Vương dành cho tôi. Nhưng hóa ra, qua bao nhiêu thời gian, nhớ lại những quá khứ như lớp sương mù ấy vẫn khiến tôi thấy lòng cay đắng. lúc này, chiếc khăn tay hoa lan nằm trong người tôi. Lan Lăng Vương, vì sao chàng lại xuất hiện ở Tư Không phủ? Vì sao lại để lộ ánh mắt dịu dàng ấy trước mặt thiếp?

Quá nhiều, quá nhiều câu đố mà tôi biết nếu mình không giải được thì sẽ không thể nào buông được chàng.

“Nhưng chỗ đó không thể để cho người khác biết, chỉ mình cô là được!”. Có lẽ nhận ra sự dao động trong lòng tôi, Hương Vô Thần thừa thắng truy kích, ra vẻ thần nhiên: “Nói ra, cô từng hứa với Đào Hoa chuyện gì, cô chưa quên chứ? Vết thương của ta còn chưa khỏi, cứu người phải cứu tới cùng, ta cũng vì muốn tốt cho cô thôi!”

Tên vô lại này! Tôi liếc ông ta một cái. Đã tới nước này thì về tình về lý, tôi đều nên đi theo ông ta một chuyến.

“Sở tổng quản, người về Tư Không phủ chờ ta trước. Ta hứa với người, ba ngày sau sẽ bình an vô sự xuất hiện trước mặt người!”. Tôi thở dài, áy náy nhìn Sở tổng quản.

“Nhưng... sau này thuộc hạ biết phải ăn nói với Tư Không đại nhân thế nào?”. Sở tổng quản có vẻ lo lắng, thực ra tôi rất hiểu tâm trạng của hắn lúc này. Nếu Vũ Văn Dung biết tôi vì một nam nhân như Hương Vô Thần mà đi lang thang ở ngoài thì chắc chắn sẽ rất giận dữ. Tôi lại thở dài, nói:

“An tâm đi, sau này ta sẽ đích thân giải thích cho Vũ Văn Dung.”

Sở tổng quản nhìn tôi, rồi lại nhìn Hương Vô Thần, trong mắt có một vẻ hối hận và không cam tâm, nếu sớm biết như thế thì ban đầu đã không giúp tôi cứu Hương Vô Thần. Lúc lâu sau, Sở tổng quản cúi đầu:

“Được, Thanh Tỏa tiểu thư muốn đích thân hộ tống Hương công tử cũng được, nhưng xin cho phép thuộc hạ đi cùng hai người.” Hắn ngập ngừng, rồi lại nói: “Gần tới nơi thì tôi với người của tôi sẽ tự động lui xa, không nhìn trộm chỗ ở của Hương công tử đâu.”

Tôi gật đầu cảm kích, sau đó đưa mắt nhìn Hương Vô Thần, thấy ông ta bĩu môi:

“Cũng được, nếu chỉ có ta đi với cô thì đúng là không an toàn.”

Tôi cũng đồng ý:

“Đúng thế, tôi không biết võ công, ông lại bị thương, tới khi đó mà gặp người xấu thì chỉ có nước bỏ chạy thôi.”

Hương Vô Thần khựng lại, ngay sau đó tỏ vẻ nực cười, hạ thấp giọng:

“Ừm, cô giải thích như thế cũng được!”

Tôi muốn phát điên vì biểu cảm như hồ ly của ông ta, vô thức hỏi ngược lại:

“Không thì giải thích thế nào?”

“Cô nam quả nữ, củi khô gặp lửa, cô tự nghĩ đi!”. Hương Vô Thần cười đều cả bên tai, rồi giơ tay cốc mạnh lên đầu tôi, sau đó quay người bay lên cầu.

Lúc sau tôi mới hiểu ông ta nói tới chuyện gì, giận điên người, nhưng nhìn Sở tổng quản và đám thuộc hạ vẫn đang ngơ ngác, đành phải giả bộ như không có chuyện gì, cười cười:

“Mọi người đi nghỉ sớm đi, mai còn phải lên đường!”

Ngoại thành hoang lương, một vầng trăng sáng cô độc treo trên cành cây, ý lạnh đã nồng.

Cũng vầng trăng như thế, cũng đêm đen như thế, nhưng mỗi lần lại có một cảm giác hoàn toàn khác nhau. Nghĩ kỹ lại, thực ra bản thân tôi cũng là một người máu lạnh, nếu đổi lại là nữ nhân khác, sống cảnh ly hương, ở giữa lại cách một khoảng thời gian mấy trăm năm, chắc chắn sẽ thường xuyên thấy nhớ nhà. Nhưng tôi thì sao, hình như chỉ có vài lần, bỗng dưng nhớ nhà vào những đêm cô quạnh, nước mắt như mưa.

Còn nhớ ở thời hiện đại, tôi thường thích những khúc nhạc buồn, có một bài hát, trong ca từ có một câu như sau: “Đêm đã khuya, còn ai khiến bạn nhớ lại những vết thương?”. Nhưng đó có thực sự là vết thương không? Thực ra chàng cũng chưa từng thực sự làm tổn thương tới tôi. Chẳng qua chỉ là tôi đơn phương mà thôi.

Cơn gió đêm se lạnh, tôi đứng tựa vào gốc cây khô, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời cao thăm thẳm, bỗng dưng thấy hơi nhớ nhà. Nếu tôi không tới đây, không trải qua những việc này, với tôi, với họ liệu có tốt hơn không?

“Thanh Tỏa, cô ở đây chờ gì sao?”. Lúc này, sau lưng vang lên giọng nói nhẹ nhàng như ở cõi hư vô của Hương Vô Thần.

Tôi không quay đầu lại:

“Đúng thế, tôi đang chờ ông đây!”

Hương Vô Thần thoáng khựng lại, đi tới bên cạnh tôi, dựa người vào một gốc cây khác, nói:

“Cô muốn hỏi ta chuyện về Tiêu Lạc Vân phải không?”. Ông ngừng một lát: “Hoặc là, về Lan Lăng Vương?”

Tôi im lặng giây lát, nói khẽ:

“Phải! Rất cuộc ông biết những gì? Ông có thể nói cho tôi biết chuyện mà tôi muốn hỏi không? Ông có thể cho tôi biết trong lòng chàng, rốt cuộc tôi tồn tại như thế nào không?”

Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, khi ngẩng đầu lên nhìn ông ta, trong mắt tôi bị phủ bởi một màn sương mỏng. thực ra không phải tới giờ tôi vẫn còn ảo tưởng về Lan Lăng Vương, chỉ là vì từng yêu sâu sắc, khi nhớ tới chàng vẫn thấy tim đau nhói.

“Thanh Tỏa, cô là người thông minh mà sao lại hỏi câu hỏi ngu ngốc như thế?”. Hương Vô Thần nhìn sâu vào mắt tôi, sau đó thở dài: “Thực ra cũng đúng! Chưa được mà không chữa, trên đời này vốn như thế. Ta nói thật với cô, Lan Lăng Vương, số phận không cho hắn yêu cô. Không phải không muốn, mà là không thể!”

Tôi bàng hoàng, nhất thời không thể giải thích được hàm ý trong câu nói của ông ta, đưa ánh mắt thăm dò nhìn Hương Vô Thần. Gương mặt Hương Vô Thần tỏa sáng như ngọc dưới ánh trăng, biểu cảm nghiêm túc hiếm thấy, ông ta nói:

“Mẫu thân của Cao Trường Cung lai lịch phi phạm, và đã kết giao tri kỷ với mẫu thân của Tiêu Lạc Vân, những việc quá khứ này không phải dăm ba điều là nói hết được. Tóm lại từ khi hấn ra đời đã bị lời nguyên khóa tâm, cả đời này chỉ có thể yêu một nữ nhân, đó là Tiêu Lạc Vân.”

Tôi giật mình, im lặng rất lâu, lắc đầu như khó tin:

“Hương Vô Thần, ông không cần bịa ra chuyện này để lừa tôi!”

Ánh mắt Hương Vô Thần lấp lánh như những vì sao trong đêm tối, hơi nheo lại, đáp:

“Ta không cần phải lừa cô. Cô đã từng gặp lời nguyên con rồi, sao lại không tin vào lời nguyên khóa tâm sao?”

Tôi lắc đầu:

“Chàng chỉ là không yêu tôi mà thôi, ông hà tất gì phải tìm một lý do như vậy?”

Hương Vô Thần chẳng màng tới những gì tôi nói, lại tiếp tục:

“Hôm đó sau khi ta cứu cô, Lan Lăng Vương từng tới một lần. Hấn cứu được Tiêu Lạc Vân xong, ngay sau đó bèn đi tìm cô. Nhưng khi đó thiên lao đã chìm trong biển lửa, không ai biết cô còn sống hay không. Thực ra khi đó ta bế cô bị hôn mê đứng trên sườn núi cách đó không xa, có thể nhìn thấy rất rõ, ánh mắt Lan Lăng Vương khi đó tràn ngập vẻ đau thương.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn Hương Vô Thần, hầu như có thể tưởng tượng được dáng vẻ như cây khô sắp ngã của Lan Lăng Vương khi đó, nhưng thế thì đã sao? Cho dù chàng có trúng lời nguyên khóa tâm thật hay không, thì việc chàng không yêu tôi cũng chẳng có gì đáng nghi ngờ nữa cả. Tôi vốn chỉ là không quên được, chỉ là muốn biết những chuyện liên quan tới chàng, cho dù là khiến vết thương càng sâu thêm cũng chẳng sao. Nhưng không ngờ Hương Vô Thần lại nói với tôi những chuyện này, khiến quãng mắt bị gió thổi khô của tôi trở nên đau xót.

Hương Vô Thần nghiêng đầu nhìn mấy phiến lá còn sót lại trên cành khô, nói:

“Cô nói cô từng gặp Lan Lăng Vương ở Tư Không phủ, ta đoán có lẽ là tin Nguyên Thị tì thiếp vẫn còn sống lan ra khắp Tề quốc, hấn không xác định được nên mới đi xem”. Hương Vô Thần nhướng mày, không rõ là đang tỏ vẻ bồn chồn hay bất lực, nói tiếp: “Hấn thấy cô vẫn còn sống tốt thì cuối cùng cũng an tâm, thế là an nhiên bỏ đi, tìm Tiêu Lạc Vân của hấn.”

Cơn gió thổi bay mấy sợi tóc rối, rất nhiều hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong đầu. Còn nhớ khi đó cổ áo tôi bị một con sâu rơi vào, vòng tay ấm áp của chàng đã đón lấy tôi. Tôi từng không do dự mà ôm chặt lấy chàng, nói:

“Cứ thế này, suốt đời suốt kiếp, được không?” – Tôi còn nhớ rõ giọng nói của tôi khi đó, xa xăm như ánh trăng, yếu ớt tới mức dường như không phải của bản thân mình.

Chàng thì trả lời tôi:

“Đừng thế, nàng sẽ hối hận đấy!”

Vì sao tôi lại ngốc như vậy, vì sao tôi lại không chịu nghe lời chàng? Vì sao tôi kiên định nói rằng không, vì sao tôi lại cố chấp đi yêu một nam nhân tuyệt thế nhưng suốt đời cô độc? Mà quên rằng bản thân mình thực ra chỉ là kẻ tầm thường.

“Hôm nay, dòng nước sẽ trôi về đâu. Hôm nay, cùng Vương tử chung thuyền. Núi có cây, cây có cành, lòng nhớ chàng, chàng có biết?”

Thực ra chàng có biết. Chàng vẫn luôn biết.

“Lời nguyên khóa tâm, có cách gì giải được không?” Tôi hỏi khẽ, móc chiếc khăn tay hoa lan trong ngực ra, chất liệu lụa tơ tằm mát mẻ, sáng trắng như tuyết.

Nhưng khi tôi yêu chàng, tôi làm sao biết được nam tử đó khuynh thành tuyệt đại, tuần mỹ vô song, lại có một trái tim vĩnh viễn không biết yêu người khác.

Hương Vô Thần lắc đầu, cơn gió thổi tung mái tóc ông ta, một sợi tóc lướt qua má, ông ta nói:

“Lời nguyện khóa tâm không cách nào giải được. Trừ phi hấn chết, hoặc Tiêu Lạc Vân chết.”

Bàn tay tôi thoáng run rẩy, rồi sau đó mở ra chiếc khăn tay hoa lan như con bướm trắng theo gió bay lên, rồi biến mất trong màn đêm vô tận.

“Cho dù như thế thì tôi cũng chúc họ hạnh phúc!”. Dưới ánh trăng cô quạnh, tôi nhìn cái điểm nhỏ màu trắng ngày càng bay xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt. Nếu tôi nói rằng tình yêu của họ là số phận, vậy thì tôi việc gì phải ôm theo thương tích đầy mình đi tranh đoạt với số phận?

Ánh sáng nơi chân trời đã rạng, phương Đông lóe lên một tia sáng cắt ngang đêm tối. Hương Vô Thần nhìn tôi, trong đôi mắt dường như lóe sáng, ánh sáng nhiếp hồn, lại dường như có ý cười mơ hồ, giọng nói vẫn bình thản:

“Cô thực sự có thể buông tay sao?”

Tôi lắc đầu:

“Tôi không biết!”. Trong đầu tôi hiện lên gương mặt tuần tú của Vũ Văn Dung. Có lẽ tôi nên buông tay từ sớm rồi, chỉ là tôi không cam tâm, không chịu thừa nhận trái tim mình đã bị rung động vào lúc tôi không ngờ tới.

“Mai lại là một ngày mới!”. Tôi quay đầu nhìn nơi ánh bình minh ló rạng, nhấc cánh tay lên, hít một hơi bầu không khí buổi sớm trong lành, mát mẻ.

Người đó đã bỏ tôi thì không nên ở lại.

2.

Đi qua một sườn núi, có thể thấy toàn cảnh thành trấn cách đó không xa, ở giữa còn có mấy tòa cung điện hùng vĩ, trên bức tường màu xám là ngôi lưu ly vàng óng. Tôi biết nơi đó, thoáng khựng lại, kéo áo Hương Vô Thần, nói:

“Ông định đưa tôi tới Hoàng cung?”

Ánh mặt trời chính Ngọ khiến gương mặt của Hương Vô Thần trở nên ngọt ngào, gật đầu nói:

“Cô quên rồi sao? Cửa vào Thiên La Địa Cung chính là Lãnh Ngọc Trì.”

Tôi mơ màng nhớ lại ngày hôm đó, tôi bị Thủy quỷ quần lấy, rơi xuống Lãnh Ngọc Trì sâu không thấy đáy, khu rừng thâm u kỳ dị, loài hoa Bỉ Ngạn rực rỡ. Tới nay nhớ lại vẫn thấy tim mình thất lại, bỗng dưng nhớ tới người che mắt tôi hôm đó, lên tiếng hỏi:

“Trước Bỉ Ngạn hoa không gặp người, vậy thì người cứu tôi hôm đó quả thực là ông?”

Hương Vô Thần gật đầu, đang định nói gì đó thì bỗng dưng ôm ngực, lồng mày cau lại, suýt ngã ra đất, tôi hoảng sợ vội vàng đỡ lấy ông ta, hoảng hốt hỏi:

“Hương Vô Thần, ông sao thế?”

Mấy hôm nay sắc mặt ông ta đã khá hơn nhiều, tôi vốn tưởng vết thương không còn trở ngại gì nữa, ai ngờ giờ đây. Hương Vô Thần dựa vào cánh tay tôi ngồi xuống, gương nở nụ cười:

“Ta bị trúng một đòn trí mệnh của Tiểu Xuân Thành Thành chủ, nếu không nhờ mấy hôm nay ở bên cô khí huyết thông thoáng thì e rằng đã chết lâu rồi. Có điều cô không phải lo, về tới Thiên La Địa Cung tự khắc sẽ có người trị thương cho ta.”

Lúc này trong không trung bay tới một con bạch điều khổng lồ, đôi cánh nó xòe rộng phải tới hai mét, nhìn thấy Hương Vô Thần, nó ngoan ngoãn kêu lên một tiếng, rồi chậm chậm hạ cánh, đặt một cái lọ nhỏ trong móng vuốt vào tay Hương Vô Thần. Tôi thấy nó rất đẹp, nên định đưa tay ra chạm vào bộ lông trắng như tuyết của nó, ai ngờ nó rất hung dữ, quay đầu lại lườm tôi rồi rú lên, suýt chút nữa đã mổ vào tay tôi.

Hương Vô Thần lên tiếng quát:

“Bạch Linh!”. Sau đó cầm tay tôi, đặt nhẹ lên người nó. Bạch Linh thấy chủ nhân làm thế thì quả nhiên ngoan ngoãn hơn nhiều, vờ như không thấy bàn tay tôi, mặc cho tôi xoa đi xoa lại, kiêu ngạo nhìn về phía trước, đôi mắt đen lay láy xoay tròn như hai viên đá mắt mèo lấp lánh.

“Hắc Linh sắp về rồi!”. Hương Vô Thần lấy một viên thuốc trong cái lọ nhỏ ra, ngậm vào miệng rồi đưa tay ra vuốt lông con bạch ưng: “Ta bảo nó ở lại Tiểu Xuân Thành đoạn hậu của ta. Tìm một thi thể đóng giả là ta, sau đó cố ý để cho quan binh phát hiện.”

Tôi ngỡ ngàng, trong lòng bất giác coi trọng Hương Vô Thần thêm một chút, không hổ danh là Vô Thần công tử trong truyền thuyết, thực sự rất giỏi hoạt. Uống xong một viên thuốc, sắc mặt của ông khá hơn nhiều, lại thở dài một tiếng:

“Nhưng Tiểu Xuân Thành Thành chủ Gia Cát Vô Tuyết cũng không phải là người dễ lừa đâu!”

Bạch Linh hình như có vẻ lơ đãng, bay khỏi vai Hương Vô Thần, đậu xuống đất, kêu lên ai oán. Tôi không biết nó muốn nói gì, tò mò nhìn Hương Vô Thần, loáng thoáng thấy khóe môi ông ta nở một nụ cười bồn chồn nhưng lo lắng, dừng lại giây lát rồi xua tay:

“Được rồi, người đi đi. Đi đón nó về!”

Bạch Linh như được lệnh ân xá, đập cánh bay lên, cảm kích kêu một tiếng, lượn vòng tròn trên đầu chúng tôi rồi mới bay đi, sau lưng là một đàn đại nhạn, giống như tùy tùng của nó. Tôi ngỡ ngàng, lát sau mới hiểu, thì ra nó và Hắc Linh là một đôi. Quay đầu lại thấy Hương Vô Thần đang ngẩng đầu nhìn theo hướng nó vừa bay đi, vẻ lo lắng trong ánh mắt cũng hằn sâu, phảng phất mang theo một nỗi cô đơn, chậm rãi nói:

“Tiếng êm hòa đã kêu chim nhạn

Nạp thái thì buổi sáng xong ngay

Rước dâu chồng vợ sum vầy

Kịp khi băng giá phủ đầy chưa tan.”[1]

[1]. Bài thơ Bàu có lá đắng 3 của Khổng Tử, Tạ Quang Phát dịch thơ.

Câu này nằm trong bài thi kinh mà tôi biết. Trong lòng thoáng thấy xúc động, đọc tiếp:

“Người lái đò vẫy tay gọi khách

Người đi, ta chẳng tách mà sang

Người đi, ta chẳng vội vàng

Ta còn chờ được bạn vàng gọi kêu.”[2]

[2]. Bài thơ Bàu có lá đắng 3 của Khổng Tử, Tạ Quang Khải dịch thơ.

Bài ca vịnh này viết về niềm vui của một nữ nhân trẻ tuổi với người tình và nỗi lo lắng trong sự chờ đợi mỗi mòn. Ý của hai câu trước là nghe thấy tiếng hót của chim nhạn, trời cũng vừa mới sáng. Nam nhân nếu lấy vợ thì hãy nhân lúc sông chưa kết băng để cử hành hôn lễ. Ý của hai câu sau là, thuyền phu vẫy tay chào tôi, người khác qua sông, tôi không tranh giành, tôi phải chờ người tình của tôi.

Tôi chưa từng nghĩ rằng, vào một lúc nào đó, tôi lại được nghe câu thơ này từ miệng một nam nhân như Hương Vô Thần. Mọi sinh mệnh sinh ra có lẽ đều sợ sự cô độc, đều nhung nhớ lẫn nhau, kết bạn kết đôi, chim chóc như vậy, người có khác chi? Thực ra ông ta có lẽ cũng như tôi. Được yêu, và cũng đã từng yêu người, làm tổn thương người khác, và cũng từng bị người khác làm tổn thương. Rồi lại nhớ tới Đào Hoa, cho dù bà ta không phải là duy nhất của Hương Vô Thần, đã được thương yêu rồi lại bị rũ bỏ, tới giây cuối cùng của cuộc đời vẫn còn nghĩ tới ông ta. Vậy thì sau khi bà chết, liệu có thể trở thành một nốt ruồi son trong đáy tim ông ta?

Còn tôi thì sao? Trong lòng Lan Lăng Vương chắc chắn không yêu tôi, liệu có chỗ nào từng dành cho tôi? Tim tôi nhoi nhoi, không muốn nhớ tới người đó, ngay cả những việc có liên quan cũng không muốn nhớ tới.

Ánh mặt trời sau buổi trưa, bao phủ và sưởi ấm vạn vật. Trong quang cảnh tươi đẹp này, Hương Vô Thần quay đầu lại nhìn tôi, gương mặt anh tuần nhật nhợt nhạt dưới ánh nắng không một tì vết, đúng là người đẹp như ngọc. Ông ta nhíu mày lên, đôi mắt phượng nhỏ dài nheo lại, giọng nói bỗng dừng thì thào như tiếng muỗi.

“Thì ra bảo vệ một người lại mệt mỏi như thế. Nếu có thể thì ta muốn đích thân nói với Đào Hoa rằng, ta xin lỗi!”

Đúng lúc này thì sắc mặt Hương Vô Thần thay đổi, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả vạt áo. Tôi hoảng hốt chạy tới cạnh ông ta.

“Sao lại thế? Chẳng phải ban nãy ông vừa uống thuốc rồi sao?”

Ánh mắt Hương Vô Thần tối dần đi, trước khi hai mắt nhắm nghiền còn toát lên một tia sắc lạnh, nói khẽ:

“Trong thuốc có độc...”. Nói xong cả người ông ta mềm nhũn rồi ngã nhào vào lòng tôi, hơi thở rất yếu ớt, gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Tôi hoảng hốt, lay ông ta, gọi to:

“Hương Vô Thần, Hương Vô Thần!”

Nhưng ông chỉ nhắm chặt mắt, yếu ớt như một đóa hoa sắp tàn.

Màn đêm buông xuống, bánh xe nghiêng lên mặt đường, phát ra tiếng lộc cộc. Tôi và Hương Vô Thần trốn trong một chiếc xe chở nước làm bằng gỗ, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng kim loại va vào nhau, lúc này có lẽ đang đi qua trạm giám sát của cửa cung. Bởi vì thường ngày đều là tiểu tư này phụ trách đưa xe nước, lại có bạc đút lót nên bọn binh sĩ gác cổng cũng không gây khó dễ, cũng không vén nắp xe đẩy nước lên xem. Hương Vô Thần vẫn đang hôn mê, thi thoảng lại trượt xuống theo thanh gỗ, tôi phải đỡ ông ta mấy lần, sau đó mặc ông ta gối đầu lên đất, để ông ta nằm thẳng ra.

Đầu tôi chuyển động nhanh chóng, bây giờ nên làm thế nào? Vốn định đưa Hương Vô Thần tới Lãnh Ngọc Trì là coi như công đức viên mãn, nhưng giờ đây, thuốc Bạch Linh mang tới có độc, rất có thể là người bên cạnh hoặc thủ hạ đã hại ông ta. Trong tình hình này, Thiên La Địa Cung còn quay về được không?

Lãnh Ngọc Trì nằm gần Dao Quang Điện, thời gian này không cho người ngoài ra vào. Tiểu tư chuyển xe nước nhận tiền của tôi, giấu tôi với Hương Vô Thần vào một ốc xá dành cho các cung nhân hạ cấp ở. Đã lâu rồi không phải ở trong căn phòng thế này, nhà mái gianh, vương mùi ẩm mốc. Tôi xoa tay Hương Vô Thần, lạnh hơn ban ngày rất nhiều, tôi vội vàng ra ngoài phòng kiếm ít củi, ra sức nhét vào trong lò, lửa chỉ cháy liu riu, tôi dùng quạt quạt mãi mà cái lò mới nóng lên được. Đồng thời thấy Hương Vô Thần đang mở mắt, yếu ớt nhìn tôi.

Tôi đối mặt với ông ta giây lát, mừng rỡ lao tới:

“Hương Vô Thần, ông tỉnh rồi à?”

Ông ta không nói gì, nhìn tôi chăm chú, rồi đột nhiên đưa tay ra xoa xoa mặt tôi, trong ánh mắt lóe lên một vẻ xúc động, nhưng chớp mắt rồi biến mất, cười nói:

“Nhìn cô kia, sao lại vì ta mà ra nông nổi này?”

Tôi khựng lại, đưa tay sờ mắt, đầu ngón tay lập tức dính bụi than, thì ra mặt mũi đã đen nhẻm vì bếp lò. Tôi cũng chẳng để bụng, chỉ nói:

“Ông cảm thấy thế nào? Sao trong thuốc Bạch Linh đưa ông lại có độc? Có thể về Thiên La Địa Cung không?”

Hương Vô Thần đang định trả lời thì bỗng dừng ngoài cửa có tiếng kêu trầm trầm của loài chim, ông ngưng thần nghe ngóng, thần sắc bỗng dừng trở nên phức tạp, im lặng rất lâu rồi nói với tôi:

“Thanh Tỏa, phiền cô ra ngoài, nửa canh giờ sau hãy quay về!”

Tôi ngơ ngàng, hỏi theo phản xạ:

“Vì sao?”. Câu này vừa thốt ra mới thấy mình thật ngốc, với xuất thân thần bí của ông ta thì làm gì có chuyện trả lời câu hỏi này của tôi?

Hương Vô Thần ngưng thần nhìn tôi giây lát, lên tiếng đáp:

“Ban nãy ta nhận được tin tức, Diệu Vô m biết ta ở đây, đang đưa người tới. Giờ ta không biết nàng ấy là địch hay là bạn, ta không muốn cô cùng ta mạo hiểm.”

Tôi vô cùng sửng sốt, suýt nữa thì quên mất chuyện Hương Vô Thần nghe hiểu tiếng chim, biết được ngoại ngữ quả nhiên là có ích. Xem ra tai mắt của ông ta không chỉ có Bạch Linh và Hắc Linh. Có điều ông ta còn nói thiếu mất một điều, đó là cho dù ông với Diệu Vô m là địch hay là bạn thì tôi cũng không thể cùng chung một mái nhà với nữ nhân đó. Chính bà ta suýt chút nữa đã lấy mạng tôi, lại đưa chuyện tình của tôi và Lan Lăng Vương vào ngõ cụt. Có điều nữ nhân đó chẳng phải rất thân thiết với Hương Vô Thần sao? Sao lại đi tới bước đường nghi kỵ nhau như ngày hôm nay? Mối quan hệ giữa người với người đúng là việc phức tạp đa biến nhất trên đời này.

Lúc này tôi chẳng có hơi sức đâu mà phân tích chuyện của người khác, ngoan ngoãn đáp:

“Được. Ông cẩn thận đấy!”. Nói rồi tôi khoác một chiếc áo vải của bộ phận, đẩy cửa bước ra ngoài.

Đêm đã khuya. Trong cơn gió kèm theo hơi lạnh, tôi khép chặt vạt áo, hít sâu một hơi bầu không khí trong lành của ban đêm.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ quay lại Hoàng cung trong hoàn cảnh này. “Yêu chàng trắng sáng tỏ, tiều tụy cũng vì ai...”. Tôi bỗng dừng chờ tới Vũ Văn Dung, vị Hoàng đế yếu ớt và tao nhã, nếu xét từ hướng đi của lịch sử, mạng sống của ngài có lẽ đã đi tới bước đường cùng. Không biết lần này, Vũ Văn Dung có thực sự cứu được ngài không?

Vũ Văn Dung, bỗng dưng tôi nhớ ra, tôi cũng từng trong Hoàng cung này liên thủ đánh địch với Vũ Văn Dung. Chàng ôm thắt lưng tôi, khiến cả người tôi treo lơ lửng trên Lân Ngọc Trì, chàng nói: “Nàng tưởng mình có tư cách nói điều kiện với ta sao? Nguyên Thanh Tỏa, ta muốn nàng biết, mạng sống của nàng là của ta, ta muốn nàng sống thì sống, muốn nàng chết thì chết.”

Bây giờ nghĩ lại, cứ như chuyện mới xảy ra trước mắt.

Người cổ chấp và bá đạo ấy bây giờ đang ở đâu? Có lẽ cũng ở trong Hoàng cung này, cùng tôi hít thở chung một bầu không khí xa hoa nhưng khó thở bên trong bức tường này.

3.

“Từ huynh, theo ta thấy, Tể Tướng đại nhân và Tư Không đại nhân đều ở trong Hoàng cung rất lâu, hình như có gì đó bất thường. Trong Hoàng cung này, e rằng sắp có một biến cố mới.”

Tôi men theo bờ tường đi về phía trước, vì sợ không tìm thấy đường nên tôi không dám rẽ vào đâu. Đoạn này là tận cùng của bức tường, bỗng dưng soi rõ hai bóng người, xem ra là quan văn. Tuy rằng đã hạ thấp âm thanh nhưng những lời họ nói vẫn vang lên rõ ràng trong đêm tối yên lặng này.

Vội vàng núp vào một chỗ khuất ở góc tường. Nghe thấy một giọng khác lên tiếng.

“Trịnh đại ca, huynh với ta ở trong cung cũng đã lâu, chẳng nhẽ còn không nhìn rõ chuyện gì sao? Những người ngồi trên Long sàng, có ai là ngồi được lâu? Theo ta thấy, người hiện nay e là đã đến lúc rồi.”

Một giọng khác thận trọng lên tiếng:

“Từ lão đệ, không thể nói thế được! Nếu để người khác nghe thấy thì phiền phức lớn đấy.”

“Bây giờ chỉ có hai chúng ta, sợ gì? Canh ba nửa đêm, người bên kia tường đã đi ngủ cả rồi, còn sợ có tai sao?”. Người có vẻ trẻ tuổi hơn cười, nói tiếp: “Tóm lại Tể Tướng đại nhân ‘cất’ Hoàng đế cũng chẳng phải lần đầu tiên”. Nói rồi người đó còn lên tiếng rất hình tượng.

“Haizz, thực ra hạng tiểu quan như chúng ta, ai làm chủ cũng chẳng quan trọng. Coi như là xem kịch thôi. Nói ra, Tư Không đại nhân Vũ Văn Dung nghe lời Tể Tướng đại nhân như thế thì vị Hoàng đế tiếp theo chắc chắn là ngài ta rồi.”

“Ồ? Thế là sao? Nếu Trịnh huynh quả thực có viễn kiến như thế thì bây giờ chúng ta đi lấy lòng người của Tư Không phủ cũng còn kịp đấy!”

Người đó ngừng lại, quay đầu nhìn ngó xung quanh, dáng vẻ càng thêm thần bí:

“Hôm đó ở Dao Quang Điện ta vô tình nghe thấy, Vũ Văn Dung chính miệng nói với Tể Tướng đại nhân, sẵn sàng vì ông ta mà gánh chịu ác danh, đích thân ban rượu cho ca ca Vũ Văn Dục của ngài ấy.”

“Ban rượu? Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ Tể Tướng đại nhân định động thủ ngay sao?”. Người có vẻ lớn tuổi hơn ngỡ ngàng, lắp bắp: “Nhưng bình thường Tư Không đại nhân chỉ lo phong hoa tuyết nguyệt, không màng chính sự, với Hoàng thượng lại tình như thủ túc, sao có thể làm chuyện đó?”

“Haizz, chữ lợi được đặt lên đầu, tuy rằng Hoàng đế vì bị Tể Tướng đại nhân thao túng, nhưng cũng là dưới một người, trên vạn người, ai mà không muốn? Vả lại Tư Không đại nhân với Công chúa Đột Quyết đã có hôn sự, chắc chắn là người thích hợp nhất để tiếp nhận đại quyền.”

Tai tôi rúng động, trong lòng thầm thấy kinh ngạc, hôn sự gì, công chúa Đột Quyết gì? Sao tôi chưa bao giờ nghe nói.

“Hà? Công chúa Đột Quyết nào? Chuyện này sao ta không nghe nói? Trịnh lão ca nói xem nào?”

“Chuyện này đừng nói là ngài, rất nhiều lão nhân trong cung cũng không biết, dù sao cũng là chuyện của tiền triều mà. Khi Đại Tư Không Vũ Văn Dung còn là một thiếu niên, để tăng cường liên minh với dân tộc du mục phương Bắc, phụ thân của ngài là Vũ Văn Thái phái vương công đại thần đi liên hôn với Đột Quyết. Vũ Văn Thái vô cùng thương yêu Vũ Văn Dung, cũng muốn trải sẵn đường đi cho con trai mình sau này, nhưng Đột Quyết Khả Hân khi đó không có người con gái thích hợp nào để gả, chỉ có một tiểu công chúa do một người thiếp vừa mới sinh ra. Thế là Tể tướng Vũ Văn Thái bèn dâng lên nhiều vàng, xin cho Vũ Văn Dung được cưới tiểu hài nhi còn chưa tròn tuổi này làm vợ chính. Hai nước đã ước hẹn với nhau, khi công chúa trưởng thành, Trung Nguyên sẽ phái nghị trượng tới rước tân nương. Nếu tính ra thì có lẽ chỉ trong vài năm nay thôi.” Viên văn quan lớn tuổi vuốt râu, đắc ý nói: “Bây giờ chiến tranh giữa Tề quốc với Chu quốc ngày càng gay gắt, để lôi kéo Đột Quyết, mối quan hệ này không thể không tận dụng.”

Không biết vì sao, tim tôi bỗng dưng thấy chua cay, công chúa Đột Quyết? Vợ cả? Chả trách trong Yên Vân Các của chàng toàn là tì thiếp, chả trách ngay cả tôi với tư cách là cháu của Nguyên phu nhân cũng không thể có danh phận này. Nhưng vì sao Vũ Văn Dung biết rõ rằng tôi không thể làm vợ của chàng mà vẫn đối xử dịu dàng với tôi? Tôi cuộn mình vào bóng râm ở góc tường, bỗng dưng cảm thấy mình như một con ốc. Thời cổ đại tam thê bảy thiếp là chuyện thường tình, sao tôi có thể như thế được? Loáng thoáng thấy hai quan văn đó còn nói thêm vài câu vô dụng, rồi hai người đi về hai hướng khác nhau. Tôi vội vàng đứng lên len lén nhìn theo hướng họ đi, chiếc đèn lồng treo trên tường mù tối, nhưng vẫn thấp thoáng thấy được bóng của họ, một ột thấp, một béo một gầy, thêm vào đó là Họ của hai người này, có lẽ sau này không khó để tìm ra.

Họ đi xa rồi, rất lâu sau tôi mới bước ra khỏi bóng râm nơi tường thành, mang theo tâm trạng phức tạp quay về. Tối giờ vẫn chưa được nửa canh giờ, không biết Diệu Vô m đã đi chưa, liệu có gây điều gì bất lợi cho Hương Vô Thần không?

Đúng lúc này thì từ cách đó không xa vang lên tiếng bước chân dồn dập, loáng thoáng nhìn thấy bốn người khiêng một chiếc kiệu gỗ sơn son thếp vàng, đằng trước có hai người xách hai cái đèn lồng lớn, chiếu sáng rực cả con đường, nhất thời tôi không biết trốn vào đâu, đành phải giả bộ là kẻ hạ nhân bình thường, quay lưng đứng sát vào góc tường.

“Người ở cung nào? Sao muộn rồi còn đi lang thang ở ngoài?”. Có lẽ là thấy bộ dạng của tôi đáng nghi nên viên tiểu quan đi đầu trầm giọng hỏi.

Tôi đành quay người lại, cố gắng đáp thật khê:

“Tiểu nhân là người của Nguyên phu nhân ở Tể tướng phủ phái tới, vì bị lạc đường nên mới ở đây.” Thầm nghĩ bây giờ mặt mũi tôi đen nhẻm, trên người lại mặc bộ y phục tầm thường, có lẽ không ai nhận ra được đâu. Người đó nhìn tôi một lát, quả nhiên không nghi ngờ gì nữa, nghe nói tôi là người của Tể tướng phủ thì thái độ tốt hơn một chút:

“Người đi về đằng kia đi. Đừng chặn đường Tư Không đại nhân.”

Cái gì, Tư Không đại nhân? Tôi khựng lại, chẳng lẽ người ngồi trên kiệu kia là Vũ Văn Dung? Tôi bất giác nghiêng đầu nhìn sang. Trong bóng tối đằng sau tấm rèm châu, thấp thoáng có thể nhìn thấy một nam tử áo gấm đang say ngủ, dưới màn đêm, gương mặt của chàng mơ hồ, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Tôi nhìn chàng, trong lòng bất giác có hàng ngàn suy nghĩ.

Chẳng qua chỉ mới chia tay nhau nửa tháng trời mà cứ như thể đã xa nhau lâu lắm. Tôi định lại gần đánh thức chàng dậy, nói với chàng rằng tôi cũng ở đây, nhưng không biết vì sao, tôi đột nhiên lại không nói được lời nào. Không muốn để chàng nhìn thấy bộ dạng này của tôi, không muốn gặp lại chàng trong hoàn cảnh này, cũng không muốn đối mặt với người gọi là công chúa Đột Quyết.

Có lẽ trong tiềm thức, tôi hy vọng tôi chẳng nghe thấy gì, chẳng biết gì. Như thế thì không cần chất vấn, không cần hoài nghi, chỉ cần lặng lẽ về Tư Không phủ chờ chàng.

“Vâng!”. Tôi nghe lòng mình chua xót, quay người bước đi.

Khó khăn lắm mới tìm được đường về căn nhà nhỏ ấy. Tôi đứng ngoài cửa đóng tai nghe ngóng, bên trong chẳng có âm thanh gì.

Diệu Vô m đã đi rồi sao? Tôi đẩy cửa bước vào, trong căn phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ xíu như hạt đậu, trong khoảng không gian tối mù, trên giường có một người nằm.

“Hương Vô Thần?”. Tôi gọi khẽ, ông ta không trả lời. Tôi giơ cao ngọn nến lại gần mới phát hiện trên y phục ông ta dính vết máu màu đen, gương mặt nhợt nhạt như tờ giấy. Tôi hoảng sợ, vội vàng đưa tay đặt lên mũi ông, đã không còn hơi thở.

Tôi thót tim, hoảng hốt lay ông ta dậy:

“Hương Vô Thần! Hương Vô Thần, ông tỉnh dậy đi! Đừng dọa tôi!”. Tôi vô cùng hoảng loạn, cuối cùng chẳng nói được lời nào, chỉ bật khóc.

Đúng lúc này, Hương Vô Thần đột ngột ngồi bật dậy, vòng tay qua thắt lưng tôi, bật cười ha hả:

“Bị ta dọa rồi phải không? Ta không biết thì ra cô lại quan tâm tới ta như vậy!”

Tôi giật nảy mình, suýt nữa thì làm rơi ngọn nến trong tay xuống, nhất thời cũng không đẩy ông ra mà mặc cho ông ôm, phần nộ quá:

“Hương Vô Thần! Ông chưa nghe chuyện “Cậu bé nói dối” sao? Ông mà như thế thì sau này sẽ chẳng còn ai tin ông đâu.”

Ngọn nến bập bùng soi rõ gương mặt như ngọc của ông ta, nụ cười ấy càng thêm đáng ghét, bàn tay quần lấy người tôi, vô lại nói:

“Ai cũng nói quá tam ba bận, giờ mới là lần đầu tiên, có gì mà cô phải giận?”

Tôi điên tiết, đang định chửi ông ta vài tiếng thì thấy cánh cửa gỗ của căn phòng nhỏ đã bị người ta đẩy ra từ lúc nào.

Ngoài kia là màn đêm đen kịt, người đó tay xách một chiếc đèn lồng, bộ cẩm y màu đen gần như hòa lẫn với màu của bóng đêm, ánh lên đôi mắt sáng ngời như sao.

Chàng quắc mắt nhìn tôi vẫn đang trong vòng tay của Hương Vô Thần, đôi mắt sâu thẳm, dường như có một ngọn lửa đang cố kiềm chế. Trong đó bao hàm sự khó hiểu, hoài nghi, và cả cơn thịnh nộ ẩn chứa sự đau đớn. Sóng mắt dữ dội ấy ánh lên một vẻ tổn thương sâu sắc.

Tôi đỡ đỡ cả người, không ngờ vào lúc này, ở nơi này lại nhìn thấy chàng, tôi khàn giọng gọi lên tên chàng:

“Vũ Văn Dung...”

4.

Dòng nước chảy róc rách trong suối nước nóng ở Dao Quang Điện. Cái chậu gỗ trôi trên mặt nước đựng đầy sữa, tôi vốc một vốc rửa mặt, bầu không khí xung quanh lập tức tỏa lên mùi sữa thơm dịu dịu.

Thực sự không ngờ được rằng tôi dùng giọng giả thanh để nói chuyện, mặc một bộ y phục lem luốc, mặt mũi lại đen nhẻm vì tro mà canh ba nửa đêm, Vũ Văn Dung vẫn nhận ra tôi, hơn nữa dọc đường còn theo tôi tới tận căn nhà nhỏ này, còn nhìn thấy cảnh tượng Hương Vô Thần ôm tôi.

Nhớ ban nãy chàng sa sầm mặt, cầm ngọn đèn lồng đứng ở cửa, chỉ mặt Hương Vô Thần, hỏi tôi:

“Người này là ai?”

“Một người bạn!”. Tôi thầm tính toán trong lòng rất lâu, rồi đành đưa ra câu trả lời ấy. Thấy sắc mặt của Vũ Văn Dung rất khó coi, tôi lại bổ sung thêm một câu: “Một người bạn bình thường!”

Hương Vô Thần đứng lên, chỉnh lại vạt áo rồi ngồi xuống cạnh bàn, mỉm cười nói:

“Đúng, bọn ta chỉ là bạn bình thường thôi!”

Tôi nghiêng răng nhìn ông ta một cái, nghĩ bụng lúc này tốt nhất ông không nên nói gì thì hơn. Vũ Văn Dung lạnh lùng liếc qua mặt Hương Vô Thần, rồi lại nhìn sang tôi, trầm giọng nhả ra ba tiếng:

“Đi theo ta!”

Tôi hoàn toàn bị ánh mắt lạnh lùng của chàng trấn áp, nhìn Hương Vô Thần một cái, rồi đành ngoan ngoãn theo Vũ Văn Dung ra ngoài. Lúc này bàn tay tôi bỗng dưng bị kéo nhẹ, quay người lại thấy Hương Vô Thần chớp mắt với tôi, nói nhỏ:

“Giờ Tí ngày mai gặp nhau ở Lãnh Ngọc Trì. Ta đi trước một bước, không ở lại nơi này chờ phu quân cô tới trả thù đâu.”

Vũ Văn Dung nghe tiếng quay lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên một vẻ giận dữ khó che giấu, sầm mặt nhìn Hương Vô Thần. Tôi thấy tình cảnh đó thì vội vàng bước lên níu tay Vũ Văn Dung, cười nói:

“Mau đưa thiếp đi tắm giặt thay quần áo đi, chàng nhìn thiếp thế này, e rằng đến mẫu thân thiếp cũng không nhận ra mắt.”

Vũ Văn Dung cúi đầu nhìn tôi, trong vẻ giận dữ còn có một chút thương yêu, chàng kéo mạnh tôi đi về phía chiếc kiệu sơn son.

Nhìn hơi nước như làn mây trắng bốc lên đờng đờng trước, tôi bỗng dưng có một cảm giác hoang mang. Mấy ngày cái nam trang, phơi sương phơi nắng rồi quay lại Dao Quang Điện trong hoàn cảnh này, tôi và Vũ Văn Dung gặp nhau trong Hoàng cung, đưa theo Hương Vô Thần, mang theo cả cái tin chàng sắp đón công chúa Đột Quyết về làm vợ. Người ta vẫn nói thế sự vô thường, có lẽ chính là ý này. Tôi thở dài, đứng lên thay bộ sắc phụ màu sắc đơn giản mà thị nữ đã chuẩn bị ỳnh, lau khô tóc rồi đi ra ngoài. Không biết kế hoạch của chúng tôi tiến hành như thế nào rồi? Tiếp theo Vũ Văn Dung dự định làm gì? Quá nhiều, quá nhiều lời mà tôi muốn nói với chàng.

Biệt viện mà Vũ Văn Dung ở có tên là Minh Nguyệt Hiên. Như cái tên của nó, đúng là nơi tuyệt vời nhất để thưởng trăng trong Hoàng cung. Khoảng không gian rộng lớn không bị che khuất, xung quanh là nước, chỉ có một cây cầu gỗ nhỏ nối liền với Dao Quang Điện. Lúc này tiết thu se lạnh, một vầng trăng sáng vàng vạc treo trên bầu trời, ánh trăng như sương che mờ khung cảnh. Vũ Văn Dung dựa vào gốc cây đợi tôi, trong tay cầm một miếng vải da, gương mặt nghiêng nghiêng, dường như chất chứa rất nhiều tâm sự.

Tôi tới bên cạnh chàng, ngẩng đầu ngắm nghía gương mặt điển trai mà mọi nếp nhăn trên đó tôi đều đã rất quen thuộc, quá nhiều lời nói mà đột nhiên chẳng tài nào thốt ra được. Dưới ánh trăng, Vũ Văn Dung chăm chú nhìn tôi, chậm chậm đưa tay lên sờ má tôi.

Bàn tay của chàng rất nóng, chạm lên làn da lạnh lẽo của tôi, mang theo một hơi ấm lạ thường. Tôi định lên tiếng, nhưng đột nhiên chàng bịt miệng tôi lại.

“Không cần phải nói gì cả. Thanh Tỏa, ta tin nàng!”. Tôi chấn động, ngẩng đầu lên nhìn, thấy thần sắc chàng thay đổi, dường như được phủ thêm một lớp thâm trầm của bóng đêm, chàng đặt miếng vải da vào tay tôi, nói: “Nàng mang bức thư này về Tư Không phủ trước. Đây là di vật của Phụ hoàng để lại cho

Hoàng huynh, trên đó có ghi chép về một bảo tàng. Nay địa vị của Hoàng huynh không vững, Vũ Văn Hộ cũng đã nghi ngờ ta, Tàng bảo đồ này không thể để trong hoàng cung được nữa.”

Tôi khựng lại, vừa định đưa tay ra nhận lấy phong thư đó thì khloe mắt liếc thấy ở đằng xa có một bóng người quen thuộc đang đi tới, chiếc áo bào đen tuyền, thấp thoáng ánh sáng của những sợi chỉ vàng, kim quan treo lủng lẳng như những hạt trân châu, đó là Vũ Văn Hộ. Ông ta ở hướng chéo với Vũ Văn Dung, lúc này chỉ đi thêm vài bước nữa là sẽ nhìn thấy tấm vải da trong tay chàng. Trong lúc khẩn cấp, tôi giang tay ra ôm lấy Vũ Văn Dung, dùng cơ thể mình che tấm Tàng bảo đồ đi, nói to:

“Văn Dung, xin chàng hãy tha thứ cho thiếp! Là thiếp không tốt, thiếp không nên vì đồ kỹ với nữ nhân khác mà nghi ngờ chàng. Sau này thiếp sẽ giải thích lại với cô mẫu!”. Tôi cúi đầu, thì thầm bên tai chàng: “Vũ Văn Hộ sau lưng chàng!”, ngay sau đó lại nói to: “Một ngày nên nghĩa phu thê, ân tình trăm năm, xin chàng đừng ghét bỏ thiếp!”

Tôi ôm chặt Vũ Văn Dung, len lén nhìn ra sau qua vai chàng, thấp thoáng thấy Vũ Văn Hộ dừng lại ở cách đó không xa, núp sau một gốc cây. Tôi nghĩ bụng, lão hồ ly này sao vẫn còn chưa đi?

Vũ Văn Dung cúi đầu nhìn tôi, lúc này chàng ở rất gần, rất gần tôi. Hơi thở của chàng vô cùng quen thuộc, nóng bỏng và bá đạo. Tôi cảm thấy miếng vải da ở giữa cơ thể hai chúng tôi hình như sắp rơi xuống đất, nghiêng đầu thấy Vũ Văn Hộ đang ở chỗ núp giường đôi mắt sáng ngời nhìn về phía chúng tôi. Tôi chỉ đành nói to, dùng một ngữ điệu nghe vô cùng ám muội:

“Văn Dung, ôm thiếp!”. Nói rồi đưa tay ra ôm chàng chặt hơn, hai tay như sợi dây leo quấn lấy lưng chàng. Trong bụng nghĩ thầm, cảnh tượng mờ ám giữa đôi nam nữ thế này, lão hồ ly ông nên đi rồi chứ?

Hơi thở của Vũ Văn Dung dường như trở nên rối loạn, tay chàng siết chặt trên hông tôi. Nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên tóc tôi, rồi đôi môi chàng trượt xuống. Người tôi cứng đờ lại, nụ hôn của chàng đã đặt lên cổ tôi, mang theo cảm giác nhồn nhột, run rẩy. Trực giác mách bảo cho tôi thấy chàng đã mất kiểm soát, còn chưa kịp nghĩ ra đối sách gì thì Vũ Văn Dung đã bế thốc tôi lên, rảo bước nhanh ra con đường nhỏ trên mặt nước, đi vào Minh Nguyệt Hiên.

Tôi nằm trong lòng chàng, vì sợ làm tấm bản đồ rơi xuống nên chỉ đành nghiêng người ôm chàng, hai tay quấn lấy cổ chàng. Dưới ánh trăng bàng bạc, ánh mắt chàng như mê đắm, hơi thở nóng hổi dường như muốn làm tôi tan chảy. Khi đi qua con đường dài và hẹp, nhờ mặt nước phản chiếu dưới ánh trăng, thấp thoáng thấy Vũ Văn Hộ không đi theo nữa ông ta quay người đi vòng qua gốc cây to rồi đi về một hướng khác. Tôi như được phóng thích, đang định nói với Vũ Văn Dung rằng chúng tôi không cần diễn kịch nữa, nhưng chàng đã bế tôi tới bên giường, thô bạo ném tôi xuống. Tấm bản đồ đó như một chiếc lông vũ màu đen, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Chỉ là cả tôi với chàng đều không quan tâm tới nó nữa.

“Văn Dung, chàng đừng thế nữa!”. Nhìn ánh mắt tối sầm của chàng, tôi bỗng đứng thấy chột dạ, tim đập thình thịch như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ở góc phòng của Minh Nguyệt Hiên có đặt một đài nến rất to, trên đó là bốn chín ngọn nến nhỏ thấp sáng, ánh lửa bập bùng, soi sáng cả căn phòng. Cơn gió đêm thổi tới, tấm rèm mỏng khẽ bay lên, xen lẫn vào đó là mùi hương dịu dịu tỏa ra từ mái tóc tôi. Tôi dịch vào trong giường, lấp bấp nói:

“Không còn sớm nữa, chàng và thiếp về phòng nghỉ ngơi đi!”

Vũ Văn Dung bước lên một bước, nhìn tôi chăm chú, ánh mắt chàng ánh lên tia lửa, trong đó hàm chứa rất nhiều tâm trạng phức tạp, bá đạo, dục vọng, chiếm hữu, thương xót, và cả tình yêu sâu đậm. Tôi chấn động vì ánh mắt ấy, rồi bỗng đứng không thể cựa quậy nổi, chỉ đành mặc cho chàng ôm lấy vai tôi:

“Thanh Tỏa, nàng muốn trốn tránh tới khi nào?”. Nói xong, người chàng đổ về phía trước, nhẹ nhàng đè tôi xuống, giọng nói nghe hơi khàn đi: “Nàng còn nhớ không, ta từng nói, nếu để ta gặp lại nàng, chắc chắn ta sẽ bắt chấp mọi giá để giữ nàng lại bên mình. Nhưng vì sao rất nhiều lúc, rõ ràng nàng ở ngay trước mắt ta mà ta lại cảm giác nàng ở rất xa. Trong lòng nàng có phải vẫn không hề có ta?”

Vũ Văn Dung nắm tay tôi, nhẹ nhàng đặt lên chỗ trái tim chàng, trong mắt chàng có một khoảnh khắc lóe lên vẻ đau thương khiến tôi gần như bị đánh gục. Tôi lắc đầu, lấp bấp nói:

“Không phải đâu! Văn Dung, chàng... chàng hãy cho thiếp thêm chút thời gian”

Nhưng tôi còn chưa kịp nói hết thì Vũ Văn Dung đã cúi đầu hôn lên môi tôi. Bàn tay chàng dịu dàng nhưng cuồng loạn, thuần thực cởi bỏ từng lớp y phục trên người tôi, khiến làn da tôi lộ ra trong bầu không khí mát lạnh. Tôi định đẩy chàng ra, nhưng chàng càng ôm tôi chặt hơn, nụ hôn rơi lên cằm rồi trượt dần xuống, nụ hôn rơi xuống cổ, mang theo cảm giác run rẩy chưa từng có. Tôi không kìm chế được, rên lên một tiếng, chàng ép sát vào thân thể tôi, đầu lưỡi chàng một lần nữa khéo léo đi sâu vào miệng tôi, hôn tôi thật mạnh.

Ánh nến chao đảo, tấm rèm buông xuống, đôi gối thêu hình uyên ương, đêm nay thật dài, đó là việc mà tôi đã sớm dự cảm rằng nó sẽ xảy ra nhưng tôi không dám nghĩ. Đóa hoa màu đỏ rực nở trên người chàng, giây phút đó, vẻ thương yêu trong mắt chàng khiến tôi nghĩ cả đời này tôi cũng không thể nào quên.

Cứ thế giao phó mình cho chàng. Hơi ấm của chàng, sự nhiệt tình của chàng đều được hiển hiện lên đôi mắt và in sâu vào trong ký ức tôi, đời này kiếp này, không thể nào quên được.

Ngoài kia những tia nắng sớm của buổi bình minh đã lóe lên, hơi lạnh như sương. Trong khoảng khắc, tôi bỗng dừng yếu đuối tới mức muốn khóc.

Hoa mà không phải hoa

Sương mà không phải sương

Nửa đêm đến

Sáng sớm đi

Đến tựa mộng xuân trong giấy lát

Đi như mây sớm chẳng nơi tìm[3]

[3]. Bài thơ “Hoa phi hoa” của Bạch Cư Dị.

Tôi thực sự yêu chàng không? Chàng yêu tôi nhiều đến nhường nào? Tình yêu của chúng tôi rồi cuộc có thể phát triển tới bước nào? Bất giác tôi vùi đầu sâu vào ngực chàng, chỉ ước sao giây sau đã hết cả cuộc đời.

5.

Sáng sớm tỉnh dậy, bên gối đã không còn bóng người. Tôi ngồi dậy mặc lại y phục, vừa định xuống giường thì bỗng dừng cảm giác người tôi nhói đau, tôi lại ngã ra gối, nhớ lại mọi việc xảy ra đêm qua, gò má tôi bất giác đỏ bừng. Sau đó là cảm giác bất lực và hoảng hốt.

Chàng là người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng tôi chỉ là một trong số rất nhiều nữ nhân của chàng. Thực ra tôi còn chưa chuẩn bị xong, thậm chí tôi còn không biết mình yêu chàng nhiều đến nhường nào, không biết con đường phía trước nên đi thế nào, nhưng tất cả đều đã thay đổi rồi.

Bất giác tôi nhớ lại câu thơ ấy. “Đến tựa mộng xuân trong giấy lát. Đi trong mây sớm chẳng tới tìm”.

Lúc này chàng đang ở đâu? Trái tim chàng đang ở đâu.

Cánh cửa gỗ chạm hoa được đẩy ra nhẹ nhàng, hơi lạnh lùa vào trong phòng, sau đó là một dáng người cao ráo, mặc bộ cẩm y màu xanh nhạt, trên người toát lên mùi hương quen thuộc.

Vũ Văn Dung bê bát thuốc trong tay, tươi cười bước chân vào phòng, khi nhìn thấy tôi, gương mặt chàng ánh lên vẻ dịu dàng. Mặt tôi nóng bừng, quay đầu đi theo phản xạ, lại cảm thấy mình làm như thế hình như quá ngượng ngịu, thế là ép mình quay đầu lại nhìn chàng, lại chẳng biết phải nói gì, nghĩ ngợi rồi nói:

“Ừm, buổi sáng tốt lành!”

Khóe môi Vũ Văn Dung lướt qua một nụ cười, phẩy tay áo rồi ngồi xuống cạnh tôi, đưa tay ra ôm vai tôi, giả bộ nói:

“Ừ, tốt! Đúng là rất tốt, chưa bao giờ tốt như thế!”

Tôi lườm chàng:

“Sáng sớm đã tranh luận với thiếp, thú vị lắm sao?”

Vũ Văn Dung bật cười thương yêu, xoa đầu tôi, đưa bát thuốc trong tay cho tôi:

“Nào, uống đi. Sẽ đỡ đau hơn đây”. Nói rồi ánh mắt chàng trở nên cực kỳ ám muội. Tôi hiểu ý chàng, má càng nóng hơn, bất giác nắm tay lại đấm chàng. Vũ Văn Dung né người, bát thuốc trong tay chàng suýt thì bị đổ, chàng vội vàng đưa tay còn lại ra ôm tôi vào lòng, kẹp chặt tôi như kẹp một con mèo, thương yêu nói:

“Ngoan nào, đừng hư nữa. Ta đặc biệt sai người chuẩn bị cho nàng đây!”

Tôi đỏ mặt, ngoan ngoãn uống thuốc. Không biết có phải vì bát thuốc quá nóng hay không mà trong lòng tôi bỗng thấy ấm áp. Ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Dung, thấy chàng đang cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu thăm dường như dâng lên tình ý vô hạn.

Tôi bỗng dưng thấy bối rối, nhảy ra khỏi lòng chàng, xuống giường đi tới trước bàn trang điểm, người trong gương đầu tóc rối bời, trên dung nhan toát lên một vẻ khác lạ, thần sắc tươi tắn, cả người toát lên vẻ đẹp khác hẳn với hôm qua.

Ở bàn trang điểm không có lược, tôi lục tìm trong ngăn kéo mà không tìm thấy. Đang buồn rầu thì chẳng biết Vũ Văn Dung đã tới bên tôi từ lúc nào, đưa cho tôi chiếc lược sừng trâu quen thuộc:

“Đây!”

Tôi giật mình, đó chính là chiếc lược ngày hôm ấy đã vô duyên vô cớ mất tích ở phòng tôi. Kinh ngạc ngẩng đầu lên, Vũ Văn Dung ngồi trên bàn trang điểm, có vẻ bối rối, nói:

“Hôm đó ta tặng nàng chiếc trâm bạch ngọc, ta rất thích mùi hương ở tóc nàng, nên lấy lược của nàng mang theo người, giống như có nàng ở bên.”

Tôi sửng sốt, một dòng suối ấm áp từ trái tim lan ra khắp cơ thể, gần như sắp nhấn chìm tôi. Nhất thời tôi chỉ biết ngẩn ngơ nhìn chàng, bối rối, cảm động và còn rất nhiều cảm xúc không thể nói thành lời khác.

Vũ Văn Dung cầm cây bút trang điểm trên bàn lên, những ngón tay trắng trẻo thon dài trông thật đẹp, tỉ mỉ vẽ lông mày cho tôi, nói:

“Từ ngày hôm nay, để ta vẽ lông mày cho nàng nhé!”. Nói rồi chàng ghé sát lại, chăm chú nhìn lông mày của tôi rồi cẩn thận vẽ, như thể đó là việc quan trọng nhất trên thế giới này. Hơi thở của chàng nghe thật quen thuộc, sợi lông mi chàng dường như chạm lên mặt tôi, khiến tôi bỗng dưng nhớ tới tơ liễu thàng ba như những bông tuyết bay nhẹ nhàng, đẹp không tả xiết.

“Chỉ ỉnh thiếp sao?”. Tôi hỏi khê, chăm chú nhìn vào mắt chàng, mang theo một sự hy vọng và thấp thỏm. Ai cũng nói nữ nhân nào cũng đố kị, ghen ghét, muốn chiếm hữu đối phương thành của riêng, nhất là ở thời cổ đại năm thê bảy thiếp. Nhưng thì ra tôi cũng không ngoại lệ. Không muốn chàng vẽ mày cho người khác, không muốn chàng nói những lời tương tự cho người khác. Có lẽ trái tim tôi đã thực sự bị tan chảy rồi, và ở một nơi mềm yếu nào đó trong trái tim đã âm thầm khắc tên chàng.

Vũ Văn Dung cúi người xuống, vuốt mái tóc tôi, hôn nhẹ lên đôi môi tôi, nói:

“Ta hứa với nàng, Thanh Tỏa, từ nay về sau trong tim ta chỉ có mình nàng. Đời này kiếp này, không bao giờ từ bỏ!”

8. Chương 08

Chương 8: Bảo đáp sinh bình vị triển mi

1.

Chớp mắt đã tới giờ Tí. Ngày hôm nay như mộng như thực, tới tận tối tôi mới nhớ ra lời hẹn với Hương Vô Thần. Lúc chia tay ông ta từng hẹn với tôi, giờ Tí ngày mai, gặp nhau ở Lãnh Ngọc Trì.

Bỗngưng có cảm giác không biết hôm nay là ngày tháng năm nào. Thực ra chỉ mới qua một ngày thôi mà tôi cảm giác như đã đi quá nửa cuộc đời. Trưởng thành, yêu đương, có lẽ chính tình yêu nảy sinh không biết từ khi nào đã khiến tôi có cảm giác như được sinh ra một lần nữa. Như thể cuộc đời tôi vừa bước vào một giai đoạn mới, chỉ có điều con đường trước mặt dài đằng đẵng, không biết tương lai sẽ ra sao.

Mặt nước Lân Ngọc Trì vẫn như nửa năm trước, lặn tẩn gợn sóng soi rõ hơi lạnh ban đêm, phẳng phất như những viên ngọc xinh đẹp thần bí được chạm khắc trong Hoàng cung. Vũ Văn Dung vừa nãy đã bị Vũ Văn Hộ sai người gọi tới, bởi vậy tôi mới có cơ hội được giải thoát, nếu không thì xem ra hành vi “gặp gỡ nam nhân” không biết nên giải thích với chàng thế nào. Thực ra tôi rất muốn nói với chàng, trong mắt tôi Hương Vô Thần không phải là một nam nhân bình thường, ông quá xinh đẹp, quá yêu mị, không giống người bình thường, tôi chỉ có thể coi ông như một bằng hữu mà một cố hữu đã ủy thác tôi chăm sóc.

Lân Ngọc Trì rất rộng, Hương Vô Thần lại không nói vị trí cụ thể, tôi đành phải đi một vòng không mục đích. Bởi vì lần trước đã bị ngã xuống hồ và bị Thủy quỷ bắt nên giờ trong lòng tôi vẫn thấy ám ảnh. Tôi không dám tới quá gần nước, chỉ loanh quanh ở tòa tiểu đình với con đường quanh hồ. Nhưng không biết vì sao, tâm trạng tôi lúc này rất căng thẳng, hình như có một dự cảm chẳng lành, trong đầu tôi đang thầm suy tính về thế cục Hoàng cung hiện nay.

Khi ở Tư Không phủ, mưu kế mà tôi vạch ra cho Vũ Văn Dung là tạo nên một giả tưởng rằng Tư Không phủ không an phận, rồi truyền tin tức này tới Tế tướng phủ, để Vũ Văn Hộ hoài nghi chàng. Vũ Văn Hộ lại là người đa nghi, không đến độ không chút sơ hở thì cũng không dễ dàng manh động. Làm thế này sẽ phân tán sự chú ý của ông ta, để ông ta tạm thời sẽ không ra tay với Vũ Văn Dục, có thể kéo dài thêm một chút thời gian. Sau đó Vũ Văn Dung tới Hoàng cung vì đại nghĩa diệt thân, xin tự ra tay giết Vũ Văn Dục, ban cho ngài rượu độc. Mặt khác, Tiểu Điệp về bên Vũ Văn Dục, cho ngài uống thuốc giải trước, sau đó sắp xếp cho vị Hoàng đế giả chết trốn ra khỏi Hoàng Cung. Thực ra kế hoạch này nghe thì có vẻ dễ thực hiện, nhưng rất nhiều chi tiết bên trong cần phải phối hợp kín kẽ về mọi mặt mới được, nay Vũ Văn Dung đã bắt tôi đứng ngoài việc này, tiến triển thế nào cũng không nói nhiều với tôi. Tôi bây giờ giúp được chàng điều gì, ngoài việc mang theo Tàng bảo đồ nhanh chóng rời khỏi đây, và không khiến Vũ Văn Dung phân tâm vì mình.

Lúc này, khóe mắt tôi bỗngưng liếc thấy một tia sáng lướt qua trên Lân Ngọc Trì, một nam tử bay người nhảy vọt lên tia sáng ấy, mặt nước như có sao băng xẹt qua. Tôi hoa mắt, còn chưa kịp nhìn rõ là việc gì đang xảy ra thì đã bị người đó kéo xuống mặt nước. Khi mở mắt ra, thấy mình đang đứng trên vệt sáng đó, sau lưng là Hương Vô Thần, vạt áo xanh bay phất phới, giữ thắt lưng tôi, cười nói:

“Vui không?”

Tôi cúi đầu nhìn kỹ, thì ra chúng tôi đứng trên một thanh kiếm, ánh sáng mà nó hắt ra gần như hòa lẫn với mặt nước của Lân Ngọc Trì, dường như nghe thấy tiếng lách cách vang lên. Tôi sững sờ bởi cảnh tượng trước mắt, còn chưa kịp thở thì Hương Vô Thần đã đỡ người tôi bay vọt lên, đứng vững trong tòa tiểu đình ở giữa hồ, dang tay nắm lấy thanh bảo kiếm màu bạc dưới chân, khua khua trước mặt tôi:

“Đây, cái này tặng cô!”

Tôi ngơ ngác, trong lòng biết rõ đây là một bảo vật bất phàm, hỏi:

“Thanh kiếm này có lai lịch thế nào? Vì sao lại tặng tôi?”

Hương Vô Thần dựa vào cột đình, ra vẻ uể oải:

“Cô từng cứu mạng ta, ta đã nói sẽ tặng cô một món quà để báo đáp”. Nói rồi xoay thanh kiếm trong tay, ánh sáng bạc lóe lên chói mắt, tôi bất giác đưa tay lên che mắt, nghe ông nói tiếp: “Đây là Ly Thương Kiếm, có lẽ cô đã nghe nói rồi.”

“Ly – Thương – Kiếm”. Ba tiếng này khiến tôi đột nhiên nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện. Khi đó tôi bị Diệu Vô m nhốt trong ngục, bà ta nói một khi Ly Thương Kiếm được rút ra thì Kim Dung Thành sẽ đổ. Khi đó đôi mắt hạnh của bà ta chớp chớp, rồi lại giễu cợt: “Người nói xem hắn sẽ cứu ai? Ha ha, Nguyên Thanh Tỏa, muốn để người làm mỹ nhân khuynh thành một lần mà e rằng cũng khó.”

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Sau đó tôi nhớ lại tâm trạng của mình khi ngồi trong ngục khổ sở chờ Lan Lăng Vương tới cứu. Biết rõ chàng sẽ không đến nhưng vẫn tự lừa mình dối người, tâm trạng đó đau đớn và dày vò đến nhường nào.

Tim tôi chua xót, hít sâu một hơi. Hôm nay, mọi thứ đã trở thành quá khứ rồi, nhưng khi nhớ lại, tôi vẫn thấy buồn đến thế.

“Chẳng phải nói rằng một khi thanh kiếm này rút ra thì Kim Dung Thành sẽ đổ sao?”. Sau một hồi im lặng rất lâu, tôi mới thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, ngược mắt thấy Hương Vô Thần đang nhìn tôi chăm chú. Tôi bình tĩnh nhìn ông ta, nói: “Nếu nó thực sự là khuynh thành chi kiếm thì tôi không dám nhận.”

Xem ra Tiêu Lạc Vân thực sự đã làm khuynh thành mỹ nhân rồi. Với dung mạo của nàng ta thì đúng là như vậy. Giờ phút này, tôi kinh ngạc khi thấy mình có thể dùng thái độ không đồ kị, không oán hận để nhớ về nàng ta. Có lẽ một thời gian nữa, người ấy, việc ấy tôi cũng sẽ thực sự quên.

Hương Vô Thần nheo đôi mắt phượng:

“Khi đó Lan Lăng Vương vì cứu Tiêu Lạc Vân nên bắt buộc phải rút Ly Thương Kiếm ra. Nhưng để Kim Dung Thành không đổ, hắn đã truyền nửa đời công lực vào vỏ kiếm cắm trong vách đá, nhờ đó mà giữ vững được tòa thành này.”

Tôi ngắt người, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

“Bây giờ chàng thế nào? Thiên La Địa Cung của các người cần Ly Thương Kiếm làm gì? Chẳng nhẽ là có ý muốn làm tiêu hao công lực của Lan Lăng Vương sao?”

Hương Vô Thần đang định trả lời thì liếc mắt về phía trước, lông mày cau lại, kéo tôi bay nhanh vào bụi cỏ gần bờ, đưa tay bịt lên miệng tôi, ra hiệu bảo tôi đừng lên tiếng.

Lúc này, từ đằng xa vang lên tiếng bước chân, rất nhiều nội thị trong Hoàng cung cầm đuốc ập tới, soi sáng rực cả khoảng trời trên Lãnh Ngọc Trì. Một bóng người mặc long bào màu vàng sáng, những sợi chỉ vàng sáng lấp lánh như râu rồng dưới ánh đuốc, lúc này trong có vẻ thâm trầm. Tôi chăm chú đưa mắt nhìn, bất giác kinh ngạc, người đó chính là Vũ Văn Dục.

Ngài chạy tới tòa tiểu đình ở cuối con đường, trước mặt là Lãnh Ngọc Trì lạnh lẽo, không còn đường lùi. Những bó đuốc tập trung trên đường, bao vây ngài ở giữa. Vũ Văn Dục hít sâu một hơi, chỉnh lại y phục, đứng vững vàng rồi quay người đối diện với tia lửa sáng ngời.

Trong khoảnh khắc, ngài đứng nhìn đám người đã phản bội ngài, trong mắt ánh lên vẻ trầm mặc như đen tối. Sự trầm mặc ấy như có thể nghe thấy tiếng cháy hừng hực của những bó đuốc.

Đúng lúc này thì đám người cầm đuốc bỗng dừng tách làm hai, ở giữa có hai người chậm chậm đi tới, một người mặc cẩm y màu nâu, mái tóc bạc trắng, gương mặt sáng ngời như lưỡi đao. Người còn lại cao ráo mảnh khảnh, mặc cẩm bào màu xanh lục, gương mặt chàng trong bóng tối hiện lên vẻ ám muội không rõ ràng.

Đó chính là Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung.

Tôi giật mình, nghĩ bụng chẳng nhẽ cảnh tượng Vũ Văn Dung bị ban rượu độc trong lịch sử sắp diễn ra trước mắt tôi?

Vũ Văn Dung bê một khay ngọc lại gần, khước miệng mấp máy, nhưng tôi không nghe rõ chàng nói gì. Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn chàng một cái, chỉ một cái thôi nhưng đã truyền đạt hàng ngàn, hàng vạn lời, trong đó có sự lưu luyến, và cả hận ý. Ngài nâng ly rượu lên, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Hộ, thần sắc bất khuất, cúi người một hơi uống cạn. Sắc mặt ngài lập tức trắng bệch như tờ giấy, thân thể yếu đuối lão邁 trong đêm, rồi ngã nhào xuống đất.

Tôi run rẩy, không biết vì sao, bỗng dưng có một dự cảm không lành, như thể ngài sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Đứng lên định đi tìm Vũ Văn Dung, nhưng bị Hương Vô Thần giữ lại, hạ thấp giọng hỏi:

“Cô định đi góp vui à?”

“Tôi cũng không biết lúc này tôi có thể làm được gì, nhưng còn hơn là chỉ ngồi nhìn thế này”. Nói rồi tôi định đi, Hương Vô Thần ấn vai tôi xuống, nhét Ly Thương Kiếm vào tay tôi, nói:

“Từ nay về sau, cô mang theo nó!”

Trong khoảnh khắc, một dòng hơi ấm từ cổ tay xuyên qua cả người tôi, ấm tới nóng bỏng, cứ như thể có một dòng điện lưu chảy qua rồi vẫn để lại cảm giác run rẩy. Đi một vòng rồi quay về Đan Điền, tôi hít sâu một hơi, cảm giác lồng ngực nghẹt thở ban nãy dễ chịu hơn nhiều. Hương Vô Thần vỗ nhẹ lên vai tôi, tôi vô thức quay đầu lại, ông tranh thủ trong khoảnh khắc đó, nhét một viên dược hoàn vào miệng tôi. Tôi còn chưa kịp hỏi đó là cái gì thì đã bị động nuốt vào cổ họng.

“Ông cho tôi uống gì thế?”. Tôi bụm miệng, bất mãn nhìn Hương Vô Thần.

“Thiên La Hương, có thể thúc đẩy khí huyết cô vận hành. Vết thương của ta nhờ có nó mà khỏi đấy”. Hương Vô Thần thản nhiên nói, nắm lấy cổ tay tôi, ấn mạnh lên mạch môn: “Khi đó cô bị nhốt trong nhà lao, tâm lực suy kiệt, lại bị uống Địa La Tán của Diệu Vô m, công lực của Đào Hoa trong cơ thể cô mới bị tấn khai. Ly Thương Kiếm là thần vật, có thể giúp cô tích tụ nội công đã bị phân tán. Sau này chỉ cần cô dùng thanh kiếm này chống địch thì hầu như không ai có thể làm cô bị thương.”

“Đa tạ!”. Tôi cảm kích nhìn Hương Vô Thần, còn chưa nói xong, khóe mắt đã thấy Vũ Văn Dung hình như đang tranh chấp với Vũ Văn Hộ điều gì đó, Vũ Văn Dục nằm trên mặt đất, ánh trăng chiếu lên mặt ngài, không còn chút huyết sắc, chỉ như một con bướm bị gãy đi đôi cánh.

Tôi vội vàng giấu Ly Thương Kiếm vào tay áo, cúi người men theo con đường nhỏ, đi về phía Vũ Văn Dung.

2.

“Hoàng thúc, ít nhiều huynh ấy cũng là Hoàng đế của Đại Chu, cho dù thế nào cũng nên để toàn thây”. Tôi lẫn trong đám người, loáng thoáng có thể phân biệt được đó là giọng nói của Vũ Văn Dung.

“Không được! Cho dù không toàn thây cũng có thể cho y quan vào Hoàng lăng, đều như nhau cả”. Giọng nói của Vũ Văn Hộ không nghiêm túc lắm, nhưng lại có ý không thể làm trái: “Người đâu, tước dầu lên người hắn, đốt luôn cả quan tài đi!”

Tôi thất kinh, nghĩ bụng chẳng nhẽ Vũ Văn Hộ đã biết Vũ Văn Dục chết giả? Hay là chỉ vì ông ta chưa xác định nên nhất định phải tận mắt nhìn thấy ngài hóa thành tro thì mới tin?

Sắc mặt của Vũ Văn Dung thoáng tái đi, khóe môi mấp máy nhưng không nói được lời nào. Nếu lúc này chàng còn lên tiếng khuyên nhủ, không những không có ích gì mà việc giả chết cũng bị phát hiện. Trong lúc khẩn cấp, tôi lao vọt lên như một mũi tên:

“Thanh Tỏa khấu kiến cô phụ!”

Nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người tôi. Ngọn lửa sáng rực tới chói mắt, tôi ngẩng đầu lên nhìn mắt Vũ Văn Hộ, nói:

“Thanh Tỏa chưa được cô phụ cho phép đã tới đây, xin cô phụ thứ tội!”. Nói rồi tôi nhìn Vũ Văn Dung: “Con chỉ là... hơi nhớ phụ quân mình.”

Thực ra hôm đó Vũ Văn Hộ từng thấy tôi trong Hoàng cung, chẳng qua ông ta ở trong bóng tối, tôi cũng giả bộ không biết mà thôi. Có lẽ ông ta không coi trọng lắm chuyện này, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, hơn nữa lại nằm dưới lòng bàn tay của vợ ông ta. Vũ Văn Hộ đưa mắt nhìn tôi giây lát, lạnh nhạt ừ một tiếng:

“Đứng lên đi!”

Tôi nghe lời đứng lên, bước lên một bước:

“Cô phụ, Vũ Văn Dục ít nhiều cũng là Hoàng đế, nếu như đốt ngài thành tro, không những đồn ra ngoài nghe không hay, lại còn làm tổn hại tới Vương khí của Đại Chu chúng ta. Chi bằng việc này hãy giao cho Thanh Tỏa xử lý, được không ạ?”

Vũ Văn Hộ đưa đôi mắt sáng ngời sang nhìn tôi:

“Ồ? Con định xử lý thế nào?”

Tôi quay người nói to với nội thị đằng sau Vũ Văn Dung:

“Đi tìm một con thuyền gỗ tới đây, xung quanh bày hoa tươi rồi tắm dầu”. Tôi cúi đầu ngoan ngoãn nói với Vũ Văn Hộ: “Sau khi con thuyền nhỏ cháy hết, tro thi thể và cánh hoa cũng chìm xuống đáy Lãnh Ngọc Trì, như thế cũng không uổng thân phận đế vương của ngài.”

Vũ Văn Hộ nhìn tôi chăm chú rồi nói:

“Được rồi, tùy con!” Ông nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Dung một cái, rồi lại quay sang nhìn tôi: “Thanh Tỏa, sau này phu quân của con sẽ là Đế vương của Đại Chu, con phải ở cạnh nó chia sẻ nỗi lo đấy nhé!”

Tôi khựng lại, hai chữ “Đế vương” bao hàm trong đó một sức mạnh của số phận. Xung quanh cũng im lặng, chỉ có Vũ Văn Dung là người phản ứng đầu tiên, chấp tay nói:

“Đa tạ Hoàng thúc!”

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Tôi cũng vội vàng cúi người hành lễ:

“Đa tạ cô phụ!”

Lúc này, mọi ngọn đuốc đều nhất tề hướng lên trời, chúng nhân đều quỳ bái dưới chân, đồng thanh nói:

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!”. Vũ Văn Dung nắm tay tôi đứng ở giữa, gương mặt sáng ngời, không chút biểu cảm.

Với những hiểu biết về lịch sử, tôi bỗng dưng có một cảm giác đúng là thế sự xoay vần. Vũ Văn Dung bước chân vào bước ngoặt lớn của cuộc đời như thế sao? Quay đầu nhìn Vũ Văn Hộ, ông ta có biết nội tâm cứng rắn thâm trầm của Vũ Văn Dung không, có biết mình đang nuôi hổ trong nhà không, có biết cái chết của Vũ Văn Dục ngày hôm nay chính là để đưa ông ta lên đoạn đầu đài của ngày sau không?

Thì ra mỗi một người, là thần nhân cũng vậy, là anh hùng cũng vậy, trước số phận và lịch sử đều trở nên bé nhỏ và bất lực. Ngoài việc để cơn sóng đẩy đưa thì không còn cách khác. Tôi có phải cũng vậy hay không?

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời cao vợi vợi, trăng sao sáng ngời. Vô số ngọn đuốc chiếu lên Lãnh Ngọc Trì như những vì sao nhấp nháy. Tôi âm thầm siết chặt tay Vũ Văn Dung, nhìn con thuyền nhỏ chở Vũ Văn Dục đang trôi ra giữa Lãnh Ngọc Trì, ánh lửa sáng rực, rồi chậm chậm chìm xuống.

Hy vọng lần này Hương Vô Thần có thể giúp tôi, Vũ Văn Dục cuối cùng được cứu hay không thì phải xem tạo hóa của ngài rồi.

3.

Đại lễ đăng cơ được cử hành rất long trọng và trang nghiêm, cảnh tượng tề trời, ca vũ, biểu diễn đều như thể hiện một sự thái bình thịnh thế. Tôi lại cảm thấy cả Hoàng cung được bao phủ trong bầu không khí lạnh lẽo, một triều vua, một triều tôi, rồi sẽ có một số người phải theo Vũ Văn Dục ra đi. Mà chính địch của Vũ Văn Dung, bao gồm những kẻ phải sát thủ truy sát chúng tôi, con đường sau này sẽ vô cùng khó khăn.

Tôi thu dọn qua loa ở Minh Nguyệt Hiên, định sáng sớm mai sẽ quay về Tư Không phủ. Sau này sẽ tổ chức di dời từ phủ vào Hoàng cung, còn rất nhiều việc phải lo. Mọi việc xảy ra quá nhanh, thậm chí tôi còn chưa kịp rút mình ra khỏi việc này. Đã đến giờ lên đèn, hơi lạnh ngoài cửa sổ bị ánh chiều tà nhuộm đỏ rực, ánh nắng dường như ở rất xa, không hề có chút hơi ấm. Có người ở ngoài gõ cửa, nói to:

“Có thưởng tới!”

Tôi sững sốt, rồi cúi đầu đứng lui sang một bên. Đưa mắt nhìn vô số tráp trên châu, lựa là gấm vóc như nước chảy vào Minh Nguyệt Hiên, ánh sáng rực rỡ khiến tôi hơi chói mắt. Nội thị đó lại tuyên đọc điều gì đó, giọng nói the thé, tôi chỉ nghe thấy mấy tiếng “Nguyên Thị Thanh Tỏa”, trong lòng bỗng dưng thấy thật thê lương, nay chàng đã là bậc Đế vương mà tôi vẫn chỉ là một tì thiếp vô danh vô phận.

Tôi chưa từng nghĩ có một ngày mình cũng như những nữ nhân cổ đại bình thường khác, coi trọng cái gọi là danh phận. Nhưng danh phận có lẽ có thể đại diện cho địa vị của tôi trong cuộc đời chàng. Chỉ nghĩ tới nàng công chúa Đột Quyết chưa biết tên họ, dung nhan kia, nghĩ tới các nữ nhân trong Yên Vân các và

Nhan Uyển, nghĩ tới việc sau này phải cùng họ chia sẻ một nam nhân là tôi lại thấy thật tuyệt vọng. Trong lòng bỗng dưng nổi lên một con sóng, nhất thời quên cả lễ số, mãi tới khi có người hầu thầm nhắc nhở tôi:

“Chủ nhân, phải tạ ân!”

Thấy thánh chỉ như gặp Hoàng đế, tôi vội bước xuống bậc, đang định cúi người hành lễ thì bỗng dưng có một bàn tay to lớn đỡ lấy tôi, cảm giác ấm áp xuyên qua chiếc áo mỏng, lan vào người vô cùng quen thuộc. Chàng cúi đầu nhìn tôi, trong mắt có vẻ mệt mỏi, nhưng thấp thoáng vẫn nhận ra một vẻ thân thiết, chàng xua tay cho đám người hầu lui đi, dang tay ôm tôi vào lòng, hỏi khẽ:

“Thanh Tỏa, nàng không vui ư?”

Tôi không muốn làm một oán phụ, thế nên đành đẩy chàng ra, đi vào giữa tiểu sảnh, tiện tay vốc một nắm kim ngân châu ngọc, gượng cười:

“Chàng ban cho thiếp bao nhiêu thứ quý giá, vì sao thiếp lại không vui chứ?”

Vũ Văn Dung chăm chú nhìn tôi, dường như muốn nhìn thấu tâm trạng thực của tôi sau nụ cười này, lâu sau, chàng thở dài một tiếng, nói:

“Thanh Tỏa, ta biết nàng đang nghĩ gì.”

“Ngay cả thiếp còn không biết thiếp đang nghĩ gì, làm sao mà chàng biết được?”. Tôi bình thản nói, nhưng trong lòng đang thầm khinh bỉ bản thân. Cuối cùng thì tôi vẫn thách thức chàng như một oán phụ, sự oán hận, sự lo lắng, sự tổn thương của tôi thực ra chẳng khác gì những nữ nhân bình thường khác, hơn nữa chúng đều được viết cả lên mặt.

Vũ Văn Dung lại gần, ôm tôi từ phía sau, hơi thở chàng ở rất gần tai tôi:

“Ta đã từng nói, từ sau ta chỉ vẽ mây ối mình nàng”. Tai tôi nhồn nhột, hơi cựa quậy, chàng càng ôm chặt hơn: “Giờ ta vừa kể vị, căn cơ chưa ổn. Chờ khi mọi thứ đã nắm chắc trong tay, ta sẽ bố cáo khắp thiên hạ, lập nàng làm hậu.”

Tôi rung động trong lòng, thấy hơi cảm động, và hoang mang một cách kỳ lạ, quay đầu nhìn vào mắt chàng:

“Lập thiếp làm hậu? Vậy còn Đột Quyết công chúa đã định thân với chàng từ 16 năm nay đâu?”

Vũ Văn Dung khựng lại:

“Sao nàng biết chuyện này?” Chàng ngập ngừng, xoay vai tôi lại, nói tiếp: “Thanh Tỏa, thì ra nàng vì chuyện này mà không vui ư? Hôn sự này là cha ta năm xưa còn sống định ra, ta chẳng có lựa chọn nào cả.”

Tôi thở dài, thực sự không muốn tiếp tục tranh chấp nữa:

“Thôi bỏ đi, thiếp hiểu cả. Chuyện này thiếp cũng vô tình biết thôi, chỉ là cảm thấy chàng không nên giấu thiếp”. Tôi đã sai người gọi hai viên quan văn mà hôm trước tôi gặp vào nội cung, hai người này biết quá nhiều, lại có bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy, giữ lại bên mình không những có thể đề phòng họ nói linh tinh, còn có thể thông qua họ biết thêm một vài tin tức. Ví dụ tôi đã thăm dò được qua miệng họ rằng công chúa Đột Quyết ấy tên là A Sử Na, trẻ trung, xinh đẹp, ai gặp cũng yêu, là nàng công chúa được sủng ái nhất ở Đột Quyết.

Vũ Văn Dung cúi đầu nhìn tôi, lông mày cau lại rồi khẽ thở dài, lúc này trông chàng có vẻ mệt mỏi, trên gương mặt anh tuấn dường như bị phủ một lớp sương, tôi liền đưa tay ra xoa lông mày chàng, nói:

“Thiếp nói chơi thôi, thực ra chẳng có gì to tát cả. Mai thiếp về Tư Không phủ thu dọn mọi thứ, chàng không cần phải phân tâm.”

Vũ Văn Dung vui đầu vào cổ tôi, khàn giọng nói:

“Thanh Tỏa, nàng cho ta một chút thời gian. Ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, lời hứa của ta với nàng không phải là hứa suông.” Nói xong chàng nhẹ nhàng ngậm lấy dải tóc tôi, hai tay chàng vòng ra sau người tôi, thuần thực cởi bỏ dây thắt lưng, trong hành động dường như chứa đựng niềm thương yêu vô bờ.

Tôi vòng tay ôm cổ chàng theo phản xạ, mới phát hiện ra tôi đã quá quen với nụ hôn của chàng. Trái tim bất giác chùng xuống, dường như đang hoang mang vô định, mất đi phương hướng. Tôi chỉ biết mặc cho chàng ôm mình, mặc cho sự nhiệt tình của chàng nhấn chìm mình, có lẽ tôi có thể tin rằng, tôi yêu chàng, và sẽ mãi yêu chàng.

Đêm đã tàn canh. Những ánh bình minh đầu tiên ló rạng, bầu trời phương Đông trắng như bụng cá. Vũ Văn Dung vẫn còn ngủ say, tôi giúp chàng đắp lại chăn rồi khoác áo bó gối ngồi ngẫm chàng.

Ngọn nến hồng trên bàn vẫn cháy, ngọn lửa bập bùng lảo đảo trong gió, tôi bỗng dưng nhớ lại câu thơ ấy: “Đa tình mà tựa vô tình. Quạnh hiu chén rượu vắng tanh nụ cười. Nền kia còn tiếc chia phôi. Sụt sùi đến sáng lệ rơi thay người”[1].

[1]. Bài thơ Tặng biệt nhị thủ, tác giả Đỗ Mục, thơ Trần Trọng San.

Lúc này, ngoài cửa sổ bỗng dưng lướt qua bao cánh hoa rơi, như một cơn mưa ngũ sắc, hương thơm quyên rũ, nồng nàn, khiến cảnh đêm như mộng như ảo. Tôi thẫn thờ, bất giác xuống giường đi tới bên cửa sổ, những cánh hoa bỗng dưng ngưng tụ thành một xoáy ốc bay về phía tôi, ở giữa kẹp một phong thư, trên đó là nét chữ thanh tú xa lạ, viết “Nguyên Thanh Tỏa”.

Tôi nhẹ nhàng đón lấy, những cánh hoa lập tức bay đi, hương thơm vẫn còn vương vấn. Tôi quay đầu nhìn Vũ Văn Dung còn đang say ngủ, bỗng có một dự cảm kỳ lạ.

Bức thư ngập trong hương hoa này sắp mang tới một thay đổi trọng đại trong cuộc đời tôi.

4.

Sóng nước Lãnh Ngọc Trì buổi sáng sớm trong suốt như ngọc. Hơi lạnh khiến người ta có cảm giác sáng khoái, dễ chịu, khiến tôi nhìn vô số cánh hoa đang chậm chậm nổi lên mặt nước rồi khiêu vũ trong không trung, bất giác cảm thấy như đang trong giấc mộng.

Tôi đứng đón gió, bộ y phục đơn giản như cánh bướm bay lên, chăm chú nhìn phía trước. Một bóng người trong màn mưa hoa bước ra, trên người có một mùi hương đặc biệt. Ánh nắng rọi lên trên mặt nàng, lúc này tôi mới nhìn rõ gương mặt ấy, như có một luồng ánh sáng rọi thẳng vào mắt khiến tôi hụt hơi.

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành này, bất cứ ai nhìn thấy có lẽ đều có cảm giác kinh ngạc. Nữ nhân này mắt hạnh môi đào, mái tóc dài khẽ bay lên trong gió, tà váy nhẹ nhàng khiêu vũ, làn da trắng ngần như ngọc, không một tí vết, như cửu thiên tiên nữ hạ phàm. Thực ra tôi từng nhìn thấy dung mạo này, đó chính là ở Lạc Thủy Tâm Vân Các của Lan Lăng Vương. Bức tượng điêu khắc nàng thật chân thực, nhưng vẫn không thể lột tả được một phần mười sắc đẹp của con người thật.

“Tiêu Lạc Vân?”. Tôi gọi khẽ tên nàng, mang theo một chút nghi vấn. Không hiểu nàng tốn nhiều công sức để gặp một người không hề liên quan như tôi để làm gì. Trong thư nàng hẹn gặp tôi ở đây, khi nhìn thấy lạc khoản[2], tôi hơi giật mình, không hiểu mỹ nhân chưa từng quen biết vì sao lại hẹn gặp tôi. Là vì Lan Lăng Vương sao? Chàng đã lựa chọn nàng ta rồi mà, hơn nữa đời này sẽ không yêu ai khác ngoài nàng, nàng cần gì phải tới gặp một người từng bị chàng bỏ rơi như tôi?

[2]. Phần đề chữ, ghi tên trên bức tranh.

“Nguyên Thanh Tỏa phải không? Rất nhiều người nói với ta, cô là một nữ tử băng tuyết thông minh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thông minh lanh lợi.” Tiêu Lạc Vân thân thiện nhìn tôi, gương mặt xinh đẹp nếu nhìn kỹ sẽ thấy có vẻ tiêu tụy.

Tôi cười nhạt, có lẽ trong tiềm thức vẫn có một sự thù địch kỳ lạ với nàng, nói:

“Cô tới là để nói những lời tán dương này sao?”

Tiêu Lạc Vân không giận, nhìn tôi giây lát, biểu cảm đột nhiên trở nên yếu đuối và bi thương:

“Ta biết cô không thích ta. Nhưng coi như là vì Trường Cung đi, xin cô hãy nghe lời ta nói!”

Nàng nói như vậy khiến tôi cảm thấy xấu hổ, thở dài nói khẽ:

“Cô nói đi!”

Tiêu Lạc Vân giơ cánh tay lên, một vòng hoa quấn quanh cổ tay nàng bỗng dừng xoay tròn vô số vòng, như con bướm bay sắc, nàng nhìn tôi bằng vẻ cay đắng, nói:

“Không biết có ai từng nói với cô rằng, ta và Trường Cung thực ra đều không phải người phàm?”

Tôi sửng sốt, lại nghe nàng nói tiếp:

“Mẫu thân của ta là Hoa Yêu, mẫu thân của Trường Cung là Nguyệt Thần, họ từng là tỷ muội cùng tu luyện, khi chúng ta còn chưa ra đời đã có lời hứa hẹn, rằng chúng ta sẽ suốt đời suốt kiếp ở bên nhau.”

Trong lịch sử, lai lịch của Lan Lăng Vương luôn là một câu đố, tôi kinh ngạc nhìn Tiêu Lạc Vân, trong lòng thầm cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của nàng ta.

“Trường Cung là Bán thần chi tử[3], năng lực của chàng khi còn trẻ chưa được hiển lộ. Còn ta thì có năng lực điều khiển Bách hoa, bị Thiên La Địa Cung coi là Bán yêu chi tử[4], truy đuổi rất nhiều năm. Để không làm liên lụy tới Trường Cung, ta gần như đã trốn tới tận chân trời góc biển, nhưng cuối cùng vẫn bị người của Thiên La Địa Cung bắt được. Cũng chính lần cùng với cô bị nhốt trong ngục”. Tiêu Lạc Vân đưa tay ra kéo thấp cổ áo xuống, để lộ một vết thương xấu xí, hoàn toàn tương phản với làn da trắng ngần không tì vết của nàng, tôi há hốc miệng, nàng xoa lên vết sẹo nói: “Thanh Tỏa, những lời thừa thãi thì ta không nói. Hôm nay, hoa tình tuyệt phách trong cơ thể ta đã bị người trong địa cung lấy mất, giờ chúng lại bắt được Trường Cung. Chẳng bao lâu sau, chàng cũng sẽ phải chịu nỗi khổ như ta. Thanh Tỏa, ta biết Ly Thương Kiếm nằm trong tay cô, xin cô cùng ta đi cứu chàng, được không?”

[3]. Nửa người nửa thần

[4]. Nửa người nửa yêu

Tôi khựng lại nhìn nàng trong giây lát, lên tiếng hỏi:

“Hoa tình tuyệt phách là cái gì? Người của Thiên La Địa Cung cần nó để làm gì? Lan Lăng Vương chẳng phải rất lợi hại sao? Sao có thể dễ dàng bị họ chế phục được?”. Tôi hỏi một lúc rất nhiều câu hỏi, nhưng lúc này tôi mới phát hiện ra những tin tức liên quan tới Lan Lăng Vương vẫn khiến tôi trở nên hoảng hốt.

“Trong cơ thể Trường Cung có Nguyệt tinh tuyệt phách, sức mạnh còn lớn hơn cả Hoa tình tuyệt phách của ta, tương truyền rằng năng lượng của hai Tuyệt phách này có thể giúp Thiên La Địa Cung đánh thức chủ nhân đang say ngủ. Trường Cung vì muốn bảo vệ Kim Dung thành nên đã tiêu hao mất công lực của nửa đời, nay lại rơi vào tay Gia Cát Vô Tuyệt vô cùng gian xảo trong Thiên Vô Tứ Tôn nên gần như đã chẳng còn đường sống”. Tiêu Lạc Vân lại gần nắm lấy tay tôi: “Thanh Tỏa, cô từng yêu Trường Cung, chẳng phải sao? Ta nghe nói trong người cô có công lực của Đào Hoa tiên tử, mà Ly Thương Kiếm cũng nằm trong tay cô, nếu cô chịu cùng ta đi cứu chàng, có thể...”

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Tình yêu thì đã sao? Giờ tôi đã là người của Vũ Văn Dung rồi, tình cảm ấy từng làm tôi tổn thương sâu sắc, nay thời thế đã thay đổi, làm sao có thể quay đầu lại nữa? Tôi không biết cơn phẫn nộ của mình từ đâu tới, đẩy mạnh nàng ta ra, quát:

“Vì sao ta phải đi cứu chàng? Sự sống chết của các người liên quan gì tới ta? Khi đó chàng chỉ nghĩ tới việc cứu cô, bất chấp sự sống chết của ta, ta còn ngốc nghếch chờ đợi chàng, ngốc nghếch tưởng rằng chàng sẽ tới”. Tim tôi chua xót: “Thôi bỏ đi, đã là chuyện của quá khứ rồi. Nay ta chỉ muốn sống an phận. Ta mà bỏ đi cùng cô, lỡ có mệnh hệ gì thì phụ quân của ta làm thế nào?”

Thực ra với tính cách của tôi, cho dù là khi nào, ở đâu, nghe nói Lan Lăng Vương gặp nguy hiểm là tôi đều bất chấp tất cả đi cứu chàng. Nhưng hôm nay, người phụ nữ trước mắt khiến tôi thấy tự ti, xấu hổ, nếu nói rằng nàng và Lan Lăng Vương mới là cặp tình nhân trời sinh thì vì sao trong câu chuyện của họ lại kéo tôi vào? Nếu tôi vì chàng mà chịu đựng nhục hình, sinh tử không biết thì Vũ Văn Dung biết để mặt mũi vào đâu?

Một sự im lặng ngắn ngủi. Trời đã dần dần sáng, mặt nước Lãnh Ngọc Trì phản xạ lên tia ẩm của mặt trời, toát lên màu vàng cam rực rỡ.

Tiêu Lạc Vân lặng lẽ nhìn tôi rất lâu, nói:

“Thanh Tỏa, ta thực sự không có tư cách yêu cầu cô điều gì. Nhưng ta có thể nói với cô, trong tim Trường Cung thực sự có cô. Chàng từng vì tưởng cô đã chết mà tỏ ra tuyệt vọng, cũng từng nghe nói cô xuất hiện ở Tư Không phủ mà bất chấp tất cả xông vào Chu quốc. Chàng nhìn thấy cô còn sống nên mới an lòng, an lòng quay về bên ta, nhưng có những đêm, chàng ôm ta mà miệng gọi tên cô. Có thể những điều này ngay cả bản thân chàng cũng không biết là vì sao. Còn ta thì rõ hơn ai hết.”

Tôi lẳng lặng lắng nghe, hai tay nắm chặt, đầu ngón tay gần như đã xuyên vào da thịt. Con sóng dâng trào trong tim, mang theo một cảm giác đau thương kỳ lạ, lắc đầu nói:

“Được rồi, cô đừng nói nữa!”

Tiêu Lạc Vân mỉm cười, nụ cười đó tuy rằng thê lương nhưng vẫn toát lên vẻ diễm tuyệt, nói:

“Lẽ ra những điều này ta không dám nói đâu, bởi vì ta sợ cô sẽ lại quay về bên chàng. Nhưng bây giờ thì mặc kệ, tính mạng của Trường Cung là quan trọng, ta đã mất Hoa tình tuyệt phách, nay đều dựa vào huyết dịch của mẫu thân để lại cho ta, sau đó cũng sẽ theo chàng đi thôi.”

Tôi không muốn nghe tiếp, rút Ly Thương Kiếm trong tay áo ra, ném xuống đất:

“Thanh kiếm này cô lấy đi đi. Nhưng ta không đi với cô đâu!” Nói rồi tôi quay người định đi, ai ngờ trước mắt lóe lên một tia sáng bạc, Ly Thương Kiếm như thể có sinh mạng, bay trở về tay tôi. Tôi khựng lại, quay đầu thấy Tiêu Lạc Vân đã quỳ xuống đất, nói:

“Thanh Tỏa, coi như ta cầu xin cô, Ly Thương Kiếm là thần vật, nó đã nhận cô chứng tỏ cô có sức mạnh điều khiển nó. Ta hứa với cô, cô cứu được Trường Cung rồi ta sẽ rời khỏi chàng, để chàng ở bên cô, được không?”. Tiêu Lạc Vân kéo váy tôi, nài nỉ.

Tôi đứng trên cao nhìn nàng, tâm trạng vô cùng phức tạp, cuối cùng vẫn thấy bất nhẫn, cúi người đỡ nàng lên, nói:

“Nguyên Thanh Tỏa ta không phải hạng người như thế. Được rồi, ta hứa với cô sẽ cùng cô đi cứu Lan Lăng Vương, nhưng cô cũng phải hứa với ta, nửa đời sau cô phải ở bên chàng, mang lại cho chàng hạnh phúc, đừng để chàng phải lang bạt kỳ hồ nữa.”

Dù sao chàng cũng là người mà tôi từng yêu sâu sắc. Làm sao có thể nói là không rung động trong lòng cơ chứ? Cho dù tôi ích kỷ, không muốn để chuyện không đâu phá hoại cuộc sống hiện tại, nhưng trong thâm tâm sâu thẳm nhất của tôi, thực ra tôi đã sớm đưa ra quyết định này rồi.

“Đa tình mà tựa vô tình. Quạnh hieu chén rượu vắng tanh nụ cười. Nền kia còn tiếc chia phôi. Sụt sùi đến sáng lệ rơi thay người”.

Có lẽ số phận đã định Nguyên Thanh Tỏa tôi kiếp này phải thế. May áo cưới vì người khác, thay người khác mà rơi lệ đến sáng. Nhớ lại gương mặt khuyh thành tuyệt đại của Lan Lăng Vương, nhớ lại gương mặt dịu dàng của chàng khi buộc vào cổ tay tôi chiếc khăn tay hoa lan, nhớ lại mọi việc đã xảy ra giữa chúng tôi, tim tôi bất giác đau nhói, nỗi buồn thương lớn vồn đầu đây.

5.

Lúc gần đi, tôi không cáo biệt Vũ Văn Dung. Chàng chỉ tưởng rằng tôi sắp về Tư Không phủ, nếu mọi việc thuận lợi thì chưa đầy nửa tháng nữa tôi sẽ có thể quay lại Hoàng cung. Khi đó đang là chính Ngọ, ánh nắng rực rỡ, chàng tranh thủ thời gian nghỉ trưa để tới Minh Nguyệt Hiên thăm tôi. Căn phòng thơm mùi trầm hương như muốn tan chảy cả ánh nắng.

Tôi đặt chiếc lược sừng vào tay chàng:

“Chẳng phải chàng từng nói trên chiếc lược này có mùi hương của thiếp và muốn mang theo bên mình, coi như là có thiếp ở bên à?”

Vũ Văn Dung vòng tay ôm lấy tôi, cười cười:

“Nhưng ta vẫn thích thế này hơn, được ôm nàng chân thực trong tay.”

Tôi xoay mặt chàng, nhìn kỹ từng đường nét:

“Văn Dung, chờ thiếp về. Tuy rằng sau này thiếp có thể sẽ làm nũng với chàng, bướng bỉnh với chàng, nhưng thiếp sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa.”

Vũ Văn Dung kinh ngạc nhìn tôi, ôm tôi chặt hơn:

“Thanh Tỏa, vì sao bỗng dưng nói những lời này? Cứ như thể nàng sẽ không bao giờ quay về nữa.”

Tôi sợ chàng nhìn thấy sắc mặt phức tạp của tôi, vòng tay ôm lấy cổ chàng, vùi mặt sâu vào ngực chàng, nói:

“Ngốc quá! Làm gì có chuyện đó?”. Tôi ngừng lại, rồi lảng sang chuyện khác. “Bây giờ Vũ Văn Dục đã bình an rồi, chàng an tâm đi. Sau này có cơ hội thiếp sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Đêm qua Hương Vô Thần đã sai một con hỷ thước mang thư cho tôi, trên đó viết: “Vũ Văn Dục không gặp gì bất trắc”. Lúc mới đọc tôi thấy rất vui nhưng đọc thêm vài lần lại cảm thấy câu này thật là cổ quái. Sao ông ta lại dùng một câu phủ định hai lần? Nhưng hôm nay không có thời gian truy cứu, bởi vậy tôi không nói chi tiết này với Vũ Văn Dung, chỉ nói:

“Đêm đó, một bằng hữu của thiếp đã lặn xuống nước để cứu ngài. Giờ ngài đang ở một nơi rất an toàn. Khi nào sự việc này lắng xuống thì thiếp sẽ đón ngài ra”. Nói xong, tôi cũng nghĩ thầm trong lòng, dưới đây Lãnh Ngọc Trì là Thiên La Địa Cung, có thể coi là một nơi an toàn không?

Vũ Văn Dung xoa má tôi, đang định nói gì đó thì có nội thị bước vào, nói qua tầm rèm:

“Hoàng Thượng, tới giờ thỉnh an Tể Tướng đại nhân rồi!”. Gương mặt chàng lướt qua một vẻ lạnh lùng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tôi nắm tay chàng, dịu dàng nói bên tai:

“Nhấn nhẹn nhất thời thôi. Chúng ta đều biết sẽ có một ngày, ông ta phải trả giá.”

Vũ Văn Dung nhìn sâu vào mắt tôi, hôn nhẹ lên môi tôi rồi quay người đi ra ngoài. Lưng chàng đã gầy hơn mấy ngày trước, chiếc hoàng bào có vẻ nặng nề khiến tôi bất giác thấy không nỡ rời xa.

Tôi có thể sống mà quay về không? Khi tôi quay về, nếu chàng phát hiện ra tôi giấu chàng đi tới một nơi khác, liệu chàng có còn tha thứ cho tôi một cách dịu dàng như trước không?

Tiết trời ngày càng lạnh. Con đường này trông thật quen, nhưng lần này hàng cây hai bên đường đều vương mùi hương hoa trên người Tiêu Lạc Vân mà trở nên sinh động hơn. Nàng nói với tôi, Lan Lăng Vương từ nhỏ đã thích hoa lan, trong tẩm cung trồng các loại lan, bởi vậy trên người chàng luôn có mùi hoa lan thoang thoảng. Khi nhắc tới chàng, trong mắt nàng ta luôn lóe lên một vẻ dịu dàng, thao thao bất tuyệt nói hoài không hết. Tôi lặng lẽ nhìn nàng, nghe nàng kể về từng việc nhỏ liên quan tới Lan Lăng Vương, trái tim bất giác thấy nặng nề, có một niềm vui nho nhỏ, cũng có một nỗi buồn kỳ lạ. Cứ thế bất chấp tất cả mang theo Ly Thương Kiếm ra đi. Cưỡi ngựa trên con đường hoàng hôn, bỗng dưng tôi có một cảm giác muốn lao về phía chàng. Trong lòng có một nỗi ăn năn day dứt khôn nguôi, tôi biết đó là vì Vũ Văn Dung.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”. Tôi nghiêng đầu nhìn Tiêu Lạc Vân đang cười trên con bạch mã: “Lần trước cô nói kẻ đáng ghét nhất trong Thiên Vô Tứ Tôn là ai? Tên kẻ đó nghe có vẻ quen quen.”

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Mất Tiêu Lạc Vân tới đi:

“Hắn chính là Tiểu Xuân Thành Thành chủ trấn giữ phương Đông Thanh Long trong Thiên Vô Tứ Tôn, Gia Cát Vô Tuyệt.”

Gia Cát Vô Tuyệt sao? Cái tên này tôi từng nghe Hương Vô Thần nhắc tới. Nhớ lại những kỳ ngộ một tháng trước ở Tiểu Xuân Thành, bây giờ tôi vẫn còn thấy sợ. Tiêu Lạc Vân đưa cho tôi một bộ nam trang, nói:

“Thay vào đi, hai chúng ta quá nổi bật, cải nam trang sẽ tốt hơn.”

Tôi nghe lời thay bộ cảm y màu trắng vào. Nhìn mình trong dòng suối, kim quan búi tóc, tay cầm quạt giấy, cách ăn mặc như một quý công tử, bất giác thấy buồn cười.

Tiêu Lạc Vân không hề thoải mái như tôi, nàng dựa vào tảng đá lớn nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt nhợt nhạt. Nhưng cho dù đã mặc nam trang vẫn khó có thể che được vẻ đẹp khuynh thành tuyệt thế của nàng.

Tôi nắm chặt thanh Ly Thương Kiếm trong tay áo, lẩm bẩm nói với ánh trăng: “Trường Cung, có những lời thiếp không cam tâm nói ra. Nhưng Tiêu Lạc Vân, nàng thực sự là nữ tử có thể xứng đôi với chàng. Chỉ hy vọng lần này chúng ta đều vượt qua khó khăn, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy chàng hạnh phúc.”

6.

Quay lại Tiểu Xuân Thành, nơi này vẫn ấm áp như mùa xuân.

Lúc này đang là ban ngày, tôi và Tiêu Lạc Vân cùng một đoàn thương buôn từ ngoài vào thành, bởi vậy không gặp trở ngại gì. Tiêu Lạc Vân nói nàng có cách lấy được tấm bản đồ kiến trúc ban đầu của Tiểu Xuân Thành, nhưng giờ phải đi tìm một cố nhân mới lấy được. Thế là tôi ở lại khách điếm, tiết trời cuối thu đầu hạ lúc nào cũng dễ chịu, tay tôi cầm quạt giấy, giả bộ như một phú gia công tử đi dạo trên phố phường, nhưng phát hiện ra trên đường có rất nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Tôi không hiểu nguyên do, còn đang kinh ngạc nhìn lại thì trong một con ngõ nhỏ bỗng dưng có mấy người trông có vẻ giống quan binh xông ra, kẻ đi đầu chặn tôi lại, thái độ vô cùng cung kính:

“Vị công tử này, xin hãy theo chúng tôi một chuyến!”

Tôi ngơ ngác, cứng họng nói:

“Bốn công tử không trộm không cướp, các người dựa vào gì mà bắt ta?”. Người đó cũng không nói gì nhiều, quay người dẫn tôi đi vào một con phố lớn, giơ tay chỉ: “Khắp thành đều dán họa tượng ngài, chẳng lẽ ngài không nhìn thấy sao?”

Tôi theo tay hắn chỉ nhìn ra, bất giác kinh ngạc. Khắp tường thành đều dán họa tượng của một nam nhân thanh tú, ăn mặc như tân lang, nhưng gương mặt ấy rõ ràng là tôi. Tôi hít sâu một hơi, biết rằng có nói nhiều cũng vô dụng, đành nói:

“Được rồi, ta đi theo các người!”. Nói rồi tôi phát mạnh tay áo, ném ra một nắm bột đá đã giấu trong tay áo từ lâu, quay người chạy vào đầu khách của ngõ nhỏ. Trước mắt lóe lên một tia sáng màu xanh lục, rồi bỗng dưng có một bóng người nhỏ thó chặn trước mặt tôi. Thiếu niên này mặc bộ cẩm y màu xanh khói, như một cây ngọc chưa trưởng thành, thanh tú, yếu ớt, có vẻ gì đó như thiếu nữ, lại mang một sự đáng yêu mà ai ai cũng thích, trông rất là quen mắt. Cậu nhìn tôi, khóe miệng nở một nụ cười không rõ hàm ý, hất cằm nói:

“Này, người về rồi hả?”

Tôi nhìn cậu một lúc lâu mới nhớ ra hôm đó, tôi trong trang phục tân lang từng trêu chọc cậu thiếu niên này, cậu từng nói không cho tôi bước vào Tiểu Xuân Thành nữa bước. Còn nhớ biểu cảm đáng yêu của cậu ta khi đỏ mặt nhìn tôi, bởi vậy hoàn toàn không để bụng lời uy hiếp của cậu, ai ngờ việc đầu tiên khi vào Tiểu Xuân Thành là bị cậu ta truy nã.

Tôi lùi về phía sau một bước, cười khan một tiếng, nói:

“Vị công tử này, ngày trước đều là hiểu lầm, cậu hà tất phải để bụng như thế?”

Cậu thiếu niên bật cười ngạo mặt, mặt tươi như hoa, đưa tay nắm lấy cổ tay tôi:

“Người đi theo ta!”

Đương nhiên là tôi không chịu nghe lời, đang định giằng ra thì bỗng dưng nghe thấy tiếng cậu ta thở dài sau lưng:

“Sao không chịu nghe lời hả?”. Nói rồi sống lưng tôi đau nhói, trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.

Xung quanh vang lên tiếng nước chảy róc rách, chỉ nghe thôi đã thấy thật mát mẻ. Tôi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường tre thật dễ chịu, căn phòng rất rộng, tầm nhìn khoáng đạt, có thể nhìn thấy giả sơn, đài phun nước được thiết kế vô cùng công phu ở tiểu viện bên ngoài, bột nước bắn lên khắp nơi, nghe thật vui tai, hai bên là rừng trúc được cắt tỉa gọn gàng, màu xanh mát mắt.

Tôi dụi mắt, tưởng rằng đây là một giấc mơ, nhưng trong bụng vang lên tiếng òng ọc, cảm giác đói kéo tôi về hiện thực. Nghĩ kỹ lại, có lẽ đã lâu lắm rồi mình không ăn một bữa cơm tử tế. Bên cạnh bay tới mùi thơm thoang thoảng của cơm, tôi quay đầu nhìn sang, thấy một tiểu a hoàn đang bê một cái khay đi ngang người tôi, dường như đang cố ý dẫn dụ tôi, vừa đi vừa dừng, sau đó đi vào hành lang bằng gỗ bên ngoài.

Tôi nghĩ bụng, đúng là ấu trĩ, lại dùng đồ ăn để cám dỗ tôi, ai biết trong đó có hạ độc hay không. Để xem người dẫn ta đi đâu. Thế là tôi ra bộ như cần câu, theo tiểu a hoàn đó ra khỏi phòng, đi tới một ngã rẽ trên hành lang thì tầm mắt bỗng mở rộng ra, ở đó có một động thiên khác. Trên ngọn giả sơn có một ngọn thác chảy xuống, thiếu niên áo xanh bắt tôi đến đang ngồi bên thác nước, nghịch mấy bông thược dược trong tay, dứt từng cánh hoa thả vào dòng nước.

Chính là thiếu niên từng bị tôi trêu chọc. Thực ra hắn trông khá được, thêm vào đó là khung cảnh đẹp của buổi sáng nay tạo thành một cảnh tượng rất đẹp. Gương mặt ngọt ngào như ngọc, hoa rơi nước chảy, mùi hương của thược dược, tôi mỉm cười, nói:

“”Mệnh mệnh vui thích hẳn là. Gái trai sánh bước lâu la đi cùng. Dịp may đùa cợt vui chung. Tặng nàng thược dược trao lòng mến yêu”[5]. Đây là câu thơ trong bài “Trân Vĩ 2” trong Thi Kinh, cậu từng nghe nói chưa? Không biết tiểu công tử đã để mắt tới cô nương nhà nào?”

[5]. Bài thơ Trân Vĩ 2 trích trong Thi Kinh, dịch thơ Tạ Quang Phát.

Chàng thiếu niên ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt lóe lên một vẻ kỳ dị, khóe môi nhếch lên:

“Không ngờ người còn từng đọc cả sách nữa. Thật là khiến ta ngạc nhiên!”

Tôi thoáng khựng lại, nghĩ bụng giờ mình đang cải nam trang, sao ánh mắt hắn nhìn tôi có vẻ gì đó thật ám muội? Tôi cười khan một tiếng, nghĩ bụng, giờ tôi nằm trong tay hắn, không biết đang ở tình trạng nào, tốt nhất là cứ xây dựng mối quan hệ tốt với hắn, thế là nói:

“Thược dược là loài hoa định tình, cậu dứt cánh nó như thế, chẳng lẽ là tình cảm không thuận lợi sao? Ca ca cũng là người từng trải, biết đâu có thể chỉ bảo cho cậu”. Lúc này mũi tôi lại ngửi thấy mùi thơm quyến rũ, tôi đói đến mức khó chịu, bèn lại gần đón lấy cái khay trong tay a hoàn kia nói: “Thức ăn này cậu hạ độc chưa? Ta ăn trước nhé, nếu không may trúng độc thì cậu nhớ cho ta thuốc giải.”

Lại gần mới thấy, tiểu a hoàn đó trắng trẻo xinh xắn, nàng ta ngược mắt nhìn thiếu niên lục y một cái, mặt ửng hồng. Tôi cười thầm trong lòng, bê khay thức ăn về chiếc ghế gỗ ăn uống ngon lành. lát sau, nửa bát cơm còn chưa kịp xuống tới bụng thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng thứ gì đó xé gió, ngay sau đó là một tiếng hét lạnh lốt, tôi thất kinh đứng bật dậy, quay đầu thấy đôi mắt của tiểu a hoàn đó đã bị hai cột băng xuyên qua, máu me be bét, tôi thấy cảnh tượng đó, nỗi sợ hãi vang lên, chưa kịp thét lên thì đã đứng không vững, phải chống tay vào cạnh bàn nôn thốc nôn tháo.

Tròng mắt của a hoàn đó rỉ máu, va đụng lung tung như con ruồi không đầu, giấy sau ngã nhào ra đất, máu tươi theo hai hố mắt sâu hoắm chảy khắp mặt, nhuộm đỏ cả mặt đất, thiếu niên lục y cau mày, quát:

“Người đâu, thu dọn chỗ này cho sạch sẽ. Nữ nhân thật phiền phức, chết rồi mà còn bắn!”

Câu này thốt ra nghe bình thường như thể đang thảo luận chuyện thời tiết, tôi nghe mà nổi da gà. Nôn tới khi bụng không còn thứ gì, mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, run rẩy hỏi:

“Vì sao lại giết nó?”

“Ta ghét nữ nhân!”. Thiếu niên lục y tiếp tục nghịch bông hoa thược dược trong tay: “Càng ghét bọn chúng dùng ánh mắt buồn nôn nhìn ta.”

Biến thái, tôi thầm chửi một tiếng trong lòng, cúi người nhìn bộ y phục trên người mình, bỗng dưng hiểu ra vì sao hắn giữ tôi lại tới giờ này. Bởi vì trong mắt hắn tôi không phải là nữ nhân. Tôi hít sâu một hơi, nói:

“Cậu bắt ta tới đây làm gì? Không có chuyện gì thì ta cáo từ trước đây!”

Thiếu niên ném bông hoa thược dược trong tay lên, ngón tay thon dài hơi cong lại, những giọt nước đang chảy trên ngọn giả sơn lập tức đóng lại thành cột băng nhỏ bay tới, găm bông hoa kia lên cành cây, giọt băng soi lên màu đỏ rực của bông hoa, tạo lên một vẻ đẹp lạnh lùng. Thiếu niên lục y nắm cổ tay tôi, chỉ:

“Người xem, đẹp không?”

“Ta không biết!”. Bàn tay hắn rất lạnh, tôi thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ, đẩy tay hắn định chạy, hắn vòng tay ôm chặt tôi vào lòng, cúi đầu nhìn tôi, nói:

“Bình sinh ta ghét nhất là ai đụng vào người ta. Bất cứ ai từng đụng vào da ta, ta đều chặt tay của kẻ đó.”

Lúc này một nửa người tôi đã bị ôm trong lòng hắn, nghĩ bụng giờ thì xong rồi, tính theo cách đó thì trên người tôi còn lại cái gì? Giãy giụa một lúc định thoát ra khỏi tay hắn nhưng càng bị ôm chặt hơn:

“Người là người đầu tiên dám nói chuyện với ta như thế. Cũng là người đầu tiên tự ý chạm vào người ta mà còn sống”. Trong giọng nói của hắn có một nụ cười ám muội, khiến tôi bất giác dựng tóc gáy, môi hắn chạm vào tai tôi, nói: “Lẽ ra khi đó ta nên giết ngươi, nhưng không biết vì sao lại không hạ thủ. Ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện đó, nên mới dán hình ngươi khắp thành, nghĩ bụng nếu ngươi quay lại Tiểu Xuân Thành, chắc chắn ta sẽ không cho ngươi thoát khỏi tay ta.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt thiếu niên đó lóe lên một vẻ căm ghét tột độ, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi. Tôi thật hối hận, khi đó tưởng rằng hắn chỉ là một đứa trẻ dễ bắt nạt, ai ngờ gây ra hậu quả ngày hôm nay.

Lúc này, những cánh hoa thược dược bị cột băng găm vào gốc cây ban nãy đột nhiên bay lên, nhất tề cắm vào lưng tôi, một bóng áo trắng trên không bay xuống, kéo tôi khỏi vòng tay hắn, tay áo phất lên, lại có vô số cánh hoa nữa tạo thành mê trận bay về phía thiếu niên áo xanh, giọng nói của Tiêu Lạc Vân lạnh lùng:

“Gia Cát Vô Tuyết, nếu bây giờ ngươi thả Lan Lăng Vương thì ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Tôi nghe tiếng sững sốt, hóa ra tên tiểu tử lục y mặt búng ra sữa này chính là một trong Thiên Vô Tứ Tôn, Tiểu Xuân Thành Thành chủ Gia Cát Vô Tuyết? Giọng nói của Tiêu Lạc Vân trở nên phần hận:

“Nếu không ta sẽ không để sót một con gà con chó trong Tiểu Xuân Thành ngươi!”

Gương mặt nhỏ nhắn như tượng tạc bằng ngọc của Gia Cát Vô Tuyết nở một nụ cười thần nhiên, nắm ngón tay chỉ vào đầm nước, hơi cong lên, lập tức vô số mảnh băng nhỏ bay lên, nhắm chuẩn vào Tiêu Lạc Vân và tôi, nói:

“Tiêu Lạc Vân, ngươi chẳng qua chỉ là một hoa yêu nhỏ bé, sao dám nói chuyện với ta bằng khẩu khí đó? Vả lại nếu ngươi có bản lĩnh đó thì đã không bị ta lấy mất Hoa tinh Tuyết phách rồi.”

Tiêu Lạc Vân như bị động tới nỗi đau sâu thẳm trong trái tim, gương mặt xinh đẹp ánh lên vẻ đau khổ. Tôi thấy khí thế sắp bị áp đảo, nghĩ bụng nàng ta là đồng bọn của mình, tôi cũng nên giúp đỡ, bèn vung Ly Thương Kiếm trong tay áo lên, vốn định dọa Gia Cát Vô Tuyết, ai ngờ những mảnh băng đó bị kiếm khí của tôi đánh vỡ vụn, hóa thành băng vụn rơi xuống đất.

Gia Cát Vô Tuyết thất kinh, hét lên:

“Tại sao Ly Thương Kiếm lại trong tay ngươi?”

Tôi không trả lời, vung tay chặt về phía gốc cây hòe to lớn, Gia Cát Vô Tuyết đứng sau gốc cây, lúc này đang vội vàng trốn đi, Tiêu Lạc Vân vung tay, vô số bông hoa hòe lao vút lên trời, trong rừng cánh hoa, Tiêu Lạc Vân kéo tay tôi, nhảy vào đầm nước bên cạnh.

9. Chương 09 – Hoàn

Chương 9: Đến không lời, đi không tiếng

1.

Tôi biết bơi một chút, nhưng không giỏi. Dưới làn nước tối tăm và lạnh lẽo, tôi chỉ mặc cho Tiêu Lạc Vân dẫn đi, chui vào một thông đạo bên trong. Tóc và y phục của tôi đều sưng nước, tôi lau mắt nhìn xung

quanh, phát hiện ra đây là một nơi sáng sủa, hai bên vách đều có những ngọn đèn lồng lớn, và vô số chậu hoa điểm xuyết dọc đường, ngoài cửa dòng suối chảy thẳng xuống như thác, nhưng không đổ vào đây mà tạo thành một bức rèm nước.

Cả người tôi đã ướt sũng, hơi lạnh, Tiêu Lạc Vân lục tìm một gói giấy dưới gốc trúc ở chân tường, lấy ra một bộ nữ trang, đưa cho tôi:

“Ta đã lấy được sơ đồ Tiểu Xuân Thành, biết rằng nếu muốn thoát khỏi tai mắt của Gia Cát Vô Tuyết để tới “Thủy vực” thì cách duy nhất là đường thủy”. Tiêu Lạc Vân cũng cởi bộ y phục ướt ra, thay vào một bộ khô ráo, nói: “Cô chắc đã phát hiện ra, Gia Cát Vô Tuyết có khả năng thao túng nước và băng. Thủy vực là một tòa cung điện dưới lòng đất, bên trong có huyền băng ngàn năm cứng nhất trên đời. Năm xưa khi hắc cướp Hoa tinh Tuyết phách trong người ta chính là ở đây”. Trên mặt Tiêu Lạc Vân lóe lên một vẻ đau khổ, ngừng lại rồi nói: “Thiên Vô Tứ Tôn chỉ có mình hắc là có khả năng hoàn thành việc này, bởi vậy hắc chẳng coi những người khác vào đâu. Cũng may hắc với Hương Vô Thần trở mặt với nhau, nếu không thì tôi và cô đối đầu với cả Thiên La Địa Cung chắc chắn là không có phần thắng.”

Tôi càng nghe càng mơ hồ, hỏi:

“Hoa tinh Tuyết phách rốt cuộc là thứ gì? Làm thế nào mới lấy ra được? Có quan hệ gì với huyền băng ngàn năm?”

Tiêu Lạc Vân nhìn sâu vào mắt tôi:

“Lát nữa cô sẽ thấy, nếu cô cũng biết Trường Cung phải chịu đựng nỗi đau khổ như thế nào thì chắc chắn cô sẽ hối hận vì không sớm tới cứu chàng”. Nàng xoa lên vết thương trên ngực nói: “Khi đó thậm chí ta còn hy vọng là mình hãy chết đi. Thì ra nỗi đau trên cơ thể có thể khiến người ta phát điên.”

Đằng trước là một thông đạo dài và hẹp, hơn nữa càng lúc càng sáng. Từ xa có thể thấy tầng đầu thông đạo phát ra ánh nước màu bạc, quả không hổ danh với cái tên “Thủy vực”. Tiêu Lạc Vân lấy ra một tấm bản đồ, nhìn vào đó rồi nói:

“Kỳ lạ, đằng trước là cửa vào phía Tây của Thủy vực, theo lý mà nói phải có người trông coi mới đúng”. Nói rồi nàng phất tay áo, những ngọn đèn lồng hai bên đều bị dập tắt: “Thế này người khác không nhìn thấy chúng ta, sẽ thuận lợi hơn!”

Lúc này mắt tôi còn chưa thích nghi với bóng tối, bên tai bỗng vang lên tiếng “chú”, mấy mảnh băng lướt qua người tôi, hình như không chủ động định bắn trúng tôi. Cách đó không xa vang lên tiếng nói quen thuộc của thiếu niên:

“Thủy vực không phải là nơi người bình thường có thể bước vào. Các ngươi bước thêm một bước thì đừng trách ta không khách sáo nhé!”

Tiêu Lạc Vân lao nhanh về vách tường bên trái, nắm lấy đốt thứ ba từ dưới lên của một cây trúc xanh vạm vỡ, tiếng âm âm vang lên, một mặt tường băng sau lưng chúng tôi nhanh chóng trượt xuống, ngăn Gia Cát Vô Tuyết và tùy tùng của hắc ở đầu bên kia. Tường băng rất mỏng, bên đó thấp sáng đèn, có thể soi rõ chiếc cấm bào màu xanh khói của Gia Cát Vô Tuyết, hắc đứng đối diện chúng tôi qua lớp tường băng, thoáng thả nói:

“Này, nói ra ta còn chưa kịp hỏi tên ngươi!”

“Ngươi không cần biết tên ta. Ngươi chỉ cần biết, ta không phải người ngươi cần tìm!”. Đối diện với gã thiếu niên tưởng tôi là nam nhân và có hứng thú với tôi này, tôi thực sự không biết nên làm thế nào, Tiêu Lạc Vân kéo tôi bay nhanh về phía trước, vừa chạy vừa nói:

“Mặt tường băng này là cơ quan của Thủy vực, cho dù Gia Cát Vô Tuyết muốn đục xuyên qua nó cũng cần một chút thời gian.”

Ánh sáng màu bạc trước mặt càng lúc càng gần, Tiêu Lạc Vân lại đưa tôi rẽ vào một con đường nhỏ ở gần đó, hai bên là vách đá thô ẩm ướt, chúng tôi đi vô cùng khó khăn. Bỗng dưng nàng hỏi tôi:

“Nguyên Thanh Tỏa, giả sử hôm nay có chết ở đây thì cô có hối hận vì đã yêu Lan Lăng Vương không?”

Tôi thoáng sửng sốt, nói:

“Thực ra hối hận hay không thì đã sao? Yêu một người không nên yêu, ai mà chẳng từng hối hận hàng ngàn hàng vạn lần trong tim. Nhưng khi chàng vẫy tay thì vẫn chạy đến như một con ngựa. Ta không biết ta còn yêu chàng hay không, nhưng tất cả đều đã xảy ra, ta không muốn dùng hai chữ hối hận để gây khó dễ cho bản thân.”

Trong bóng tối, tôi có thể cảm thấy Tiêu Lạc Vân nghiêng đầu nhìn tôi, hàm ý khó hiểu. Rất lâu, rất lâu sau, nàng nói:

“Đây là đường tắt đi tới trung tâm của Thủy vực. Cẩn thận đấy!”. Nói rồi nàng túm lấy tay tôi bay vọt lên, như thể bay vào một cầu trượt rất hẹp, hai bên là băng, cái lạnh thấu xương. Đại để là trượt như thể khoảng một khắc, tôi và Tiêu Lạc Vân cùng ngã xuống đất, nhưng không thấy đau.

Đây là một không gian rất rộng lớn, dưới đất có một lớp tuyết dày. Xung quanh đều là băng mỏng trong suốt, điều kỳ lạ là nhiệt độ trong phòng không quá thấp. Đưa mắt nhìn quanh, thì ra là một hồ nước nằm ở góc Tây Bắc, ở đó chứa đầy một chất nước màu vàng cam, hơi giống nham thạch, đang tỏa khói nghi ngút. Ở giữa có một bức tượng điêu khắc bằng băng rất to, bên trong hình như chứa cái gì đó, nhưng đứng ở chỗ tôi nhìn không rõ.

Đây đúng là một nơi kỳ lạ, tôi nghĩ.

Nơi cả băng và lửa cùng tồn tại.

2.

Tiêu Lạc Vân chạy nhanh về tầng băng hình chữ nhật ở giữa đại sảnh, bỗng dừng rơi lệ quỳ xuống đất, ánh mắt ánh lên vẻ đau thương. Tôi đột nhiên đoán ra, chắc hẳn Lan Lăng Vương ở trong đó, nàng thấy chàng phải chịu khổ nên mới đau lòng như vậy. Nàng ta thực sự rất yêu chàng. Trong khoảnh khắc đó, tôi gần như bị ánh mắt đó làm cho đau nhói. Từng bước, từng bước đi tới trước tầng băng, trong lòng buồn vui lẫn lộn, ánh mắt dần dần hiện lên gương mặt khuyên thành tuyệt đại của Lan Lăng Vương đang say ngủ.

Chàng vẫn mặc bộ y phục màu trắng hơn tuyết nằm trong tầng băng hình chữ nhật trong suốt, khắp người ánh lên tia sáng màu bạc như sao. Gương mặt trắng bệch dường như đã không còn sự sống. Tim tôi đau nhói, lại gần vỗ mạnh lên vách băng mấy cái, nói:

“Gia Cát Vô Tuyệt là gã khốn nạn, sao lại nhốt chàng ở đây?”

Tiêu Lạc Vân lau những giọt nước mắt, dáng vẻ yếu điệu rung động lòng người, đưa tay chỉ về phía đối diện tầng băng, trong mắt ẩn chứa một nỗi đau:

“Băng châm trên tầng băng này đều được làm từ huyền băng ngàn năm, còn cứng hơn cả đá kim cương. Gia Cát Vô Tuyệt dùng nó để xuyên vào xương cốt ta, lấy Hoa tinh Tuyệt phách”. Nàng ngừng lại, nghiêng rằng nói tiếp: “Cái nỗi đau xé ruột xé gan ấy nóng bừng như bị lửa thiêu. Khi xuyên vào xương sẽ sinh ra nhiệt độ cao, cơ thể bình thường của con người hoàn toàn không thể chịu được, thậm chí còn có thể chết, thế nên khi xuyên xương phải ở trong nước. Cô biết đó là cảm giác gì không? Nước xung quanh đều sôi sùng sục vì nóng, xương ở lồng ngực bị mở ra, cô được tận mắt nhìn thấy mọi thứ, nhưng chỉ hận rằng mình không thể lập tức chết đi”.

Nước hấp nhiệt tốt, là một nguyên liệu tốt để hấp thu nhiệt lượng. Tôi tưởng tượng cái nhiệt độ có thể khiến nước sôi sùng sục, huyền băng xuyên xương sẽ có nỗi đau như thế nào. Băng hỏa hòa quyện, người bình thường hoàn toàn không thể chịu đựng được, chỉ nghĩ thôi đã không rét mà run. Tôi bất giác vỗ mạnh vào vách băng đang phong tỏa Lan Lăng Vương, hét:

“Cô mau nói cho ta biết, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể cứu chàng từ trong đó ra?”

Sắc mặt Tiêu Lạc Vân nhợt nhạt, nhếch môi cười:

“Chúng ta đã từng nói, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Nhưng ta thà mình chết trước.”

Tôi nhìn gương mặt đẹp như hoa của Tiêu Lạc Vân, bỗng dưng thấy cảm động vì câu nói này, tim bắt giắc thấy cay cay, không hiểu vì sao. Tôi từng tưởng rằng mình có tình cảm sâu đậm với Lan Lăng Vương, nay mới vỡ lẽ ra, thực ra tôi chẳng qua chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời chàng thôi. Tình cảm của nàng dành cho chàng luôn nhiều hơn tôi.

Lúc này, xung quanh bỗng dưng vang lên tiếng động rất to, cánh cửa đá đại lý ở phía Nam bị đẩy ra, Gia Cát Vô Tuyết mang gương mặt lạnh lùng xuất hiện, sau lưng là vô số tùy tùng. Ánh mắt hằn rọi lên bộ trang phục trên người tôi, thoáng giật mình. Tôi nắm chặt thanh Ly Thương Kiếm, đi tới trước mặt hắn, đứng đối diện với hắn, đưa tay tháo sợi dây lụa buộc tóc xuống, nói:

“Nhìn rõ chưa? Ta là nữ nhân!”. Gương mặt bùng ra lửa của hắn ánh lên vẻ kinh ngạc, khiến tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, khi đó chỉ tưởng hắn là một đứa trẻ đáng yêu, không ngờ hôm nay lại đứng đối đầu nhau như thế này.

“Thế nên ta mới nói, ta không phải người ngươi cần tìm”. Tôi nắm chặt sợi dây buộc tóc trong tay, mái tóc dài ướt sũng buông ra sau lưng, tôi hơi giơ Ly Thương Kiếm lên: “Bây giờ, kết thúc đi!”. Nói rồi, tôi dùng sợi dây buộc chặt cán Ly Thương Kiếm vào tay mình, vung mạnh một cái, những bông tuyết dưới đất bay lên, người của Gia Cát Vô Tuyết xông vào đánh nhau với tôi, trong phút chốc tiếng hô giết vang lên chấn động, máu bắn tứ tung, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ dù gì tôi cũng chẳng thể nào sống ra khỏi nơi đây, ít nhất cũng phải để Lan Lăng Vương bình an vô sự.

Khung cảnh trở nên hỗn loạn, Ly Thương Kiếm vô cùng sắc bén, công lực của Đào Hoa trong cơ thể tôi cũng được đánh thức, bị vô số người tấn công nhưng tôi vẫn bình thản đối phó. Gia Cát Vô Tuyết thì sững sốt đứng yên, nhìn tôi từ xa. Bộ cẩm bào màu xanh khói trông như lá trúc thoát ẩn thoát hiện, trong mắt hắn hình như có sự hoang mang. Tôi quay đầu nhìn Lan Lăng Vương, thấy khối băng khổng lồ ấy đã tan chảy quá nửa, chất lỏng màu hồng chảy ra từ vết thương nơi cổ tay Tiêu Lạc Vân, gương mặt nàng đã hầu như không còn huyết sắc.

Lúc này, bỗng dưng có một tên lâu la cao lớn tới chỗ tôi, tôi còn chưa kịp vung kiếm thì hắn đã túm lấy tôi như túm một con kiến rồi giơ tôi lên không trung, quay vài vòng rồi ném đi.

Tôi bị xoay vài vòng chóng mặt hoa mắt, cố đứng thẳng lên nhưng bị thi thể dưới chân túm lấy suýt thì ngã nhào ra sau. Mái tóc dài sau lưng “xoẹt” một tiếng, như bị cái gì đốt cháy. Tôi quay đầu lại nhìn, thì ra mình đang đứng bên hồ nham thạch ở góc Tây Bắc, tóc dài bị nham thạch ăn mòn, trong phút chốc đã ngắn đi một nửa. Tôi thất kinh, còn chưa kịp trốn thì bên cạnh có một người đẩy tôi xuống, tôi đứng không vững, cả người ngã nhào ra sau.

Đúng lúc này một bóng áo xanh lướt qua, thiếu niên đó ôm lấy hông tôi đứng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, gương mặt trắng trẻo của hắn vô cùng anh tuấn, ở rất gần tôi, tôi giữ lấy vai hắn theo bản năng, ngờ ngác:

“Sao lại cứu ta?”

Hắn nhìn sâu vào mắt tôi, đôi mắt trong trẻo ánh lên một vẻ mơ hồ:

“Ta không biết! Ta chỉ biết là không muốn ngươi chết”. Tiếng cuối cùng không phát ra sóng âm, bỗng dưng tròn mắt của Gia Cát Vô Tuyết như bị phóng to, hiện lên gương mặt bối rối của tôi, bàn tay hắn âm ỉ, một thanh trường kiếm từ sau lưng đâm xuyên qua bụng hắn, tôi nhìn qua vai hắn, thấy gương mặt oán hận của Tiêu Lạc Vân, nàng nhìn tôi, rồi quay người đi về phía tầng băng.

Tôi ôm Gia Cát Vô Tuyết ngã ngửa ra đất, rất lâu không thể cử động. Cái cây ngọc trông có vẻ non nớt, yếu đuối này thế là đã chết rồi ư? Thiếu niên mặt hoa da phấn cuồng ngạo và độc ác, hắn nói, ta chỉ biết, ta không muốn ngươi chết, bàn tay hắn yên lặng trong giây lát, rồi phần hận lao về phía tôi, tiếng hét kinh thiên động địa. Tôi cuộn tròn mình, ôm chặt bụng, bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi.

Bên tai vang lên hai tiếng chim kêu xé gió, một đen một trắng lao nhanh vào tầng băng phong tỏa Lan Lăng Vương, trên vách băng lập tức hiện lên nhiều vết nứt, chất lỏng màu hồng vẫn chảy, sau vết nứt từ trên xuống dưới, “bùm” một tiếng, tầng băng tách đôi ra. Lan Lăng Vương đang say ngủ rơi từ trong tầng băng xuống, được Tiêu Lạc Vân ôm chặt vào lòng. Lúc này, tên lâu la cao lớn ban nãy không hiểu vì sao lại tới bên cạnh tôi, múa đao chém xuống, tôi định tránh nhưng chẳng còn sức lực nữa, bỗng dưng một sợi lông công bay tới chặn lại thanh đao, ngay sau đó, thanh đao như mảnh băng, vỡ tan thành mấy mảnh.

Giọng nói của Hương Vô Thần vang lên bên tai tôi, ông ta nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, hỏi:

“Thanh Tỏa, cô không sao chứ?”

Tôi yếu ớt lắc đầu, đang định nói gì đó thì thấy mười hai hồng y thị nữ từ trên không bay xuống, tiếng cổ cầm vui tai vang lên, khúc nhạc bay bổng, bạch y nữ tử đứng giữa đám thị nữ, nhấc tay áo lên, khinh bỉ nhìn tôi một cái, nói:

“Vô Thần, sao chàng lại trước ta một bước tới coi náo nhiệt vậy? Tuy rằng Gia Cát Vô Tuyết có thù với chàng, nhưng dù sao hắn cũng là người của Thiên La Địa Cung chúng ta, chàng không thể đứng sai bên được”. Nói rồi, bà ta chẳng buồn quay đầu, ôm cây đàn, sau tiếng đàn dễ nghe ngẩn ngui, đột nhiên dây đàn hóa thành rất nhiều đạo ánh sáng màu trắng bắn lên không trung, lao thẳng về hướng Lan Lăng Vương, tôi thất kinh trong lòng, nhưng lúc này lực bất tòng tâm.

Lúc này, gương mặt Tiêu Lạc Vân đã trắng bệch như tờ giấy, không còn sức đối kháng với người khác. Nhưng tiếng đàn của Diêu Vô m không làm nàng bị thương, Lan Lăng Vương chậm chậm mở mắt, đôi mắt đẹp như nhật nguyệt sáng bừng, đưa tay ra gạt cây đàn của Diêu Vô m đi. Trong khoảnh khắc, sống mũi tôi cay cay, nghẹn ngào, không nói được gì.

Hương Vô Thần đứng lên, múa lông công bay tới bên Diêu Vô m nói:

“Đã có vết xe đổ của Gia Cát Vô Tuyết, ta sẽ không để Huyền Vũ thức tỉnh lại đâu!”. Nói rồi ông ta đưa tay chỉ tôi: “Nguyên Thanh Tỏa có ơn với ta, cho dù thế nào lần này ta cũng phải bảo vệ nàng ta chu toàn.”

Nước mắt tôi bỗng dưng rơi không dừng lại được, vì sao tôi lại nợ ân tình của nhiều người đến thế? Đời này tôi có cơ hội trả hết không? Trong tầm mắt mơ hồ, mọi âm thanh đều xa rời tôi. Trong lúc hoảng hốt, hương thơm của chàng bay tới. Lan hoa giả, vương giả chi hương, tôi ngẩng đầu lên, loáng thoáng thấy sự dịu dàng lóe lên trong ánh mắt chàng, chàng giơ tay về phía tôi:

“Thanh Tỏa, nàng chịu khổ rồi!”

Tim tôi chưa xót, nước mắt như mưa, nhưng không nắm tay Lan Lăng Vương, chỉ nghiêng đầu nhìn Tiêu Lạc Vân, nàng lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm khó đoán.

Tôi cố ép mình đứng lên, đi vòng qua Lan Lăng Vương, tới chỗ Hương Vô Thần, tôi chảy nước mắt nín tay áo ông:

“Ta không cần ông bảo vệ ta chu toàn. Ta chỉ cần ông bình an là được!”. Nói rồi, tôi quay đầu nhìn Lan Lăng Vương, gương mặt chàng thật vô cùng quen thuộc, nhưng bỗng dưng lại trở nên xa lạ, dường như thời gian đang trôi ngược, quay về lần đầu tôi và chàng gặp nhau.

3.

Trời đã tối, xung quanh mù mịt, tôi nằm trên lưng Hắc Linh, tay ôm bụng, bất động. Bạch Linh đưa Lan Lăng Vương và Tiêu Lạc Vân bay ngay sau lưng chúng tôi, trong màn đêm, màu lông trắng vô cùng nổi bật, tôi len lén quay đầu nhìn họ, tâm trạng rối bời.

“Thả ta xuống đi, Hắc Linh!”. Trước mặt là một ngã tư đường, đi nước Tề thì hướng về phía Bắc, đi nước Chu thì hướng về phía Tây. Hắc Linh nghe lời chậm chậm hạ cánh xuống một thảo nguyên mềm mại.

Đây là ngọn núi nằm ngược gió, cách Tiểu Xuân Thành không xa lắm, bởi vì trên núi có suối nước nóng chảy qua nên thời tiết ấm áp như mùa xuân. Tôi nghĩ, có lẽ cũng chẳng cần cáo biệt, nên chỉ nói với Hắc Linh:

“Đường đi nước Tề xa xôi, một mình Bạch Linh phải chở hai người trong thời gian dài có lẽ là không chịu được, người giúp nó đưa họ đi đi!”. Nói rồi tôi quay người định đi, chính giọng nói của chàng, nhẹ nhàng nhưng như một đòn đánh hiểm, giữ chân tôi lại. Chàng gọi tôi:

“Thanh Tỏa!”

Tôi không quay đầu, lưng quay về phía chàng, mái tóc dài buông xõa, vạt áo bay lên. Chắc chắn lúc này trông tôi rất thảm hại, nhưng thực ra sự thảm hại của tôi không chỉ là những gì mà chàng nhìn thấy. Còn cả trái tim mệt mỏi chỉ muốn được về nhà.

“Nàng có đồng ý theo ta, làm Lan Lăng hoàng phi không?”. Giọng nói của chàng vẫn thật dịu dàng, nhưng ẩn chứa trong đó một sự kiên định vô hình.

Tôi chưa từng nghĩ rằng, vào giờ phút này, chàng lại nói với tôi những lời này. Tim tôi thất lại, quay đầu nhìn chàng, hoa lê bay nhẹ như mưa, che mờ đôi mắt tôi, mặt đất phủ đầy những cánh hoa mềm mại, tôi muốn đi về phía chàng, nhưng lại ngập ngừng bước chân, giọng nói nhỏ như không nghe rõ:

“Vì sao? Người cứu chàng là Tiêu Lạc Vân, không phải thiếp. Chàng không cần vì báo đáp ân mà nói với thiếp những lời như vậy.”

“Cho dù nàng tin hay không, hoặc có đồng ý hay không thì đây chính là suy nghĩ chân thực nhất của ta”. Lan Lăng Vương lại gần tôi, trong màn đêm mờ mịt, gương mặt anh tuấn của chàng như bị phủ bởi một màn sương mỏng, chàng nói: “Một năm trước ta tưởng nàng đã chết, ta không muốn phải trải qua tâm trạng đó thêm một lần nào nữa. Thanh Tỏa, hãy tin ta!”. Chàng nhìn vào mắt tôi, ánh mắt đó khiến tim tôi bất giác đau nhói. Liếc nhìn Tiêu Lạc Vân đứng ở đằng xa, điềm tĩnh nhìn chúng tôi.

Tôi quay đầu đi, lắc đầu nói:

“Trường Cung, thiếp không tin chàng. Trong lòng chàng chưa bao giờ có thiếp. Nay chúng ta không thể quay đầu được nữa!”. Nước mắt tôi lại một lần nữa che mờ tầm nhìn, nỗi cay đắng trong tim trào lên, tôi cố giữ cho giọng nói bình tĩnh: “Có một người đang chờ thiếp quay về. Thiếp nợ chàng ấy quá nhiều, cho dù có chết thiếp cũng phải về bên người đó.”

Tôi đi được vài trượng, quay đầu dùng chút sức lực cuối cùng của mình, nở một nụ cười rạng rỡ:

“Sau này gặp lại!”

Tôi rẽ vào con đường khác, hy vọng chàng không nhìn thấy cái bóng của tôi.

Rất lâu, rất lâu, tôi trốn dưới một gốc hoa lê, trong bóng râm của gốc cây, tôi nhìn một con chim trắng, một con chim đen dần dần bay xa. Bàn tay tôi chậm chậm trượt xuống, ngã nhào ra đất.

Nhớ lại cảnh tượng cùng Tiêu Lạc Vân sánh vai bước đi trong Thủy vực khi đó, nàng bỗng dưng hỏi tôi:

“Nguyên Thanh Tỏa, giả sử hôm nay cô chết ở đây, cô có hối hận vì đã yêu Lan Lăng Vương không?”

Nếu tôi nói rằng tôi hối hận thì khi đâm chết Gia Cát Vô Tuyết, nàng có đồng thời cũng đâm xuyên bụng tôi? Bàn tay tôi run rẩy dịch ra, vì luôn dùng lực nén chặt vết thương nên máu không chảy ra nhiều lắm, nhưng cơn đau càng lúc càng dữ dội. Nhất là sau khi nghe những lời Lan Lăng Vương nói, dường như cơn đau đó còn lan rộng ra tim.

Bởi vì thiếp biết trái tim chân thực của nàng ấy dành cho chàng, bởi vì thiếp cũng hy vọng chàng hạnh phúc, thế nên thiếp không thể nào bày tỏ với chàng những điều này, không thể nói với chàng rằng nữ nhân đã dùng máu để đánh thức chàng ấy muốn thiếp chết. Thiếp đã không thể cùng chàng đi tiếp, chúng ta đã chẳng còn tương lai, thì hà cớ gì thiếp phải khiến chàng thất vọng, khiến mình chết trong nỗi hận vô bờ?

Thiếp nói thiếp không tin chàng, thực ra là lừa gạt chàng thôi. Nhưng có một câu nói là thật. Có một người đang chờ thiếp quay về. Thiếp nợ chàng ấy quá nhiều, cho dù có chết thiếp cũng phải về bên người đó.

Tôi cố lết về hướng nước Chu, trong đầu xuất hiện gương mặt cương nghị mà dịu dàng của Vũ Văn Dung trong Minh Nguyệt Hiên.

Có lẽ điều đáng tiếc nhất của đời người là dễ dàng từ bỏ những thứ không dễ từ bỏ. Hơn nữa lại còn cố chấp kiên trì với việc không nên kiên trì.

Giọt lệ làm mềm cả đất, máu chảy thành sông. Tôi bò được mười mấy trượng, trên mặt đất dính đầy vết máu của tôi. Cuối cùng tôi chẳng còn sức lực gì nữa, nằm ngửa trên đất, mệt mỏi tới mức cảm giác linh hồn mình đang bay lên. Bông hoa lê màu trắng như những đám mây lướt qua trước mắt, khiến tôi nhớ lại những ngày tháng rõ ràng còn đang ở trước mắt mà đã trở nên thật xa xôi.

Bỗng dưng tôi nhớ tới bài “Tổ Trung Tình” của Lục Du:

“Cuộc đời khôn tưởng

Lòng gửi biên cương

Thân cỗi bến sâu.”

Hoa lê như tuyết, có vài cánh hoa đậu lên mặt tôi, nhồn nhột, hương thơm mê đắm.

Còn nhớ vườn lê ở Tế tướng phủ không? Những bông hoa lê trắng muốn được ánh tịch dương chiếu rọi, nhuộm hồng. Khi đó, tôi vì muốn phá rối chàng với Nhan Uyển, giả bộ bất cẩn bị bỏng, ngã vào lòng chàng.

Hừ, rõ ràng là cố ý, lại còn giả bộ đưa tôi đi bôi thuốc bỏng. Khi đó Vũ Văn Dung sa sầm mặt, đẩy tôi ra, lạnh lùng đi về phía Bích Lê Trì. Chàng nói: “Nàng chẳng phải vốn chung tình với ta sao? Tối hôm đó khi ta ôm nàng, vì sao nàng lại khóc? Trong buổi gia yến ban nãy, vì sao nàng lại thị uy với ta? Giờ ta càng ngày càng ghét nàng, có lẽ, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ thương yêu nàng hơn”. Nói rồi hai bờ môi nóng bỏng nhẹ nhàng đặt lên má tôi, rất nhẹ và dịu dàng.

Đó có lẽ là lần đầu tiên chàng hôn tôi, bây giờ nghĩ lại, tưởng chừng chuyện đã xảy ra từ kiếp trước.

Còn nhớ chàng nói:

“Nguyên Thanh Tỏa, ta muốn nàng biết, mạng của nàng là của ta, ta muốn nàng sống thì sống, muốn nàng chết thì chết”. Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, gương mặt góc cạnh của chàng thâm trầm mà sâu lắng. phải rồi, suýt thì tôi quên, Vũ Văn Dung là người kiêu ngạo đến nhường nào, đâu có chuyện khổ sở khẩn cầu tôi?

Nhưng chính người ấy cũng đã từng thể hiện sự dịu dàng vô hạn trước mặt tôi. Chàng vì tôi mà cho xây Vọng Tiên Lâu, vì tôi mà đoán được. “Thạch lựu chưa tàn, mai chúm chím. Yêu hoa sơn dã, bốn năm bông. Mặt trời ngả bóng, gió se sắt. Cánh lá xanh lấp ló những nụ hồng.”

Không những vậy mà đáp án còn ghi nhớ trong lòng. Vào mùa đó, chàng dùng những quả anh đào ngọt ngào dâng tới miệng tôi, dưới ánh mặt trời, chúng như một biển lưu ly lấp lánh.

Nước mắt tôi lặng lẽ lăn ra khỏi khóe mắt.

Loáng thoáng còn nghe chàng nói: “Thanh Tỏa, nàng biết không, nếu bây giờ là một giấc mộng thì ta thà không bao giờ tỉnh lại. Cuối cùng ta cũng biết, thì ra trong tim nàng có chỗ dành cho ta. Ta hứa với nàng! Thanh Tỏa, từ này về sau trong tim ta chỉ có mình nàng, đời này kiếp này, không bao giờ từ bỏ!”

Vũ Văn Dung...

Tôi cố nhìn về hướng Đại Chu.

Giờ chàng đang làm gì? Ăn cơm chưa? Có nhớ tới thiếp không? Hoàng cung không giống Tiểu Xuân Thành, có lẽ giờ trời đã lạnh. Chàng có khoác thêm áo, xỏ thêm hài?

Thiếp... rất muốn quay về bên chàng...

Nhưng... cuộc đời khôn lường, lòng gửi biên cương, thân cỗi bến sâu.

Lòng thương khó tỏ.

o~(^o^~)o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-lang-vuong-tap-2>